

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KASEY
MICHAELS
Simsıcak

Bir dükü nasıl baştan çıkarırsınız? Baştan çıkmaya meydan okuyarak...

Savaştan bir dük olarak geri dönen Rafael Daughtry, Napoléon'un ordularından çok daha korkunç bir kuvvetle çarpışmak zorunda kalınca, Rafe'in çocukluk arkadaşı Charlotte Seavers gönülsüzce de olsa ona yardımcı olmaya karar verir: Dük'ün ele avuca sığmayan ikiz kız kardeşlerine göz kulak olacaktır.

Fakat Rafe'in elinden kim tutacaktır? Çocukluğunu hatırladığı afacan kız, göz alıcı güzelliği ve derin sırlarıyla aklını çelen, çekici bir kadına dönüşmüştür. Charlotte'in erkeklere güvenmemek için haklı sebepleri olsa da Rafe'in onu baştan çıkarma çabaları aklını çelebilecek midir?

"Bu muhteşem yazar, tutkuyu, mizahı ve derinlikli karakterleri bir araya getirerek sevginin gücünün nelerin üstesinden gelebildiğini anlatıyor. Bu dokunaklı romansı okurken hem gülecek hem de birkaç damla gözyaşı dökereceksiniz."

Romantic Times

Sevgili okuyucu,

Rafael Daughtry akrabaları tarafından varlığına tahammül edilemeyen, fakir bir genç olarak savaşa gönderilmiş ve altı yıl sonra Ashurst Dükü olarak geri dönmüştü. Ne evin idaresini almaya ne de küçükken onun ve kuzenlerinin peşinde koşturup duran çocukluk arkadaşı ve komşusu, güzel Charlie'yle karşılaşmaya hazırды.

Rafe nasıl bir dük olunabileceğini öğrenmek zorundaydı, Charlie de bu konuda ona yardımcı oldu. Henüz balo dönemine' hazır olmayan ama okul çağlarını kesinlikle geride bırakmış olan Rafe'in ikiz kız kardeşlerine bile göz kulak oldu.

Yapmadığı tek şey Rafe'e gizli acısını söyleyecek kadar güvenmekti: Rafe'in yokluğunda ne olduysa onu hep bir kol mesafesi uzaklıkta tutuyor, o dokunduğu anda irkiliyordu.

Rafe ile Charlie okura bazı sorular sordurtuyor: Hâlâ doğduğumuz günkü insanlar mıyız yoksa hayat bizi değiştiriyor mu? Geçmişimiz kaderimiz mi yoksa aşkın gücü karşılaştığımız en büyük zorlukların bile üstesinden gelir mi?

Bir yazar olarak Rafe ve Charlie gibi karakterler yaratırım, onlara aşmaları için bazı sorunlar çıkarırım ve tüm bu süreçte bunları birlikte aşıp yaşamalarını istediğim mutlu sona cesurca ulaşmalarını isterim. Sizin de onları cesaretlendireceğinizden emi-

1 İngilizcede *Season* veya *social season* olarak geçen, genç kızların sosyeteye tanıtılması ve çeşitli yemekli partiler gibi organizasyonların düzenlenmesini kapsayan, elit kesim tarafından baloların düzenlendiği, senenin belirli bir dönemi. Asiller bu dönemde kutlamalara katılabilmek için taşradaki evlerinden şehirdeki evlerine taşınırlardı. (ed.n.)

nim. Kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.kaseymichaels.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Her şey gönlünüzce olsun,

Kasey Michaels

*Bir azizenin sabrına sahip olan o özel kadına,
yeni editörüm Margo Lipschultz'a.*

GİRİŞ

Paris çekiciliğini yitirmeye başlamıştı. Bonaparte'ın hakkından gelip o güzel şehirde zaferle yürüyeceklerini kaç yıl boyunca konuşmuşlardı? İspanya'nın çamuru çizmelerine bulaştığında, bekledikleri erzaklar gelmediğinde, boş mideleri sırtlarına yapıştığında Paris'in şaşaası hakkında yaptıkları konuşmalar ayakta durabilmelerini sağlamıştı.

Fakat beş gün süren acımasız soğuk ve yağmurun ardından Wellington'ın, birlikleri ne zaman İngiltere'ye geri çağıracağını düşünmeye başlamışlardı.

Muhtemelen orada da yağmur yağıyordu ama o yağmur güzel İngiliz yağmuruydu.

Gerçi birlik komutanı Rafael Daughtry ve Swain Fitzgerald, Dover'a ve diğer İngiliz limanlarına doğru yol alacak olan gemilere binen birliklerin arasında olmayacaklardı. Onlar bu akşamüstü, yeni hükümdarlık bölgesi olan Elba'ya giderken Bonaparte'a eşlik etmek zorunda olduklarını öğrenmişlerdi.

Fitz, Rafe'e böylesine tarihî değeri olan, nadir gerçekleşen bir maceranın içinde yer alacakları için mutlu olmaları gerektiğini söylemişti, torunlarını kucaklarına oturtup anlatacakları özel bir macera...

Torunlar mı? İşte o anda Rafe koyu kahverengi gözlerini kısarak arkadaşına bakmış ve ondan kendilerine, eğer şansları varsa körkütük sarhoş olabilecekleri bir yer bulmasını istemişti.

Rafe ıslak üniformasının içinde titreyerek iskemlesini Fitz'in onlar için seçmiş olduğu hanın şöminesinde yanmakta olan ufak ateşe yanaştırdı. Ellerini fazlasıyla uzamış olan siyah saçlarının üzerinde dolaştırırken üstündeki yağ ve çamurları asla temizleyemeyeceğini düşündü ve sakalları uzamış olan çenesini sıvazladı. Yarın karargâha gitmeden önce bir ustura ve temiz bir gömlek bulması gerekiyordu. *Kuru* bir gömlek de yeterli olurdu.

"Şu haline bir baksana," dedi Fitz sırtarak. "Sıcak yatağın ne anlama geldiğini bilmeyen yaşlı bir kız kurusu gibi ateşe sokulmuşsun. Omuzlarına da küçük bir battaniye ister misin, Bayan Daughtry?"

"Kes şunu, Fitz," diye söylendi Rafe yeniden titrerken. Bir daha ısınıp ısınamayacağını gerçekten merak ediyordu. "Bana bahsettiğin iyi bira nerede?"

"Son yıllarını çukurların içinde geçirmiş bir adam olarak çok fazla şikâyet ediyorsun. Ayrıca biraya da lanet olsun... istekli güzel kadınlar nerede?" Fitz iskemlesinden kalkıp masalarının yanından geçmekte olan hancıyı yakaladı. "*Parle vous the English, mon-sewer?*"²

Şişman ve bir hayli terli görünen hancı gözlerini devirerek Rafe'i kahlkahalara boğan bir şeyler mırıldandı, Rafe adamın Fitz'i iri, kallı bir hamamböceğine benzettiği kısma özellikle bayılmıştı.

"En iyi birandan iki kupa istiyoruz hancı ve mutfağınızda sıcak ne yemek varsa onu da rica ediyoruz," diye araya giren Rafe akıcı Fransızcasıyla adama isteklerini bildirirken ona para da verdi, adam eğilerek tezgâha doğru ilerledi.

“Lanet olası kurbağalar. Onları nasıl hakladığımızın farkında bile değiller.”

“Fazlasıyla farkındalar ve bu yüzden bizden nefret ediyorlar. Bence bizi şu anda koruyan tek şey Parislilerin onları bu duruma soktuğu için bizden önce Bonaparte’i suçluyor olmaları. Duyduğum kadarıyla, bir zamanlar ona sadık olan tebaasından Bonaparte’i koruyabilmek için odasının önüne daha çok muhafız koymamız gerekmiş. Aslında bir yanım bunu yapmamamızı ve Bonaparte’i onlara teslim etmemizi söylüyor. Kendi üniformalı ve silahlı adamlarından oluşan bin adamının önüne atamaz mıyız? Kendisini Elba Hükümdarı diye adlandıran bu adamı korumak için mi savaştık biz, Fitz?”

“Bu adamın üzerine titriyormuşuz gibi görünüyoruz gerçekten. Onu daha ne kadar süreyle koruyacağız ki? Gerçi Dublin’e dönmek gibi bir acelem yok, burası ıslak ve soğuk olabilir fakat Paris’te Dublin’dekinden çok daha fazla istekli kadın var.”

“Bunun tek sebebi Dublin’deki kadınların seni tanıması ve senden uzak duruyor olması.”

“Bu da doğru,” diyen Fitz özenle şekillendirilmiş olan sakalını kaşıdı, yeşil gözleri parlıyordu. “Bir süre buradaki kadınlara ne hoş bir adam olduğumu göstermek niyetindeyim, bu yüzden şimdi lütfen soruma cevap ver.”

Rafe, handa çalışan kadın masanın üzerine iki tabak dumanı tüten güveci koyup ayrılmadan önce ona göz kırparken birasından koca bir yudum aldı, kadının güzel şekilli büyük kalçası davetkâr bir şekilde sallanırken bu daveti kabul edemeyeceğini hissetti. Yine de ona yeteri kadar para verirse belki kendisi uyurken gömleğini yıkayabilirdi.

“Ne kadar mı? Aldığımız emirlere bakılırsa altı ay ya da biraz daha fazla,” dedi ahşap kaşığı alıp güvece daldırırken, yerken

gözlerini kapayıp etin ne olduğunu kendisine asla sormaması gerekeceğini biliyordu. “Adamla konuşma fırsatı bulurum umarım.”

Fitz ona bakarken kaşlarını kaldırdı. “Boney’yle mi konuşacaksın? Bunu neden yapmak istiyorsun?”

Rafe güveci bitirmeden önce biraz daha ısınabilmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. “Benimle dalga geçmekten başka bir şey yapmayacağını bile bile bunu neden sana söylediğimi bilemiyorum ama savaş hakkında bir kitap yazmak istiyorum. Farkında mısın Fitz, Wellington ile beraber savaştığımız onca yıl boyunca Bonaparte’la savaş alanında hiç karşılaşmadık.”

“Bunu istemedik de. Yeni bir Byron olmayı mı amaçlıyorsun?”

“Hayır. Bu kendimi kahraman ilan etmemi gerektirir. Bu sadece basit bir tarih yazısı olacak Fitz, hiç kimsenin, bana yutturmaya çalıştığın o torunların bile okumaktan hoşlanmayacağı bir şey. Her neyse, Noel’de her halükârda İngiltere’ye dönmüş olacağız, tabii sen hâlâ birkaç ay bende kalman için yaptığım daveti kabul ediyorsan.”

“Ediyorum. Evin hakkında o kadar çok şey duydum ki orayı biliyorum neredeyse ama yine de sahip olduğunu söylediğin o büyük aileyle tanışmak istiyorum, gerçi bunca yılda sana bir mektup bile göndermediler ama senin de onlara ufak bir not yazdığını da görmedim. Ya sonra ne yapacaksın, Rafe?” diye sordu Fitz yemeklerini yerken. “Dük olan amcan senin hayali malikânenin dizginlerini eline almana izin verecek mi?”

Rafe kaşığını bıraktı, iştahı tümüyle kapanmıştı. “Fitz, ben idareyi hiçbir zaman elime almadım ve bunu sen de biliyorsun. Bu işi annemin kocaları sırasıyla hallettiler, hepsi birbirinden beterd. Neyse ki annemin sözünü dinleyip Ekselansları’nın yardımcı olmak için kendi adamlarını gönderme tekliflerini reddetmeyi başardılar.”

“Bunu neden yaptılar?”

“Çünkü amcam bir eliyle verdiği şeyi iki eliyle geri almayı çok iyi bilir. Ve annem Dük’ten nefret eder.”

“Ama malikâne senin, değil mi? İngiltere’den delikanlıyken ayrılmıştın ama şu an bir yetişkin olarak dönüyorsun ve her şey senin emrine geçecek.”

“Mükemmel bir dünyada bu söylediklerin geçerli olabilirdi,” dedi Rafe gözlerini ovuşturarak, onları açık tutmaya çalışmak yerine bir an önce kapamak istiyordu. “Ama yine de Willowbrook mirasın parçası olmadığı için otuz yaşına gelene kadar her şeyin kontrolü annemde olacak.” Bir kez daha birasına uzandı. “Ya annem ne yapıyor? Oğlunun mirasını korumak gibi bir çaba sarf ediyor mu? Elbette hayır. O tekrar tekrar evleniyor, Fitz. Yaptığı tek şey bu.”

“Belki de genç ve yakışıklı bir İrlandalı ile evlenmekten de hoşlanır,” diye alay etti Fitz Rafe’in sırtına vurarak. “Senin evi dilediğinize idare etmene izin veririm *oğul*, annenle ben de o sırada... o sırada biz ne yapacağız, Rafe?”

“Böyle bir soruya kafamı yormak bile istemiyorum. Ben oradan ayrıldığımda yeni dulluğunun tohumları henüz atılmıştı, şu ana kadar Willowbrook’a çoktan yeni bir üvey baba gelmiş ve Leydi Helen yeni gelin rolünü rahat oynayabilsin diye kız kardeşlerim Dük’ün yanına gönderilmiş olabilir.”

“Yapma ama bu kadar kötü olamaz, hatırladığım kadarıyla pek çok yılını Dük ve oğullarıyla birlikte geçirdiğini sen anlatmıştın. Cömert bir amcadan daha kötü kadere sahip olanlar da var.”

“Charlie de böyle derdi. O küçük canavar beni deli etmek için uğraşırdı ama kızın da senin gibi haklı olduğu bir nokta vardı.”

Fitz bardağına baktı. “Hayır, henüz sarhoş olmuş olamam çünkü bardak hâlâ dolu. Charlie dedin ve ardından da kız dedin...”

Rafe kendisinden birkaç yaş daha küçük olan kızı hatırlayarak gülümsedi: Uzun, ince, uzun bacaklı ve kollu, peşinde o bir şövalyeymiş gibi dolanıp duran kız. "Pardon. Charlotte demem gerekirdi. Charlotte Seavers. Babasının arazisi amcamınkiyle kesişir, pasta dilimi gibi. Gül Köşkü ve ona ait olan araziler, Ekse-lansları için Willowbrook'tan daha büyük bir diken."

"Güller, dikenler, çok anlamlı."

Nedendir bilinmez Rafe'in zihninde bir anı canlandı. Elma bahçesindeydi, kuzenleriyle birlikte dersten kaçmışlardı, Charlie ona tünemiş olduğu ağaçtan seslenmişti. Bunu nasıl yaptığını hiç bilmiyordu ama Charlie her zaman onun nerede olduğunu bilir ve kendi de orada olurdu.

Kızın bu ilgisinden bazen çok hoşlanır bazen de rahatsız olurdu. O gün rahatsız olmuştu ve bunu gösterebilmek için yere düşen bir elmayı alıp ona doğru savurmuştu.

Bu yapılacak en aptalca hareketti. Onu elmayla vurabilir ve ağaçtan aşağı düşürerek yaralanmasına sebep olabilirdi.

Ama bunların hiçbirisi olmamış ve o küçük canavar tek eliyle havadaki elmayı yakalayıp kendisine doğru fırlatmıştı.

Üç hafta boyunca morarmış bir gözle dolaşmak zorunda kalmıştı.

"Rafe? Yine hayallere daldın. Sanırım sana cömert amcalar-dan daha kötü kadere sahip olan kişiler hakkında bir şeyler söylemiştim."

Rafe çocukluğuna dair bu anıyı zihninden uzaklaştırmak için kafasını sallayınca başı daha çok ağrımaya başladı. "Doğru. Ama yirmi altı yaşında bir adam olarak, on dokuzundaki o gençle aynı umutları beslemiyoruna. Müteşekkîr olmama rağmen bir adamın soğuk bağışlarını kabul edecek noktayı geçeli çok oldu, Fitz. Kız kardeşlerime yardım etmek için bir şey yapamam. Amcamın

onlar için yaptıklarını takdir ediyorum ama artık kendi hayatımı kurma zamanım geldi.”

“Yani?” diye sordu ağzını yemekle dolduran arkadaşı.

“Yani, Fitz... kız kardeşlerim amcamın yanında son derece iyi durumdalar, ben de orduda kalmaya karar verdim. Eğri oturup doğru konuşacak olursam, hayatta tek bildiğim şey savaşmak.”

“Bu seni şok edebilir dostum,” dedi Fitz sırtarak arkadaşı-
nın kolunu tutarken, “ama sanırım karşımızda savaşacak düş-
man kalmadı.”

Rafe söylediklerinde son derece ciddi olduğunu düşünerek gülümsedi, servis yapan kız iki kupa daha bira getirince onu kucağına çekerek kulağına fısıldadı. Kız kıkırdayarak başını sallayıp onun boynunu ufak ufak ısırmaya başlayınca Fitz hep şanslı olanın Rafe olduğu konusunda mırıldanmaya başladı.

Fitz’in böyle düşünmesinin pek çok sebebi vardı. Rafe bazı açılardan böyle bir amcaya sahip olduğu için şanslı olabilirdi ama yeniden onun hükmü altında yaşamayacaktı. Belki de insanın sahip olduğu çok fazla şey olmayınca gururu her şeyin önüne çıkıyordu.

Geleceğini düşünmesi gereken iki kız kardeşi vardı. O ülkeden ayrılırken ikizler Charlie’den birkaç yaş daha küçük, kıkırdayan yaratıklardan başka bir şey değillerdi. Şimdi on altı yaşına gelmişlerdi ve Rafe annesi Leydi Helen’in, onların geleceğini düşünmediğini biliyordu hatta bundan emindi.

Nicole ve Lydia konusunda amcasına ne demesi gerektiğini bilemiyordu ama halası Emmaline’in yardımıyla, sosyeteye tanıtılma dönemleri geldiğinde kız kardeşlerine babaları tarafından bırakılmış küçük drahomalara katkı yapmasıyla ilgili Dük’ü ikna edebileceklerini düşünüyordu.

Sevimli ama düşüncesiz, müsrif ve son derece uçarı olan annesi konusunda ne yapabilirdi? Bu, gecelerini meşgul eden önemli sorulardan biriydi.

Ne olursa olsun kendi adına amcasından bir şeyler kabul etmeyi çoktan kesmişti. Seneler boyunca bavullarıyla Dük'ün kapısına her gidişlerinde kuzeni Storrington Kontu George'un, ailesine, "Dilenciler yine geldi," diyerek onları aşağılamasını dinlemek zorunda kalmıştı. Bu lafları kardeşlerinin iyiliği için hep yutmak zorunda kalmıştı ama kendi adına hiçbir şey istemeyecekti. Bu yemini çok uzun zaman önce etmişti.

Bundan sonraki altı ya da dokuz ay boyunca Bonaparte'a bacaklık yapmak belki de ona hayatına dair bir plan yapma konusunda yardımcı olacaktı. Yıllar boyunca ertesi günden sonrasını pek fazla düşünmemişti, bir sonraki savaşı, adamlarının kalabileceği kuru bir yeri ve onlara ne yedireceğini planlamıştı sadece. Sanki sessiz bir anlaşma yapmış gibi ne o ne de Fitz daha sonraki günleri düşünmeye cesaret edebilmişler, hatta onlara uğursuzluk getireceğini bile düşünmüşlerdi.

Şimdi savaş kazanılmıştı ve kendini garip bir huzurun içinde bulmuştu, geleceği düşünmemeye daha fazla devam edemeyecekti.

Bu düşünceler başını ağrıtmaya başlamıştı. Bir şeyler başını kurt gibi kemiriyordu... ve bu canını çok acıyordu.

"Bak, dostum," dedi Fitz somurtarak. "Şu zavallı kız biraz olsun ilgini çekebilmek için deliler gibi uğraşiyor, sense orada ellerini iki yana sarkıtmış öylece ateşe bakarak oturuyorsun. Onu bana göndersene. Kadınlara nasıl davranılması gerektiğini gayet iyi biliyorum."

Rafe onu son derece duygusallaştıran düşüncelerinden sıyrıldı ve kızın ona hafif bir nefretle baktığını fark etti. "Çok özür dilerim, *ma chérie*," dedi Fransızca, bu arada onu kucağından in-

dirdi. “Çok şekersin ama ben son derece yorgunum.” Parmağıyla Fitz’i gösterdi. “Oradaki tüylü adamınsa çok parası var.”

Garson kızın kaypak cilveleri hemen Fitz’e yönlenirken onun kucağına geçti. “Ah, işte bu çok güzel. Hayatım o güzel kalçanı biraz daha oynatabilirsin. Tüm heykellerin ve güzel bahçelerin canı cehenneme, benim görmek istediğim Paris *bu işte*,” dedi kız dolgun göğüslerini onun suratına doğru tutunca. “Özür dilerim dostum ama sen de iyi olanın kazandığını biliyorsun.”

“Aynen öyle Fitz,” dedi Rafe sükûnetle. “Ama istersen yukarı çıkmadan önce güvende olması için cüzdanını bana ver. Lanet olsun,” dedi gözlerini hızla kırptırıp başını sallarken. “O biranın içinde ne vardı? Oda dönüyor.”

“Odanın döndüğünü görecektir kadar çok içki içmedin,” dedi Fitz arkadaşına bakarak. “Rafe, hiç iyi görünmüyorsun. Şimdi sana dadılık yapıp alnına bakacağım.” Bir koluyla kıkırdayan kızı kucağında tutmaya devam ederken Rafe’e doğru uzanarak dediğini yaptı ve elini dramatik bir tavırla sallarken geri çekildi. “Kahretsin! Yanıyorsun, farkında mısın?”

“Olamaz, Fitz. İçim üşüyor. Bütün sorun bu ıslak üniformada.” Rafe çenesini kilitledi ama titremeye başlayınca dişleri yeniden birbirine çarpmaya başladı, garson kızın kucağındaki sıcaklığını özlemişti.

“Hiç sanmıyorum. Bu Albuera’da çıkan ateşinin devamı, yanılıyor muyum? Hiç de yanılmıyorum, son derecede haklıyım. Haydi gel, sen bayılmadan önce kaldığımız yere gidelim, aksi takdirde seni Vitoria’daki gibi taşımak zorunda kalacağım.”

Rafe, Fitz’in teklifini kabul etmedi. “Sen gidip eğlenmene bak. Eğer bu, o ateşin devamıysa zaten hasta olmuşum demektir, hiç fark etmez. Onu yukarı çıkar ve bir İrlandalı olarak ona hiç yaşamadığı tecrübeleri yaşat. Ben... ben seni burada, ateşin yanında

bekleyeceğim.” Başını kollarına dayadı. “Bu yağmurda yeniden dışarı çıkamayacak kadar yorgun ve ıslığım.”

“Ekselansları? Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama sizinle konuşmam mümkün mü? Ekselansları?”

“Rafe,” diye fısıldadı Fitz, gergin bir sesle onu dürterek. “Masanın yanında duran komik görünümlü, küçük bir adam var ve seninle konuşuyor. Yani öyle olduğunu düşünüyorum çünkü konuştuğu kişi ben olamam. *Ekselansları* dedi. Doğrulsan iyi olacak, dostum. Burada garip bir şeyler oluyor.”

Rafe gözlerini açmaya çalıştı ve kısık gözlerinin arasından Fitz’in yüzündeki şaşkın ifadeyi incelemeye başladı, arkadaşı hâlâ masanın diğer ucuna bakıyordu. “Lanet olsun,” dedi arkadaşının söylediği yerde duran İngilizî görebilmek için doğrulmaya çalışırken. Ama ondan birkaç tane vardı... Hatta bir düzine üstü başı dağılmış İngiliz önünde sallanıp duruyordu. Sürüden bir tanesini ayırmaya çalıştı. “Efendim? Yardımcı olabilir miyiz?”

“Rafael Daughtry sizsiniz, değil mi?” dedi adam. “Lütfen o olduğunuzu söyleyin Ekselansları, bir aydır sizi arıyorum, Manş savaşın ardından güvenli dolaşıma açıldığından beri peşinizdeyim. Sanırım halanızın bir ümit elinize ulaşır diye yazdığı mektupların hiçbirini almadınız.”

“Sen de duydun işte, Rafe. *Ekselansları*. Yine söyledi,” diye belirtti Fitz, bu sırada kızı kucağından itince kadının Fransızca ettiği küfürler onu dinlemiş olsa Rafe’in bile yüzünü kızartabilecek kapasitedeydi.

“Evet, öyle dedim,” dedi adam içini çekerek. “Oturabilir miyim, efendim?”

Rafe ile Fitz şaşkınlıkla bakiştılar. “Evet, elbette.” Rafe adamın önünde duran boş iskemleyi gösterdi. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. “Ama korkarım ben sizi hiç...”

“Evet, bunun farkındayım. Ben Phineas Coates, Ekselansları ve size amcamız on üçüncü Ashurst Dükü Charlton Daughtry ve oğulları Storrington Kontu ile Lord Harold Daughtry’nin yaklaşık altı hafta önce Shoreham-by-Sea kasabasının açıklarında trajik bir şekilde batan teknelerinde hayatlarını kaybetmiş olduklarını bildirmekle görevliyim. Miras yasalarına göre babanızın tek oğlu ve son Daughtry olarak siz Rafael Daughtry artık on dördüncü Ashurst Dükü’sünüz, daha küçük unvanlar olan Storrington Kontluğu ve şu an tam olarak hatırlayamadığım bir başka vikontluk unvanı da size geçmiş durumda. Bayım? Beni duyuyor musunuz?”

Rafe başını kavuşturduğu kollarına yeniden dayadı, adamın sesini uğuldayan kulaklarının ardından duyabiliyordu. Komik, diye düşündü sırtarak. Son kez ateşlendiğinde de etrafını melekler sarmıştı. Fakat bugüne kadar üzerine ceketini tam oturmamış, kırmızı yelekli, garip küçük adamlar görmemişti. Yine de melekleri tercih ediyordu...

“Rafe, adama cevap ver,” dedi Fitz onu sarsarak. “Ne söylediğini duydun mu?”

“Evet, evet. Gitmişler. Denizde bir yere...”

“Shoreham-by-Sea, Ekselansları. Vefat eden Dük’ün kız kardeşi Leydi Emmaline Daughtry bana size ulaştırmam için bu mektubu da verdi, mümkün olan en kısa zamanda Ashurst’e dönmenizi rica ediyor. Hem başsağlığı hem de kutlama dileklerimi bildirmek isterim, Ekselansları. Ekselansları?”

Fitz ıslanmış olan saçlarını Rafe’in yüzünden kaldırdı. “Ekselansları’nın seni duyduğunu hiç sanmıyorum, Phineas. Ama bana şu düklük hakkında diğer şeyleri anlatabilirsin. Bu süslü unvanlarla birlikte kalan bir para da olmalı.”

“Ben kendilerinin İngiltere’deki en büyük vurgunu yapmış olduklarını söyleyebilirim... yani Ekselansları son derece zengin bir adam.”

Fitz Rafe'in sırtına vurdu. "Duydun mu Rafe? Artık zengin bir adamsın, seni şanslı şeytan! Uyan ve servetinin şerefine kadeh kaldıralım. Artık çok paran olduğuna göre hesabı sen ödeyeceksin tabii."

Rafe kıpırdamadı, Fitz onu omuzlarından tutup salladı ama onda bir hareket olmadı.

"Ah, şu duruma bakar mısın Phineas? Zavallı adam. Bütün problemleri çözüldü ve tüm endişeleri bir anda yok oldu ama o bunun farkında bile değil. Ekselansları bir süre uyuyacak. Ama sabaha iyi olur, hep olmuştur."

Phineas anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Ah. Sarhoşluk, tabii."

"Hayır, maalesef değil." Fitz göz kırptı. "Ama ben olacağım."

"Evet, efendim, Komutan, anladım," dedi Phineas, aç gözlerle Rafe'in neredeyse ağzına kadar dolu olan yemek kâsesine bakarak. "Bana kendisini bulduğum an itibarıyla bir daha yanından ayrılmamam tembih edildi, size yemeğinizi yerken eşlik etmemin bir sakıncası var mı Komutan? Güvecin çok leziz görüldüğünü söylemek zorundayım."

BİRİNCİ BÖLÜM

Ashurst Malikânesi, Kasım 1814

Dostluk kanatları olmayan aşktır.

—*Lord Byron*

Charlotte Seavers ava çıkmıştı. Ve önüne çıkanları katletmeye niyetliydi.

Birkaç dakika öncesine kadar ailesinin küçük köşkünün oturma odasında her şeyden bihaber, mutlu bir şekilde oturmuş, kasım ortasında yapraklarını yeni dökmeye başlamış olan ağaçları pencereden izleyerek sıcak ve huzurlu ortamın tadını çıkarıyordu.

Ama bunun ardından kâhya ona mektupları getirmişti.

Çayından bir yudum aldıktan sonra Charlotte iyi bir arkadaşından gelen mektubu açıp gittikçe büyüyen bir şaşkınlıkla okumaya başlamış, şaşkınlığı inanmazlığa dönüşmüş ve sonunda yeni öğrendikleri, hiçbir şey bilmeden oturmanın mutluluğunu delice bir öfkeye çevirmişti.

"Aşağılık, yalancı düzenbazlar! İğrenç işbirlikçiler!" diye bağırdı, evden ayrılırken kendini sıcak tutacak olan pelerinini aramaya üşendiği ve genelde mutfağın hemen dışındaki bahçeye çıkarken üzerine aldığı ince pelerini geçirdiği için soğuktan dişleri birbirine vuruyordu. "Onları öldürmezsem kendilerini şanslı sayırlar."

Köşkten Ashurst Malikânesi'ne giden eski yolda ağaçların arasından yürümeye başladı. "Onlara inandığım için ben daha büyük bir salağım!"

Bayan Charlotte Seavers son keşfinden bahsediyordu. Nicole ve Lydia Daughtry –aslında geçmişe bakılırsa çoğunlukla Nicky, çünkü Lydia başka çaresi olmadığını düşünüp ona uymuştu– ona aylardır cahilce bir mutluluk yaşatan bir perde çekmişlerdi gözlerine. Aslında bu perde herkesin gözüne çekilmişti.

Rafael Daughtry'nin hem sağlıklı hem de amcasının ve kuzenlerinin ölümünden haberdar olduğuna dair bilgilendirildikleri bahar aylarından bu yana Nicole ile Lydia, Rafe'i, halaları Emmaline'i ve Charlotte'i kandırıyorlardı.

Ah evet, Bayan Beasley'yi de. Gerçi Bayan Beasley'nin gözlemini kör etmek çok da zor değildi, ikizlerin onunla paylaştığı onca yıllık deneyimden sonra mürebbiyelerini oyuna getirmeleri son derece kolaydı.

Daughtry kardeşlerle bir an önce yüzleşip neler sakladıklarını ağızlarından almanın telaşıyla yürürken yerdeki ıslak yapraklara basarak kaydı ve düştü. "*Hay lanet olsun!*"

Hemen ayağa fırladı ve bir kadına yakışmayan bu sözlerini duyan birileri var mı diye etrafına bakındıktan sonra pelerinini yaprak ve yosunlardan arındırmaya çalıştı.

Sakinleşebilmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra doğruldu. O iyi bir aileden gelmiş olan, son derece uygar bir kadındı ama şu an ağaçların arasında vahşi bir domuz gibi koşturuyordu.

Sonra yine Nicky ve Lydia'nın bu yazı ve sonbaharı ağabeylerinin ağzından halalarına, halalarının ağzından da ağabeylerine mektuplar göndererek geçirdiklerini hatırlayıverdi. Charlotte'm tüm mektupları okumasına izin verirken ikizler büyük bir ihti-

malle ellerini ovuşturarak onun enayiliğine de kahkahalarla gül-müşlerdi.

Daha da kötüsü, Emmaline ona bir mektup yazıp olaylarla ilgili endişelerini belirten ve ikizlerin mektuplarıyla ters düşen kendi cümlelerini kurmamış olsaydı bundan yine de haberdar olmayacaktı.

Mektubu okumaya başladığı anda kuşkulanmıştı; el yazısı daha önce Ashurst Malikânesi'ne gönderilmiş olan mektuplar-dakilerden çok farklıydı.

Daha sonraki cümleyi okuduğunda ise kuşkularından emin olmuştu: "Charlotte bazen Rafe'in, pantolonlu bir Nicky oldu-ğundan korkuyorum. Sen de bilirsin ki kızımız kedi kelimesinden daha uzun bir kelimeyi heceleme yeteneğinden bile yoksundur."

Charlotte, Rafe'in kuzenleriyle birlikte eğitim almış olmasına rağmen dilbilgisinin ve imlasının son derece kötü olduğunu dü-şünmüştü bir de.

"Bunu ödeyecekler," diye kendine söz verdi yüksek sesle, eliyle yanağındaki kestane rengi buklelerden birini geri iterek kukuletasına yerleştirirken kusursuz teninin üzerinde küçük bir çamur izi bıraktı.

Zavalh Emmaline yeni evlenmişti ve Göller Bölgesi'nde uzun balayımın tadını çıkarırken Rafe'in haberi alır almaz eve doğru yola çıktığını öğrenerek huzura kavuşmuştu.

Ve zavalh Rafe de Elba'daki görevine doğru yola çıkmadan önce Ashurst'teki tüm işlerin Leydi Emmaline tarafından yoluna konduğunu ve kızların bakımının da sağlandığına dair teminat veren bir mektup almıştı.

"Ve ben de daha okulu bile bitirmemiş bu iki işe yaramaz ca-navar tarafından kandırıldım," diye mırıldandı Charlotte etekle-rini kaldırarak daha dikkatli yürümeye başladığı sırada. "Onlarla

ağabeylerini ne kadar çok özledikleri konusunda dertleşiyordum... Emmaline'in sorumluluğu ona bırakıp huzur içinde kendini aşkının kollarına atacağına dair şakalar da yapıyorduk. Bu aylar boyunca evde dilediklerince at koşturmuşlar, mürebbiyelerine ve eğitim odalarına da uğramamışlar, çünkü ağabeyleri onların özgür yaşamalarından mutluluk duyacağını... Hayır! *Mutlu duyacağını* yazmıştı. *Ağabeyleri* yazmışmış! Hah! Kafalarını koparacağım onların! Yemin ederim bunu yapacağım!"

Zihni onların başına açacağı dertlerle meşgul olurken ağaçlıklı yoldan çıkıp çakıl taşlarıyla kaplı, mükemmel bir manzarası olan parka girdi.

Bir anda karşısında nereden çıktığı belli olmayan bir at ve binicisi belirdi, son hızla üzerine geliyorlardı.

Charlotte kaygan çakılların üzerinde durmaya çalışırken kollarını kaldırdı ve dudaklarından küçük bir korku çığlığı yükseldi.

At da ya onu birdenbire görmesinin ya da hızla çekilen dizginlerinin etkisiyle kendine has bir kişneme koyuverdi. Sonra görünmez bir merdivene tırmanır gibi ön ayaklarını kaldırarak şaha kalktı.

Bahtsız binici sırtüstü çakılların üzerine devrildi.

Korkaklıkla yakından uzaktan ilgisi olmayan Charlotte kendini toparlamıştı. Atı dizginlerinden yakalayarak onun kaçmasını engellemeye çalıştığı sırada aslında atın zaten böyle bir şeye hiç de niyetli olmadığını fark etti. Attan düşmesine sebep olduğu adamın yanına doğru ilerlerken onun kendisinden yardım almadan ayağa kalkabileceğini umuyordu, kafasını kırmadıysa bunu yapabilirdi.

"İyi misiniz, bayım?" diye temkinle sordu, üzerine eğilirken aralarına belirli bir mesafe koymuştu, adamın çok katlı kahverengi yolculuk pelerini başına dolanmıştı. "Çok üzgünüm. Başınıza gelen şanssız olayın suçlusu *kesinlikle* benim bunu biliyorum

ama siz bir beyefendilik örneği gösterip bunun dikkatsizliğinizin sonucu olduğunu söylerseniz çok rahatlayacağım.”

Adam bir şeyler mırıldandı ama Charlotte ne söylediğini anlayamadı, bu çok doğaldı çünkü pelerin hâlâ adamın kafasına sarılıydı. Buna rağmen adamın hiç de umduğu gibi affedici sözler sarf etmemiş olduğunun farkındaydı.

“Özür dilerim ama pelerininizin iplerini gevşetirseniz belki de ondan kurtulmanız daha kolay olur.” Gözlerini devirerek her şeyi daha da kötü hale getirdiğini düşündü. “Yardım istememe gerek var mı?”

“Tanrı aşkına, hayır!” dedi adam, peleriniyle savaşıarak oturmaya çalışırken. “Zaten yeterince utandım, teşekkür ederim. Yeni izleyicilere ihtiyacım yok.” Sonunda başını kumaş yığınının arasından kurtarmayı başardı ve siyah saçlarından bir bukle gözlerinin önüne düştü. “Lanet olasıca şapkam nerede?”

“Bende,” dedi Charlotte şapkayı ona uzatarak. “Biraz çöktü ama üzerindeki çamur kuruduktan sonra fırçalanırsa eski haline döneceğinden eminim.”

Adam hâlâ ona bakmamıştı, pelerininin katlarını düzelterek omuzlarına oturtmakla meşguldü. Boyutları farklı olan dört ayrı kat saymıştı, oldukça etkileyiciydi. Daha fazlası onu züppeleştirebilirdi daha azı da bu kadar modaya uygun görünmezdi. Tabii ters dönmüş bir şekilde adamın başını kapladığında bu Londra modası muhtemelen sadece bir detay olarak kalmıştı.

“Verdiğiniz bu bilginin beni mutlu etmesi gerektiğini düşünüyorsunuz, değil mi madam? Ne kadar şanslı olduğumu... Pelerinin sadece iki yerinden biraz hasar almış ve yeni şapkam da biraz çökmüş. Ne şanslıyım. Belki de size teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorsunuz.”

“Kabalaşmanıza gerek yok, bayım,” dedi Charlotte adamın aslında bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünerek. Adamın atından düşmesine ve ona çok yakışan giysilerinin yırtılmasına sebep olmuştu. Dizginleri o kadar sert çekmese, atının şaha kalkmayacağına ona asla söylememeliydi. Evet, evet, bundan hiç bahsetmemeliydi. “Sizi atınızdan düşürmek istemedim. Bu bir kazaydı.”

“Elbette bir kazaydı, Büyük Londra Yangını’nı çıkaran aptalın da aynı sözleri söylemiş olduğuna inanıyorum. Yolda koşuyordunuz, madam. Sanırım benim araba yolundan ilerlememin de bir hata olduğunu savunacaksınız.”

“Komik olmayın lütfen,” dedi somurtarak, sabrını yitirmeye başlıyordu. “Burada olmaya elbette hakkınız var.” Sonra kaşlarını çattı. “Neden buradasınız?”

Adam ayağa kalmayı başarmış ve şapkasını ellerinin arasından sökerek almıştı. Onu hızla başına geçirince bir küfür savurarak yeniden çıkardı; şapka yeniden yere düştü.

Kadın parmak uçlarında yükseldi. Tanrım, iri bir adamdı. Son derece heybetliydi. “Ne oldu? Bir terslik mi var? Başınızda mı? Bir şey göremiyorum.” Nasıl görecekti ki? Adam çok uzun boyluydu. Charlotte fazlasıyla etkilenmişti; kendisinden bir baş uzun olan erkeklere pek alışık değildi çünkü onun da boyu uzundu. Kendini küçük hissetmesine sebep olmuştu.

“Kahretsin,” dedi başının arkasına dokunup elini öne getirdikten sonra, parmaklarındaki kana bakıyordu. “Altı yıl boyunca savaş, burnun bile kanamasın ama evine bir kilometre kala yaralan. Hem de bir kadın yüzünden.”

Ev. Böyle demişti. Onu duymuştu. *Ev* demişti. Charlotte’ın gözleri öyle açılmıştı ki onların yuvalarından fırlamamış olmasına şaşırıyordu.

Cebinde mendilini arayıp bulduktan sonra yaranın üzerine bastırdı, Charlotte en son savaşa gitmek üzere oradan ayrılırken gördüğü Rafael Daughtry'yi inceledi, daha sonra onu sadece saçma genç kızlık rüyalarında görmüştü.

Hiç de hatırladığı gibi değildi.

Bu adam hatırladığı Rafe'in iki katı kadardı ya da delikanlılık çağından sonra en az yirmi kilo almış olduğu için göze öyle görünüyordu, hiç değişmemiş olan gülüşü hep dizlerinin bağını çözme yi başarmıştı. Ya saçları? Evet, onlar hâlâ hatırladığı kömür karalığındaydı, hatırladığından biraz daha uzunlardı sadece.

Hatları daha belirgin, daha olgundu, teni çiftlikte çalışanların tenleri gibi bronzlaşmıştı... Yıllar ve maruz kaldığı şartlar tenini sertleştirmiş, gözlerinin kenarlarında kırışıkların oluşmasına yol açmıştı.

Ona yeniden baktı. Hâlâ inceliyordu.

Bunlar Rafe'in gözleri değildi. Aynı rengi koruyorlardı; sıcak bir kahverengi, hatta biraz kızıla kaçan bir kahverengiydi. Ama bu gözler çok sert bakıyordu, yüz yaşındaydılar, onun tanıdığı delikanlının gülün gözleri yoktu karşısında. Bu gözler onun hayal dahi edemeyeceği şeyler görmüştü.

Charlotte heyecandan kaynaklanan ürpertisini bastırmaya uğraşırken bunun üstüne meraktan doğan bir ürperti daha geldi. Ashurst Malikânesi'nden uzak kaldığı altı yıl boyunca içinde bulunduğu savaşın onu değiştirebileceği daha önce neden hiç aklına gelmemişti.

“Rafe?”

Adam başının arkasında tuttuğu mendil elindeyken donakaldı. “Ne dediniz?” diye sordu ona bakarak. *Sonunda* ona bakarak. Gözlerinde gördüğü şey ilgi miydi? “Korkarım benden öndesiniz, madam.”

“Öyleyse Ekselansları, bu ilk kez olacak,” dedi Charlotte alaycı bir tavırla reverans yaparken. Dilini tutmayı başaramayacaktı. “Belki de seni atından altı yıl önce düşürmeyi akıl etmeliydim. Özellikle de George ve Harold’la birlikte ben orada yokmuşum gibi köye yeni gelen garson kız hakkında açık saçık konuştuğunuz gün bunu yapmalıyıldım.”

“Tekrarlıyorum madam sizi tanıdığımı hiç...” Rafe gözlerini kırpıştırdı, eğilip yüzüne daha büyük bir dikkatle baktı. “*Charlie*? Aman Tanrım, sensin. Ve gördüğüm kadarıyla hâlâ Ashurst Malikânesi’nde ortalığı birbirine katıyorsun. Bunu daha önce anlamam gerekirdi. Belki de kafama bir elma daha atmalıydın. O zaman kesin hatırlardım. Her zaman yaramazdın.”

Charlotte parmak uçlarında yükselip suratına tokadı patlatmamak için kendini zor tuttu. “Ya siz, Ekselansları, siz de her zaman duygusuz bir canavardınız. Ve adım Charlotte. Charlie değil. Charlie’den *nefret* ediyorum.”

“Gerçekten mi?” Adamın yüzünde son hızla beliren karşı konulmaz gülümsemesi midесinin kasılmasına yol açtı. Karşısındaki Rafe’i tanımıyor olsa bile bu gülümsemeyi hâlâ hatırlıyordu. “Ben seviyorum oysa. *Charlie*. Neden insan Charlotte diye çağrılmak ister anlamadım.”

İçin için ona hak verdi. Adından nefret ederdi, ona büyük hasardan geçmişti, adını taşıyan çocuğa bir çeyiz düzebilecek kadar kıbardı. Yine de...

“Herkes bana Charlotte diyor,” diye bilgilendirdi onu kısaca.
“Ama siz bana Bayan Seavers diyebilirsiniz.”

“Öyle dersem şeytan götürsün,” dedi mendilini kontrol ederken, gördüğü şey onu tatmin etti ve mendilini cebine koydu. Yeniden ona baktı. “Bir hayli büyümüşsün ama sanırım hâlâ erkekleri korkutuyorsun. Beni bile korkuttun. Yirmi iki mi oldun?”

“Pek sayılmaz, Ekselansları.”

“Yaklaşmışsındır ama,” dedi Rafe, dizginleri onun elinden alıp Ashurst Malikânesi’ne dönerken. Charlotte’ı orada bıraktı, ya onun şapkasını alıp peşinden gidecek ya da evrendeki en zavallı yaratılmışçasına orada duracaktı. “Kısa süre içinde evde kalmış kızların taktığı başlıklardan takıp evlenmeden öleceğini tahmin ediyorum.”

Charlotte onun güzel ve son moda olan şapkasını inceledikten sonra onu bir tekmede çalıların arasına göndermek üzere eteklerini kaldırdı. “İşin aslına bakarsanız, hayır Ekselansları,” dedi tatlı bir sesle yanına giderek. “Evlenebilmemiz için dönüşünüzü bekliyordum, sizi uzun zamandır sevdiğimi bilirsiniz. Bunun gayet ortada olduğunu düşünüyordum.”

Ah! Şimdi bütün dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı işte. Bunu yapması için ne kadar utandırıcı olursa olsun gerçeği söylemesi yetmişti. Ama ne olursa olsun Rafe’in buna inanmayacağından emindi.

“Aman Tanrım, bu keskin cevap beni iliklerime kadar yaraladı. Sen hep böyle komiklikler yapan küçük bir şeydin zaten,” dedi ona gülümseyerek. “Ama çok haklısın Charlie, özür dilerim. Evlenip evlenmemiş olman beni ilgilendiren bir konu değil. Bak artık ödeştik, zaten yaram da ölümcül değil, bana böylesine bir telaşla nereye gittiğini anlatacak mısın?”

Charlotte ona cevap vermek için ağzını açtı ve hemen kapadı. Adamın kardeşlerinin son birkaç aydır onlara oynadıkları oyunları öğrenmeden de bir sürü sorunu vardı zaten. “İçeri girmek için telaşlanıyordum. Evden çıkmadan önce havanın bu kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim.”

Rafe bu cevaptan tatmin olmuş gibi göründü.

“Geldiğimi biliyorlar mı?” diye sordu eve giden son döneme girerken, Ashurst Malikânesi artık görünmeye başlamıştı. “Emmaline’e Londra’dan yazmıştım ama sanırım postadan önce geldim.”

“Ah... şu konu,” dedi Charlotte, eldivenli ellerini önünde ovuşturup dururken. “Emmaline burada değil.” Onun neler bildiğini anlayabilmek için Rafe’e baktı. “O ve kocası balayının bir kısmını geçirmek üzere Göller Bölgesi’ne gittiler.”

Rafe başını salladı. “Warrington Dükü, evet. Onun hakkında Londra’da bir araştırma yaptım. Her açıdan iyi bir adam. Ama ikizlere kim bakıyor?”

Bu çok güzel bir soru, diye fısıldadı Charlotte zihninin derinliklerinde. “Tabii ki ben.”

“Sen mi? Ama sen daha küçük bir kız çocuğusun.”

“Daha birkaç dakika önce bir kız kurusu olarak ölüyordum,” diye hatırlattı ona, bu arada bunu da İkizleri Öldürme Sebepleri listesine ekliyordu ki liste gittikçe uzamaya başlamıştı. Şimdi de onu yalancı yapmışlardı.

“O zaman sen de Ashurst Malikânesi’nde oturuyorsun ve bu basit bir ziyaret değil. Demek yürüyüşe çıkmıştın...”

“Şey...” Charlotte düşünmeye çalışıyordu, Nicole ve Lydia’yı korumak için baş aşağı içine yuvarlanmadan önce ne kadar derinlikte bir kuyu kazabilirdi? “Yani eve, ben de onu dedim. Yürüyüşe çıkmıştım. Annemle babamı görmek için. Annem... çok kötü üşütmüş.”

“Muhtemelen ince bir pelerinle soğuk havada yürüdükten sonra üşütmüştür,” dedi Rafe sırtarak. “Bu sana ders olmalı, Charlie.”

Charlotte onun alayıyla ilgilenmedi. “Ama ikizlerin tek bakıcısı ben değilim,” dedi son hızla. “Mürebbiyeleri Bayan Beasley de evde onlarla kalıyor, ayrıca kırktan fazla hizmetçi var. Nicole ile Lydia’nın evde yalnız başlarına iş çevirmeleri mümkün değil.”

İş çevirmeleri, entrikalar planlamaları, haylazlık yapımları... Ah, hepsini tek tek ödeyecekler, ikisi de!

“Ya annem?” diye sordu Rafe, ona inandığı ortadaydı. Ona yalan söylemesi için bir sebep yoktu ki. Emmaline haklıydı; erkekler gerçekten de saftı. “O da evde mi?”

Charlotte başını iki yana salladı. “Hayır, korkarım yok. Aneniz, bu aralar bize sıklıkla dul Ashurst Düşesi olduğunu hatırlatıyor, balo dönemi için Londra’ya gitti, oradan da Devon’daki bir ev partisine katılacağını sanıyorum.”

“Tam bir zengin dul oldu, öyle değil mi? Tanrım, sanırım öyle. Bu unvan onu hayli sıkıştır.”

“Dul kısmı hariç öyle,” dedi Charlotte. Helen Daughtry’nin unvanı duyunca nasıl mutlulukla el çırpıldığını ama bir Dük’ün annesi olacak kadar yaşlı olmadığını düşündüğünü hatırlamıştı. “Sanırım Leydi Daughtry denmesiyle yetiniyor.”

“Annem hiçbir şeyle yetinmez, Charlie,” dedi Rafe. Ashurst Malikânesi’nin büyük kapılarına ulaşan dairesel formdaki yolun başında durarak, başını kaldırıp binaya baktı. “Buna hâlâ inanamıyorum. Kendimi şehre gelmiş bir dilenci gibi hissediyorum.”

Charlotte’a dönüp ruhunun derinliklerinden gelen bir bakışla bakınca Charlotte’ın midesinde bir kıpırtı daha oldu. Kendini daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu. “Şimdi kuzenin George gibi konuşun işte.”

“Sanırım öyle yaptım. Gerçekten öldüler mi? Bu bir süre sonra uyayıp kendimi çocuk odasının yanındaki küçük odada bulacağım bir rüya değil, değil mi?”

“Dük’ün odaları sizin için çoktan hazırlandı bile, Ekselansları,” dedi ona nezaketle, sonunda eski Rafe’ten parçalar görmeye başlamıştı, kendinden çok emin olamadığı gözlerinden belli olan Rafe’ten. “O işle Emmaline ilgilendi.”

“Dük’ün öldüğüne inanmak hâlâ çok zor. Oğullarının da...”

“Huzur içinde yatsınlar,” dedi Charlotte dört katlı, otuz odalı, bir düzine bacalı Ashurst Malikânesi’ne bakarak. Bu taş yığınının ardında bir yerlerde bulunan iki hilekâr birazdan kendilerini Bayan Charlotte Seavers’ın gözetimine alınmış bir şekilde bulacaklardı.

“Bu sözleri formaliteymiş gibi söyledin,” dedi Rafe, Charlotte onun bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu. “George ile Harold’ı sevmez miydin?”

Charlotte cevap verirken diğer yana döndü, hafifçe ürpermişti, bunun soğukla ilgisi yoktu. “Son yıllarda onları pek görmedim, zaten çoğunlukla Londra’daki evde kalıyorlardı.”

“Evet, Grosvenor Meydanı’ndaki evde. Buraya gelmeden önce bir hafta orada kaldım. Dolabıma yeni eşyalar gerekiyordu. Bu pelerini ve şapkayı aldım.” Soran gözlerle ona baktı. “Şapkam nerede, Charlie?”

Bu adam için üzülmeyi hemen bırakması gerekiyordu. “Adım Charlotte ve kardeşlerinizden sorumluyum Ekselansları, şapkamızdan değil.”

“Ah, bu ses tonunu da hatırlıyorum. Şapkamı yolun ortasında öylece bıraktın, değil mi? Bunu kız kurusu lafımdan sonra bana ceza vermek için yaptın.”

“Yolun ortasında mı? Kesinlikle bunu yapmadım!” diye dü-rüstçe cevap verdi.

“Doğru, onu orada ben bıraktım, değil mi? Bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Biliyorsun Charlie, bunu başka kimseye

söylemem ama bu çok korkutucu... bütün bunların sorumluluğunu üstlenmek,” dedi Ashurst Malikânesi’ni ve arazilerini eliyle göstererek.

“Bunu tahmin edebiliyorum, Ekselansları,” dedi Charlotte, ikizleri düşünerek içini çekti. “Omuzlarınıza hiç beklemediğiniz yüklerin bir anda binmesi son derece sinir bozucu.”

“Londra’daki başkâhyam Harris her *Ekselansları* deyişinde ona cevap vermememden yoruldu. Bunun zaman alacağını biliyorum ama İngiltere’ye yeni döndüm ve ne olduğunu ancak şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Komutan Rafael Daughtry’yen çok daha rahattım. Buna alışabileceğimden emin değilim, Charlie.”

Onun bu beklenmedik dürüstlüğü ve alçak gönüllülüğü yüreğine işledi ve hiç düşünmeden elini onun koluna koydu. “Her şey yoluna girecek, Rafe. Ashurst Malikânesi’nde bulunan herkes sana yardım edecek.”

“Bu çok daha iyi. Bana Rafe dedin. Lütfen hep öyle de Charlie... Charlotte.” Başını sallayarak içini çekti ve sonra birden artık Ashurst Dükü olduğunu hatırlamış gibi insani ya da kırılganlıkla dolu hiçbir hareket yapmaması gerektiğini fark etti. “Seni bu soğukta gereğinden fazla tuttum. Haydi içeri girelim.”

Charlotte ikizlerin onu gördüğü anda yüzlerinin ne şekil alacağını hayal etmeye çalışıyordu, ona bu kadar büyük ve değişik göründüyse kimbilir ikizlere nasıl görünecekti. Tabii bu arada Charlotte Seavers’ı da onun yanında durmuş kendilerine ateş saçan gözlerle bakarken göreceklerdi.

“Evet, haydi gidelim. En azından şu başına bakılması gerekir.”

“Çok komik, arkadaşım Fitz de hep başımdan bahseder ama senin kadar kibar tanımlar yapmaz tabii. İkinizin çok çabuk dost olacağınızdan eminim.”

“Özür dilerim, ne dedin?”

“Boş ver. Fitz ve arabam yakında burada olacak. Anlatmanın bir anlamı yok.”

Onlar geniş taş basamaklardan çıkarken evin kapıları açıldı.

“Ah, müteveffa amcamın hizmetkârlarının hâlâ her zamanki gibi meraklı olduklarını görüyorum. Bizi izlemişler, Charlotte. Seni burada dururken baştan çıkarmaya çalışmamış olmam iyi olmuş yoksa itibarın yerle bir olacaktı.”

“Böyle bir şeyi zaten yapmazdın,” dedi Charlotte, birdenbire ciddilemişti.

“Hayır, yapmazdım. Yapmalı mıyım?”

Kadın bir anda darmadağın olan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Rafe, sandığın kadar komik olmadığını bilmelisin.”

“Evet, Fitz de aynı şeyi söylüyor.” Charlotte’ın kolunu tuttu ve birlikte Ashurst Malikânesi’nin ihtişamlı antresine girdiler, kapılar kapandığı anda günün soğuğu ve nemi dışarıda kaldı.

Charlotte, “Ekselansları Elba’dan döndü,” diye orada şaşkınlıkla duran genç uşağı uyardı. Adam koşarak Rafe’in pelerini almak yerine orada ağzı yarı açık durmuş, içeri giren yeni efendisini inceliyordu.

“Billy,” diyerek adamı usulca uyardı Charlotte. “Ekselansları’nın pelerini.”

“Çok büyük, öyle değil mi hanımefendi?” diye mırıldanan şaşkın bakışlı Billy, Ashurst Malikânesi’nin gümüş saçlı kâhyası Grayson tarafından kenara itildi.

“İzin verin, Ekselansları,” dedi Grayson formalite ile yaltaklanma arası bir reveransın ardından Rafe’in omuzlarından pelerini alırken. “Size evinize hoş geldiniz deme cüretini gösterebilir miyim? Leydi Nicole ile Lydia’ya haber vermeleri için birisini gönderdim. Sizi ana salonda bekleyecekler.”

“Teşekkür ederim, Grayson,” dedikten sonra Charlotte’ın pelerinini çıkarmasına yardımcı olmak için ona döndü. “Evde olmak çok güzel. Seyahat arabam kısa bir süre sonra burada olacak. Lütfen bavulumla ilgilen, ciddi bir kaza geçirmiş olan arkadaşım Komutan Fitzgerald’ın da ilgiye ihtiyacı olacak, onun hemen bir yatak odasına yerleştirilmesi gerekiyor.”

“Bu benim için bir onurdur, Ekselansları,” diyen Grayson yeniden eğildi.

“Onur mu? Zavallı adamın önümde eğilmekten birazdan da lağı patlayacak. Adam bence beni merdivenlerden aşağı yuvarlamayı tercih eder,” diye fısıldadı Rafe, Charlotte’la birlikte siyah beyaz damalı mermerin üzerinden ana salona açılan büyük kapılara doğru ilerlerken. “Bir zamanlar yatağına kurbağa koymuştum.”

“Biliyorum. Aslında iki kurbağa koymuştun, birini yastığının altına diğerini de örtülerin en gizli yerine. Adam ilk gördüğünü atınca kurtulduğunu sanmıştı.” Kolunu tutunca bu kez bütün vücuduna yayılan ürpertiye gizlemeye gerek görmedi. “Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var. Bu giriş holünün tavanlarında garip bir durum var ve fısıldanan her şey ötedeki köşeye kadar ulaşıyor.”

“Hay aksi şeytan.” Rafe ve Charlotte dönerek Grayson’a baktılar, adam onlardan en az yirmi adım uzaktaydı. İri kulakları havaya dikilmiş ve yüzü mor bir renk almıştı.

“Devam et Grayson, devam et,” diye bağırdı Rafe başkâhyaya. Charlotte’ın kolunu tutan elini sıktı ve koşarak önlerine geçip kapıları açmaya çalışan Billy’ye döndü. “İyi bir başlangıç yapamadım, değil mi?” diye fısıldadı.

“Ah, bilmiyorum,” dedi Charlotte başını devasa salona Nicole ve Lydia’yı görmek üzere uzatırken. “Ayaklarımın dibine düşmen hoştu. Ah, sevgili kardeşlerin orada işte, eve hoş geldin demek için can atıyorlar.”

Charlotte, Nicole'ün sıçrayarak ayağa kalkışını ve sabırsız bir hareketle Lydia'ya kalkmasını işaret edişini izledi.

İkisi birden saten koltuğun önünde durdular, sanki dizlerinin ardından bu mobilyaya yapıştırılmışlardı, kıpırdayamıyorlardı.

İkizler on altı yaşına gelmişti, Rafe'in savaşa gitmek üzere evden ayrılırken gördüğü çocuklarla alakaları yoktu. Charlotte onların birbirlerini tanıyabileceklerinden hiç emin değildi. İkili aslında birbirine hiç benzemiyordu. Aslında üç Daughtry çocuğu da birbirine çok az benziyordu.

Nicole'ün saçları da Rafe'inki gibi siyahtı ama gözleri kızıl kahve değil, menekşe rengiydi, Charlotte'ın hiç görmediği bir göz rengiydi bu. Nicole'ün kavisli kaşları ve uzun siyah kirpikleri o rengi daha da vurguluyor ve ona ürkütücü ve büyüleyici bir görünüm kazandırıyor. *Cadı gibi*, demişti Charlotte'ın babası bir seferinde, bu bir kompliman ya da şaka değildi zira arkasından eski zamanlarda olsa bu kızın kesin yakılacağını da söylemişti.

Nicole'ün hoş ve açık renk bir teni vardı ama başlığını giymeyi reddedip dışarıda koşturmaya sevdiği için burnunda ve yanaklarında çiller oluşmuştu ve bunlar bir hanımefendiye hiç yakışmıyordu ama Nicole için ideallerdi.

Kısacası Nicole görüldüğü gibiydi. Genç, dizginlenemeyen, doğanın haşarı ve muzip çocuğu...

Lydia'nın tam tersi.

Nicole'ün ikizi daha çok annelerine benziyordu, saçları mısır püsküllerinin, gözleri de yaz göğünün rengindeydi. Teni pürüzsüzdü çünkü her zaman başlığını takardı. Bunu çillerden korktuğu için yapmazdı ona başlık takması söylendiği için yapardı. Utangaç, sessiz ve dikkatli bir kız olan Lydia bir goncaya benziyordu, dikkat çekmemek için başını dikkat çekmeyecek bir noktaya gömmüş, açmayı bekliyordu.

Lydia'nın çenesi şu an göğsüne çok yakın duruyordu ve Charlotte onun mavi gözlerinin suçluluk duygusuyla çalkalandığını yine de görebiliyordu.

Nicole'ün küçük sivri çenesi ise küstah bir tavırla havaya dikilmişti.

Bir portre ressamı şu an ikizleri resmetse karakterleri hakkında en az on bin kelimelik bir kitabın yapamadığını yapmış olurdu.

Ya da kimin yönetici olduğu hakkında.

“Kızlar, ne muhteşem,” dedi Charlotte bir kalp atımı kadar sonra ama asırlar kadar uzun sürdüğünü hissetmişti. “Ağabeyiniz döndü. Ona Emmaline halanızın seyahati boyunca beni refakatçiniz olarak tayin etmiş olduğunu ve o dönene kadar burada sizinle birlikte kalarak ne keyifli günler yaşadığımızı anlattım bile. Şimdi orada kazık gibi durmayın ve gelip ağabeyinize hoş geldin deyin.”

Lydia başını kaldırdı, Charlotte'ın biraz önce onlar için sıralamış olduğu yalanların anlamını kavramaya çalışıyordu. Kafası her zaman haşarılığa çalışan Nicole ise gözünü bile kırpmadan konuşmaya başladı. “Başımıza ejderha gibi bir refakatçi bıraktı, bizim hep bir dükün kardeşine yakışan tavırlar sergilememizi bekliyor. Bir dük Rafe! Bu çok hoş bir durum, değil mi?”

Konuşurken kilometrelerce uzanıyor gibi görünen halının üzerinde kollarını açarak ilerlemeye başlamış ve sözlerini bitirdiğinde kendini ağabeyinin kollarının arasına atabileceği bir yakınlığa varmıştı.

Rafe kollarını yavaşça kardeşine sararken gözlerinde beliren o tanıdık panik duygusuyla Charlotte'a baktı.

“Çok... çok büyümüşsün,” demeyi başardı sonunda, Nicole geri çekilip sırtarak yüzüne bakıyordu. “Hiç aklıma gelmezdi...” Hafifçe öksürdü. “Hanginiz... hanginiz hanginizsiniz?”

“Ben Nicole’üm. Bana Nicky derdin ve o zamanlar bundan nefret ederdim ama şimdi seviyorum. Lydia orada dikilip durma, gel Rafe’e merhaba de.” Yeniden ağabeyine döndü. “Ona Lydia de,” diye fısıldadı kurnazca. “Böyle bir isimle ona başka bir şey diyemezsin zaten.”

Charlotte Rafe’i dirseğiyle dürtmek istedi, adamın bir konuşma yapması gerekiyordu. Nicole’e yerini öğretecek bir konuşmayı hemen yapmadığı takdirde dizginleri onun eline vermiş olacaktı. Ama o hiçbir şey söylemedi. Nicole ağabeyinin kafasını karıştırmayı başarmıştı. Bu kızın Londra’ya gönderileceği zaman için, hiç de iyiye işaret değildi!

“Eve hoş geldiniz, Ekselansları,” dedi Lydia sakın sesiyle, elini ona uzatarak reverans yaparken, fakat sonra elini hızla çekti. Charlotte onun, ağabeyinin elini öpmesinden korktuğunu anlamıştı.

“Teşekkür ederim, Lydia,” dedi Rafe, kızın geri dönerek koltuğa oturup eteklerini düzeltişini izlerken. “Lyddie?” diye usulca sordu Nicole’e. “Ona Lyddie demez miydin?”

Nicole başını iki yana sallarken alt dudağını ısırды. “Buna cesaret edemezdin. Annem Roma devrinde yaşamadığımız için Tanrı’ya şükredip durur yoksa Lydia seneler önce bir rahibe manastırına yazılmıştı. Ama her şey yolunda. Önemli olan ona nasıl davranılması gerektiğini çözmekte.”

Charlotte gözlerini devirdi. “Tıpkı senin mükemmel bir şekilde yaptığın gibi değil mi? Ama nedense hep sen avantajlı durumda oluyorsun.”

“O benim ikizim. Onu her zaman *korurum*,” dedi Nicole, melekçe gözleri dans etmeye başlamıştı. “Sana bir kadeh şarap ikram edebilir miyim? Yoldan geldiğini görünce Grayson’a Charlton amcanın mahzenindeki en iyi şaraplardan birini getirmesini

söyleyecek vaktim oldu. Herkese bir kadeh doldurayım. Dönüşünü kutlamamız için şerefe kadeh kaldırmamız gerekir.”

Rafe sorgulayan bakışlarını Charlotte’a çevirdi. “Onların şarap içmesine izin mi veriyorsun?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Charlotte, Nicole’e ateş püsküren gözlerle bakarak. “Siz limonata içeceksiniz!”

Nicole’ün alt dudağı hafifçe sarktı ama hemen ardından gü-lümsedi. “Gördün mü Rafe? Charlotte evin ejderhası. Öyle değil mi Charlotte? Emmaline halanın olmadığı haftalar boyunca yanımızda olmasaydı ne yapardık hiç bilmiyorum.”

Rafe etrafı düşmanlarla çevrili ve silahı bile olmayan birisi gibi bakmaya başlamıştı. “Haftalar mı? Emmaline gideli *haftalar* mı oldu? Bana bu konudan mektuplarında hiç bahsetmemişti.”

“Refakatçimiz bizi gerektiği gibi azarladığına göre, ben Grayson’a sana bir kadeh şarap getirmesini söylemeye gidiyorum, Rafe,” diyen Nicole hızlı adımlarla odadan çıkarken Charlotte’a bir bakış fırlattı, bu bakışta bir uyarı vardı: *Şu an bozmazsan, güzelce geçinip gideriz.*

Charlotte yutkunarak Rafe’e döndü. Şimdi Rafe daha da meraklı görünüyordu. Charlotte saldırıya devam etti. “Bu kardeşlerine uygun bir refakatçi olmadığımı söyleme tarzın mı?”

“Ben... Hayır, hayır, elbette değil. Lütfen beni affet. Emmaline senin ikizlerden sorumlu olabileceğine karar verdiyse benim bu kararı sorgulama hakkım hiç olmaz. Ama onlar... onlar artık küçük birer kız değiller Charlie, yanılıyor muyum?”

“Charlotte,” dedi, onu düzeltebileceğinden umudu kesmek üzereydi. “Hayır, değiller. Fakat Nicole tam tersine inansa de genç kız da olmadılar. Geçen hafta onu Emmaline’in odasında, saçını topuz yapıp kulağına altın ve yakut küpeler takarken yakaladım, Emmaline görse onları aldığına çok pişman olurdu.”

Rafe koltukta el ele oturmuş fısıldaşmakta olan ikizlere baktı. “Savaşı özlemeye başladım,” dedi aptallaşmış bir tavırla. “Çocuk olmak için çok büyükler, balo dönemine hazırlanmak için de küçük. Onlarla nasıl başa çıkacağım?”

“Yapabileceğin tek şey var,” dedi Charlotte. “Londra’ya giderken onları burada bırakacaksın. Onları, Noel tatlıları gibi süsleyip evlilik pazarına yollama zamanı gelene kadar unutacaksın ve balo dönemi sonunda onları taşraya geri getirmemek için dua edeceksin. Aileler kızlarıyla başka ne yaparlar ki zaten?”

Rafe sırttı. “Sesinde gizli bir şeyler mi seziyorum, Charlie? Sen de taşraya geri getirilenlerden misin? Elbette öylesin. Londra’daki erkekler gerçekten bu kadar kör mü? Yoksa gerçekten benim geri dönmemi mi bekliliyordun?”

Charlotte bu sözlerden sonra yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti, oysa onları ciddiye bile almamalıydı. “O sözü, beni gerçekten kızdırdığın için söylemiştim,” diye yalan söyledi ve Grayson, Komutan Fitzgerald’ın geldiğini bildirmek için onlara yaklaşıncaya kadar mutlu oldu.

“Çok... tuhaf bir adam, Ekselansları,” dedi Grayson, Komutan’dan pek de hoşlanmamış olduğunu belirterek. “Sizi bir an önce görmeyi rica ediyor.”

“Rica mı ediyor? Ben iyi dostumun beni bir an önce görmeyi talep ettiğini tahmin ediyorum.”

“Evet, Ekselansları. Ağzını açtığı anda çok yakın dostunuz olduğunu anladım.”

“Kadifelere sarılmış bir hakaret. Harika, Grayson.” Rafe Charlotte’ın elini tutarak girişe doğru döndü. “Haydi gel, Charlie. Seni sefil dostumla tanıştırmak istiyorum.”

“Rahatsız etmek istemem...”

“Saçma. Emmaline’in yokluğunda sen olmadan kız kardeşlerimle karşılaşsaydım ne yapardım bilemiyorum. Ve arkadaşımın bir dostumla tanışmasını istiyorum.”

Charlotte hafifçe gülümsedi. Ne güzel. Hatta harika. Rafe onu dostu olarak görüyordu. Çocukluk arkadaşı. *Charlie*. Yeni hayatında ve yeni sorumluluklarını öğrenirken, Emmaline’in yokluğunda, kardeşlerini bile tanımadığı bir ortamda Charlotte’a eski, rahat çoraplarıymış gibi bakıyordu.

Oysa kendisi... evet, kendisi ona karşı ne hissediyordu? Bunu kendi de bilmiyordu. Onu hep sevmişt; çocukken de gençken de. Peki, şimdiki Rafe nasıldı?

Onu dostu olarak görüyordu, elini arkadaş gibi tutuyordu. Daha fazlasını isteyecek miydi? İsterse kendisi ne yapacaktı? Adama doğruyu söyleyecek miydi? Bunu söylediğinde o tehlikeli gözleriyle kendisine nasıl bakacaktı?

Onu girişe doğru izlerken titremesine engel olmaya çalıştı.

Rafe, Charlotte'ı çekiştirerek antreye çıktı ve iki uşak tarafından tutulmakta olan Komutan Swain Fitzgerald'ı gördü, yere basmaya çalışan kırık bacağı oldukça garip bir görüntü sergiliyordu.

“İşte buradasın,” diye bağırdı Rafe’i gören Fitz. “Bu lanet olası salakların hiçbiri İngilizce anlamıyor mu? Koltuk değneklerimi istiyorum. Kimse bana kahrolası koltuk değneklerimi getirmiyor. Hepsi bana lanet olası Ekselansları’nın taşınmam gerektiğini bildirdiğini söyleyip duruyor. Kahretsin Rafe, Tanrı’nın cezası bir bebek gibi oradan oraya taşınmayacağım.”

“Grayson bu işle ilgilenir misin lütfen?” dedi Rafe Charlotte’ın elini bırakıp arkadaşına yaslanması için kolunu uzatırken. “Bebek gibi davranırsan bebek muamelesi görürsün. Sana yardım edilmesi neden bu kadar canını sıkıyor? Yoksa üst kattaki yatağına emekleyerek mi çıkmayı planlıyorsun?”

“Yatak mı? Ah, hayır Rafe Daughtry, hasta yatağına gitmeyeceğim, süslü Londralı doktorunun söyledikleri umurumda bile değil. İyiyim hatta iyiden de iyiyim ve kendime bakabilirim. Sadece bana şu lanet olası... Ah, *merhaba, genç bayan.*”

Rafe arkadaşının sesindeki ani değişikliği duyunca sırttı, “Evet, Fitz senin alıştığın kadınların aksine, karşında bir hanımefendi duruyor. Tavrılarına dikkat edersen seni onunla tanıştırmam, sevgili kallı İrlanda maymunu.”

“Güzel küçük şey. İkiz kardeşlerinden birisi mi?” diye fısıldadı Fitz, Rafe’in kulağına. “Ya da peşine düşebilir miyim?”

“Duruma göre değişir. Niyetin ciddi mi?”

“Yirmi altı yıllık ömrümde ciddi olmayı henüz hiç başarmadım,” dedi Fitz, hâlâ fısıldıyordu.

“Sizi duyabiliyorum,” dedi Charlotte salon kapısı ile girişin arasında durduğu yerden. “İkinizi de.”

Fitz panik içinde Rafe’e baktı. “Beni duyamaz. Beni duymayacağını söyle.”

“Üzgünüm Fitz ama duyabilir,” dedi Rafe arkadaşının yüz ifadesine bakıp bir kakhaha atarak. Charlotte bunu söyleyerek onu çok şaşırtmıştı. Gerçi onunla ilk karşılaştığı andan beri kendisini şaşırtıp duruyordu. Güzelliği, küstahlığı, unvanından etkilenmeyi reddedişi hatta onunla dalga geçmesi... Onu fazlasıyla etkilemişti.

Charlotte onlara doğru ilerleyip sırtarak duran Fitz’in birkaç adım ötesinde durdu. Onu baştan aşağı inceleyip yarasının durumuna baktıktan sonra yüzüne gülümsedi. “Biraz zaman geçmeden önce hiçbir şeyin *peşine düşebileceğinizi* sanmıyorum, Komutan.”

“Fitz deyin lütfen, tabii sizin için bir sakıncası yoksa ve sizden çok özür dilerim. Gerçek bir hanımefendiyle karşılaşmayalı çok uzun zaman oldu, ayrıca sizin kadar güzel bir hanımla da hiç karşılaşmamıştım.”

“Çok hoş bir iltifat, Komutan,” dedi Charlotte küçük bir reverans yaparak. “Çok dikkatli olmam gerektiğini görüyorum aksi takdirde sizin gibi tatlı dilli bir çapkın, utangaç kalbimi kırabilir.”

Rafe büyük bir kahkaha atarak arkadaşının sırtına hızla vurdu, Fitz neredeyse yere düşecekti. “Ah, pardon Fitz. Sağlam bacağını da kırmak istemem ama Bayan Seavers benim adıma bunu yaptı sayılır zaten. Bayan Charlotte Seavers, seni yıllardır arkadaşım ve yandaşım olan Komutan Swain Fitzgerald ile tanıştırmama izin ver lütfen. Charlie’nin karşısında gereken reveransı yap, Fitz.”

“Merhaba, Fitz,” dedi Charlotte. “Seninle tanıştığıma memnun oldum.” Arada hızla Rafe’e baktı. “Taşrada resmî olmadığımız için sen bana Charlotte diyebilirsin.”

“Demek bu senin Charlie öyle mi? Gençken kafan bayağı *ya-vaş* çalışıyormuş dostum, Charlie’nin ne kadar güzel olduğunu anlayamamışsın. Onu nasıl bıraktığını anlayamıyorum.”

Rafe gözlerini, bakışlarını hızla ondan kaçırarak Charlotte’a çevirdi.

“Ah, onu kızdırdım, sizin de yanaklarınızın pembeleşmesine sebep oldum, yanılıyor muyum Bayan Seavers? Charlotte. Özür dilerim, sizinle tanışmaktan onur duydum.” Fitz kapıya baktı. “Ah, sonunda koltuk değneklerim geldi. Onları bana uzatır mısın, lütfen?”

“Hayır,” diye uyardı Rafe yaklaşan uşağı. “Söylemem gerekenleri söylemeden önce arkadaşımın öfkeyle bana vurabilmesi için onların yakınında olmalarını istemiyorum. Sadece bağırıp durmaman için koltuk değneklerini getirttim, Fitz. Grayson koltuk değneklerini uygun bir yere sakla ve Komutan Fitzgerald’ın üst kattaki yatak odalarından birine uygun bir şekilde taşınmasını sağla.”

“Sana cehennemin her köşesinden bela gönderiyorum, Rafe Daughtry! Taşınmayacağım!”

“Güzel,” dedi Rafe. “O zaman sürüklerler. Şu ya da bu şekilde yukarıdaki yatak odasına çıkacaksın.”

“Yaparsam lanet olsun! Ben... Özür dilerim Charlotte,” dedi Fitz başını ona çevirerek.

“Ah, benden çekinme Fitz,” diye rahatlattı onu Charlotte, Rafe’in hiç de safılık olarak değerlendirmedeği gözlerindeki pırıltılarla. “Bu kadar hoş bir tartışma duymayalı gerçekten çok uzun zaman oldu.”

Rafe arkadaşının bir şekilde yola geleceğini umuyordu. “Fitz, adamın ne söylediğini biliyorsun. Buraya geldiğinde, onun söylediklerini yapacağına dair annenin başı üzerine yemin etmeseydin seni Londra’da bırakacağımı da biliyordun.”

“Bana inanmakla aptallık ettin, Rafe. Yapmayacağım. İki ay boyunca kıpırdamadan yatakta yatmayacağım. İnsan delirir.”

Rafe sayıları dörde ulaşmış olan uşaklara işaret etti. “Onu götürün lütfen.”

“Hayır Rafe! Seni uyarıyorum! Bırakın beni sizi sefil...”

Rafe döner merdivenden Fitz’i yukarı taşıyan uşakları seyrederken başını iki yana salladı, Fitz bir ona bir uşaklara küfreliyor, sonra da bacağında inanılmaz bir ağrı başlayınca susmak zorunda kalıyordu.

“Zavalı adam,” dedi Charlotte. “Ona ne oldu?”

“Sanırım bunu sana Fitz’in anlatması gerekiyor. Geçen hafta boyunca bu hikâye üzerinde çalıştı. Son versiyonu bir hatta iki çocuğu ve dadılarını hızla gelen arabanın altından kurtarmaya çalışırken yaralandığına dair diyanılmıyorsam. Komutanımız tam bir kahraman.”

“Ama bu doğru değil mi?”

Rafe bir kez daha onun kolunu tuttu, ana salona dönmeyi düşünüyordu ama ikizlerin orada oturduğunu hatırlayınca onu evin arka tarafına doğru çevirdi. “Çok firtınalı bir yolculuğun so-

nunda karaya çıkmak için acele etti, sürme iskeleye doğru koşarken güvertede kayarak dengesini kaybetti ve direklerin arasında yer alan gemici sandıklarının arasına yuvarlandı.”

“Ah Tanrım, yüz kızartıcı bir durum. Tamam, sırrı bende güvende. Ana salona dönmek istemiyor musun?”

“İşin aslını merak ediyorsan Elba’ya dönmeyi tercih ederim,” dedi dürüstçe. “Kendimi burada başkasının işlerine burnunu sokan birisi gibi hissediyorum. Ve kız kardeşlerimin beni fazlasıyla korkuttuklarını itiraf etmemem gerekir ama o kadar yıl boyunca kıbar topluluklardan ve kadınlardan uzak kaldıktan sonra ve kendimi çok huzursuz hissediyorum.”

“Ben huzurunu bozuyor muyum Rafe?” diye sordu Charlotte müteveffa amcasının çalışma odasının kapısını açarken. Şimdi onun çalışma odasıydı. Tabii önce içindeki, içeri girmeden kapıyı vurma dürtüsüyle savaşıması gerekiyordu.

“Huzurumu bozuyor musun? Doğrusunu istersen buradaki her şey ve herkes bana gidip kendime iyi bir savaş bulmam gerektiğini düşündürüyor.”

“Üzgünüm, burada savaş yok. Sana etrafına iyice bakman için kısa bir süre tanyacağım,” dedi Charlotte usulca. “Aslında pek değişen bir şey yok.”

Kitap raflarından birine doğru ilerleyen Charlotte’ı gözleriyle takip ederken kendisinin ve bazen de George ile Harold’ın peşinden koşturup duran küçük kızı hatırladı. Hatırladığı kadıyla son derece eğlenceli bir yaratıktı. Bir kıza göre oldukça uzun boylu, zayıf, uzun kollu ve bacaklı, gür saçlı bir kızdı. Bir kere sinde onları ağaçlı köy yolunda kovalarken saçlarından ağaç dalına dolanmış ve onu kurtarma görevi Rafe’in başına patlamıştı.

Baş belası. Tam bir baş belasıydı. George'dan sekiz, Harold'dan altı, Rafe'ten de dört yaş küçüktü. Üstüne üstlük bir kızdı. Çocuktuktu. On dokuz yaşında oradan ayrıldığında daha on beşindeydi.

Yolda gördüğünde tanıyamamıştı. Hâlâ ince uzundu ama hoş kıvrımları da vardı. Yola gelmez koyu kahverengi saçları sonunda ehlileşmiş gibiydi, büyük bir kısmı geri taranmış ve sırtına doğru bukleler halinde inmeleri için serbest bırakılmışlardı. Saçları tam dokunmalık görünüyordu.

Sıcak bakışlı kahverengi gözleri değişmemişti, kendisinin-
kiler gibi yaşlanmamıştı. Bazen tıraş olurken aynaya baktığında
kendi bakışlarının yoğunluğundan ürküyordu. Charlotte'ın bur-
nunu severdi, düz ama yine de küstah duruyordu, geniş dudak-
larıysa dolgun ve son derece savunmasızdı.

Aslında o dudaklarını araladığı anda tanıdığı eski Charlie ortaya çıkıveriyordu. Charlie her zaman aklına geleni söylerdi, onları asla süslemeye kalkışmazdı. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı zamanlarda bile bu özelliğinden hoşlandığını hatırlıyordu.

Şu an ise onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Hatta tam tersini düşünüyordu.

Altı yıl önce Charlotte ona âşık olduğunu düşünüyordu. Bu şimdi onu utandırıyor muydu? Yoldayken bu konuda şaka yapmıştı ama yine de bundan emin olamıyordu. Charlotte'a şimdi nasıl görünüyordu? Artık o deneyimsiz genç değildi ve göze *hoş* göründüğünden de son derece şüpheliydi.

Yıllar insanı oradan oraya sürükleyince o saf gençlik aşkına ve gençlik aptallıklarına ne olmuştu? Bir zamanlar buradan sürgün edilen Rafe şimdi gerçekten bir dükk müydü? O da Charlotte olarak büyümüş ve Charlie'yi geçmişinde mi bırakmıştı?

Artık birer yabancıydılar. Bir zamanlar birbirlerini çok iyi tanıdıklarına inanan yabancılar.

“Rafe? Sana bir soru sordum,” dedi Charlotte koyu renkli ahşap duvarları olan büyük odanın tam ortasında durarak. Rafe bir anda uçarı annesine benzemesinden korkan amcasının onu orada durarak azarladığı seferleri hatırlamıştı.

“Özür dilerim, Charlotte,” diyerek başını hafifçe salladı, suskunluğuna hemen bir sebep üretmek zorundaydı. “Anneme iyi giyinen bir sürtük dediği için George’u yumrukladığım günü hatırladım. Charlton amca beni hemen uyarmıştı, George ve Harold’dan daha uzun, daha güçlü ve hatta daha zeki olabilirdim ama kim olduğumu ve yerimi asla unutmamam gerekirdi. Her an Charlton amcamın içeri girip beni kutsal sığınağından kovalamasını bekliyorum.”

Charlotte şöminenin karşısında duran büyük deri koltuklardan birine yerleşti. “O öldü Rafe, hepsi öldü, üçü de. Ve sen kim senin olacağını düşünmediği bir yerdesin. Kendini haklı mı yoksa kaybolmuş gibi mi görüyorsun?”

Evet, işte bu Charlie’ydi. Kimse ona, on dördüncü Ashurst Dükü’ne unvanını omuzlarında nasıl bir yük olarak taşıdığını sormazdı. Rafe’e hiçbir zaman hayranlık beslememiş olan Grayson bile böyle bir soru sorma cesaretini gösteremezdi.

Rafe, amcasının masasının kenarına tünedikten sonra Charlotte’a gülümsedi. “Sana nasıl görünüyorum, Charlie? Bir dük gibi duruyor muyum?”

Başını iki yana salladı. “Bunu söyleyemem. Masanın arkasında duran iskemleye otur, Rafe. *İskemlene* otur. O senin. Senin ve bir gün de oğlunun, sonra da onun oğlunun. Sen Ashurst Dükü’sün.”

“Charlton amca aynısını oğulları için düşünmüş olmalı,” dedi Rafe büyük masanın etrafından dolanıp deri koltuğa otururken. “George ile Harold hiç savaşa gitmediler, hayatlarını ya da herhangi bir uzuvlarını Kral adına riske atmadılar. Buna rağmen ben

hâlâ buradayım ve onlar öldü. Bu kader mi Charlie? Yoksa ben kaza eseri bir dük mü oldum?”

Charlotte koltuğunda öne eğildi, ellerini dizlerinde kavuşturmuştu. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” dedi usulca.

“Lütfen,” derken koltuğunda arkasına yaslanma cesaretini gösterdi, onu amcasının hayaletiyle paylaşmadığını bilmek hoşuna gitmişti.

“Sen bir aptalsın, Rafe,” dedi Charlotte yeniden arkasına yaslanmadan önce.

Rafe kendini tutamadı ve bir kahkaha attı. “Bu nasıl bir dil! Özür dilerim ama anlayamadım.”

“Özür dilemen gerekir zaten. Sen bir düksün. Unvan senin, bütün unvanlar senin. Bu değişmez gerçeği hazmetmen için birkaç ayın oldu. Bu oda senin, bu koca taş yığını ev senin, araziler, çiftlikler, orman, değirmen ve geri kalan her şey senin. George’un teknesi de senindi ama battı. Yani tüm bu zenginlik senin. Çok büyük bir zenginlik, çok, çok büyük. Sence artık minnettar bir emekli ya da her işe burnunu sokan birisi gibi hissetmeyi bırakıp bir dük gibi *davranmaya* başlamanın zamanı gelmedi mi?

“Evet, ben...”

“Grayson ile dalga geçmedin, ona üstünlük bile taslamadın.” Rafe’in konuşmaya çalışmasını dikkate almadan devam ediyordu. “Gelişinin beklenmediğini biliyorum ama eve gireli bir saati geçti ve hâlâ Grayson, hizmetçileri sana hoş geldin demek üzere girişe toplamadı.”

“Buna ihtiyacım yok...”

“Hayır, var! Hizmetçiler sekiz aydır Grayson’a hesap veriyor ve Grayson kimseye hesap vermiyor. Bir plan yap ve ilerle, Rafe. Görevi üstüne al. Kral’ın ordularında bir komutandın ve eminim

adamlarına emir vermeyi ve onları yönetmeyi gayet iyi biliyordun. Onları savaşa gönderdin, senin için savaşmaya ve ölmeye.”

“Bir evi yönetmek orduyu yönetmeye benzemez...”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Seni zavallı adam. Grayson, Bayan Piggie’ı sindiriyor –yani başhizmetçini Rafe– hizmetçiler ya birini ya da öbürünü seçmiş durumda. Ashurst Malikânesi amcanın ölümünden beri cephelere bölünmüş bir askerî kamp gibi, sana yemin ederim. Ya bugün ayağını yere vurursun ya da bir isyana hazırlanırsın.”

“Sen ciddisin, değil mi? Sorumlu Emmaline’di, Grayson’ın ya da bir başkasının ona başkaldıracağına inanamam.”

Charlotte’ın gözleri onunkilere dikildi, sonra göz kapaklarını indirdi. “O... Halan yastaydı.”

“Evet, elbette. Sonra da evlendi. Bu konulara neden yeteri kadar ilgi gösteremediğini anlayabiliyorum.”

“Kesinlikle!” diye bağırdı. “Ah... evet, kesinlikle. Ve senin yapman gereken şey işleri düzeltmek için doğru adımları atmak. Zaten Emmaline buraya dönmeyecek, o artık Warrington Düşesi ve yakında Ekselansları’na bir vâris verecek.”

Rafe şaşkınlıkla ona baktı. “Öyle mi? Mektuplarında bundan hiç bahsetmemişti.”

“Evet... ah... bahsetmedi değil mi?” Charlotte yeniden bakışlarını kaçırdı. “Belki de bu kadar özel bir şeyi bir erkekle paylaşmak istememiştir. Ondan bu sabah bir mektup aldım, bana yaklaşan doğumu bildiriyordu. İkizler bile bilmiyor.” Çenesini indirdi. “Özellikle de ikizler bilmiyor.”

“Evet, ikizlere geri dönelim. Yeterince büyümemiş ama çocuk da olmayan kardeşlerime. Bana onlara da düzgün davranmayı başaramadığımı söyleyeceksin, yanılıyor muyum?”

“Daha iyi olabilirdi,” dedi Charlotte omuz silkerek. “Lydia’yı daha fazla harekete geçirebilsen çok daha iyi olur. Nicole’ü de daha az. Lydia sana sorun çıkarmaz, Rafe.”

“Ama Nicole çıkarır mı?”

Charlotte duyulur bir sesle iç geçirdi. “Bunun farkında olduğun sürece onu idare edebilirsin.”

“Gerçekten mi? Sen onunla nasıl başa çıkıyorsun? Yani sonuçta Emmaline seni sorumlu kılmış.”

“Nicole’ün yapmaması gereken her şeyi düşünmeye çalışıyorum ve onları yapacağını tahmin ediyorum. Korkarım kusursuz bir plan değil çünkü onun yarısı kadar bile şeytan değilim.”

“Senin denemediğin çok az şey olduğunu hatırlayınca bu söylediklerin daha da sinirimi bozuyor. Ya başımı belaya sokardın ya da her şeyden kıl payı kurtulurdun. Bir daha asla kurtulamayacağımı düşündüğüm anlar olurdu.”

“Bana da öyle söylerlerdi zaten,” dedi Charlotte ayağa kalkıp bu sohbete kesin bir şekilde son verirken. “Grayson’ı çağırayım mı? Adama yerini bildirmen gerekiyor ve geciktiğin her dakika kuyunu kazmasına sebep oluyorsun.”

“Yapacağım,” dedi Rafe, o da ayağa kalkmıştı. “Ama sanırım ellerim arkamda kenetlenmiş biçimde sıranın önünde yürüyüp reveransları kabul etmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyor. Aman Tanrım, Charlie bunu yaparken kendimi tutamayıp kahkahalarla gülerек kendimi rezil edeceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Ellerinin arasına bir iğne sakla ve kıkırdayacağımı hissettiğin anda onu kendine batır,” diye önerdi kapıya doğru yürürken.

“İğne. Elbette. Sen olmasan ne yapardım, Charlie?”

Charlotte kapıya yürürken tereddüt etti, sonra dönüp ona baktı. “Bana Charlie demeye devam edin Ekselansları, o zaman görürsünüz!”

Rafe bir kahkaha attıktan sonra onun elini vedalaşır gibi sallayarak odadan ayrılışını seyretti, bir anda kendini yeniden yalnız hissetmeye başlamıştı ve bunun sebebini merak ediyordu.

Onun ardından dışarı çıkmadan önce birkaç dakika bekledi, Phineas’ın banyoyu hazırlamış ve elbiselerini de bavuldan çıkarmış olduğunu umuyordu.

Merdivenden çıkarken yeni evini incelemeye devam ediyordu, bu evde uzun yıllar babasının oğlu olarak koşturup durmuştu ama uçar annesi yüzünden insanlarla oldukça kısıtlı bir ilişkisi olmuştu.

Birkaç gün içinde kendini iyi hissetmeye başlayacaktı. Bu yeni şartlara biraz uyum sağlaması gerekiyordu sadece.

Tanrı’ya şükür Charlie’ye... hayır *Charlotte*’a rastlamıştı. Fitz’i saymazsa şu anda tek yakın dostu oydu.

Charlotte'ın adımları merdivenin başına yaklaştığında sertleşti ve oradan Nicole'ün yatak odasına gitmek üzere sağa döndü. Bir kez daha Rafe'le ilgili düşüncelerini bir kenara bırakmaya çalıştı, şu an yapması gereken bir görev vardı.

Odalarına vardığında kapıyı çalmadan içeri girdi ve ardından çarparak kaparken bağırdı: “*Sen.*”

Leydi Nicole Daughtry tuvalet masasının aynasından ona gülümseyerek siyah saçlarını taramaya devam etti. “Tekrar merhaba, Charlotte. Kutlarım.”

Charlotte ayaklarını vurarak pembe ve beyazlarla döşeli büyük odada ilerledi, ayak sesleri yerdeki paha biçilmez Aubusson halıları tarafından onu delirtecek derecede yutuluyordu. “Neyi kutluyorsun, Nicole? Seni daha önce boğmamış olmamı mı?”

“Ah, elbette, o konu,” diyen Nicole saten döşemeli taburede ona doğru döndü. “Küçük oyunumuzu nasıl keşfettin? Seni gördüğüm anda bildiğini anladım. Bir yerlerde hata yaptım, değil mi? Ağabeyim mi sana bir şey söyledi? Nasıl bulduğunu bir türlü anlayamıyorum.”

“Ben de bunca zamandır bu kadar alçakça bir oyunu nasıl sürdürdüğünüzü anlayamıyorum,” diye itiraf etti Charlotte. Bu

arada Nicole'ün elindeki gümüş saplı fırçayı almış ve hiç de yumuşak olmayan tavrılarla onun saçını taramaya başlamıştı. “Bir tek halanızla ağabeyinizi değil, beni de aptal yerine koydunuz.”

“Canını en çok acıtan bu son kısım, değil mi?” dedi Nicole, fırça düğümlemiş bir yere denk gelince irkilerek.

“Burada bulunan ve mektupları okuyan tek kişinin ben olduğumu düşünürsek evet, canımı acıttı. Neyin peşinde olduğunuzu neden bana söylemedin? Yardım edebilirdim.”

Bu sözleri söylediği anda Nicole ve Lydia'ya bu aldatmacalarından haberdar olsa gerçekten de yardım edeceğini fark etti. Emmaline mutlu ve huzurlu olmayı hak etmişti ve Rafe, amcasının ölümünden önce belirlenmiş olan, Bonaparte'a sürgününde muhafız olarak eşlik etme planını gerçekleştirmek istiyordu. İkizler refakatçileri olmadan mağara gibi bir yerde yalnız bırakılmamışlardı sonuçta.

Nicole başını arkaya eğerek Charlotte'a sırtıttı. “Evet, edeceğimi düşünmüştüm ama Lydia'yı ikna edemedim.”

Charlotte Nicole'ün kafasını bir kez daha itti. “Yalancı. İkimizin de bildiği üzere sen bir şeye karar verdiğinde Lydia senin dolambaçlı hikâyelerine hemen inanır. Kabul et Nicole, bu macerayı benimle paylaşmak istemeyen sendin. O sahte mektupları yazmak için çok fazla zaman harcamış olmalısın. Oysa ben yardım edebilirdim. Hem böylelikle o berbat dilbilgisi hataların düzelmiş olurdu.”

“Bu durumda senden içtenlikle özür diliyorum. Lydia bazen gerçekten çok inatçı olabiliyor, ondan mektupları yazma konusunda yardım istemediğim sürece bu plana dâhil olacağını bildirmişti. Emmaline halaya söylemeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, bunu yapamam. Bana bu sabah bir mektup gönderdi. O hamile. O ve Dük malikânelerine döndüler ve Emmaline ço-

cuk doğana kadar bir daha seyahat etmeyecek. Onu endişelendirmenin bir faydası yok.”

“Emmy’nin bebeği mi olacak?” Nicole yerinden fırladı ve Charlotte’a sımsıkı sarıldı. “Bu ne harika bir şey!” Sonra Charlotte’i iterek suratını astı. “Hayır, dur. Hiç de harika değil. Gelecek baharda Londra’ya gittiğimizde beni ve Lydia’yı sosyeteye kim takdim edecek?”

“Bu balo döneminde Londra’ya filan gitmeyeceksin, rezil çocuk. Daha on altı yaşındasın.”

“Önümüzdeki aydan sonra on yedi,” diye hatırlattı ona Nicole. “Louisa Madison ilk balosuna katılmak üzere Londra’ya on yedi yaşında gitmişti.”

“Evet, üç hafta sonra da küçük düşmüş ve kovulmuş bir şekilde geri dönmüştü çünkü düşük maaşlı bir subaya kendisini Leydi Castlereagh’in bahçesinde öptürecek kadar aptaldı. Onun gibi, papazın üçüncü oğluyla son hızla evlendirilmek mi istiyorsun?”

“Louisa hep aptaldı,” dedi Nicole omuz silkerek. “Doğru düzgün bir maaşı bile olmayan bir subayı asla öpmezdim. Hatta kontan düşük bir unvana sahip olan birisiyle dans bile etmezdim.”

Charlotte gözlerini devirdi. “Ağabeyinin bunu duyunca çok rahatlayacağına eminim. Ama yine de gitmeyeceksin. Çok gençsin ve sana refakat edebilecek kimse yok.”

“Sen varsın,” diyen Nicole sırtarak Charlotte’a baktı.

“O kişi kesinlikle ben olamam. Refakatçi olmak için çok gencim ve seni beş dakikadan uzun süre düzgün davranabilmen için kontrol etmeye çalışmaktansa tımarhaneye kapatılmayı yeğlerim. Çok ciddiym, Nicole. Hayır. Kes sırtımayı. Bana o şekilde bakıp durma. Bekle... nereye gidiyorsun? Ne yapacaksın?”

Nicole yolu yarılarmıştı bile, açık saçları arkasında uçuşuyordu. Charlotte'a dönerek, "Yapacağım şeyin gayet açık olduğunu düşünüyorum. Burada sinirlerim bozuk ve üzgün bir şekilde ne yaptığımı düşünüp duruyordum. Halama ve sevgili ağa beyime ihanet ettim. Yapılacak bir şey yok. Bir an önce gidip ona anlatıp günahlarımdan arınmalıyım."

"Seni küçük sefil... Cüret dahi etme!"

"Ama Charlotte, Rafe'i böyle bir karanlığa hapsedmenin doğru olmadığını sen de biliyorsun. Sen aylardır bu karanlık işlerin içinde değildin tabii. Daha büyümemiş olan iki kız tarafından kandırıldığını yordun sadece." Komik bir tavırla kaşlarını çatı. "Aman Tanrım, Rafe bunu duyunca hakkında neler düşünecek?"

"Belki de ne düşüneceğini umursamıyorumdur," dedi Charlotte bunun savunmaya dönük bir cevap olmadığını umarak.

"Elbette umursuyorsun. Herkes senin ona âşık olduğunun farkında. Neden hâlâ ondan kalma o eski atkıyı takıyorsun? Seni gördüm. Ucuz bir kitap gibisin, Bayan Beasley öyle diyor."

Charlotte karşı koymak için ağzını açtı ama kaybettiğinin farkındaydı. "Pekâlâ, ona âşık olduğumu düşünmüş olabilirim ama bu uzun zaman önceydi. Şu anda da tam bir salak olduğumu düşünmesini istemem. Ne yapmamı istiyorsun? Refakatçiniz olmam, benden çok daha üstün sosyal özellikleri ve en azından benim iki katım kadar bilgili birine ihtiyacınız var. Dük'ün kız kardeşlerisiniz, bunu unutma. Ben çok daha küçük partilere katıldım, Almack's'a hiç davet edilmedim, o kadar pırıltılı yerlerde bulunmadım... Ah Tanrım, bunları seninle tartıştığımı inanamıyorum."

Nicole tuvalet masasına geri döndü ve üst çekmeceyi açarak katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Al. Burada kadın akrabalarımızın bir listesi var. Birkaç hafta önce yazmıştım, son dakikada planlarda bir değişiklik olursa diye önlem almak her zaman iyidir. Bunu

bana Lydia öğretti. Her neyse, elimizde kalanlar bunlar... yani kadınlardan. Baba tarafından ailede kalan tek erkek ise Rafe. Ve maalesef annemizin ailesine başvuramayız. Onların hepsi ya düzenbaz ya da cebi delik.”

“Hiç de değil,” dedi Charlotte kâğıdı açarken. “Sana bunu kim söyledi?”

“Annem,” dedi Nicole son hızla. “O doğruyu bilir, öyle düşünmüyor musun?”

“Sanırım,” dedi listedeki isimleri gözden geçirirken. “Bu listeyi nereden buldun?”

“Onu Charlton amcanın... yani Rafe’in çalışma odasındaki aile kütüğünden kopyaladım.”

“Bu her şeyi açıklıyor. Dedenin kız kardeşi Margaret, İskoçya’da yaşıyor ve asla yolculuk yapmaz. Amcan ve kuzenlerinin anma töreni için liste yaparken Emmaline’in öyle dediğini hatırlıyorum.”

“Bir tek onun ismi yok,” dedi Nicole umutla.

“İkinci isme gelemim, Irene Murdoch mu? İnsanı utandıracak kadar kaba olan bu kadının burada geçirdiği üç günü hatırlıyor musun? Büyük salonda oturup kocaman karnının üzerindeki tabağı sürekli olarak şekerle dolduran ve dinleyen herkese müteveffa halanın lal broşunu ne çok sevdiğini anlatarak Emmaline’in onu kendisine bir anı olarak hediye edeceğinden emin olduğunu söyleyip duran kadın oydu.”

“O dişi domuz mu? Kuzen Irene o mu? Ah hayır. O da olmaz.” Nicole listeye yaklaştı. “Başka kim kaldı?”

“Halan Marion’ın otuz yıl önce ölmüş olduğundan emin olduğumu düşünürsek geriye,” Charlotte kurnazca gülümsedi, “seni ve Lydia’yı doğuran anneniz kalıyor.”

“Annem mi?” Nicole’ün menekşe rengi gözleri kafasından fırlayacak gibi açılmıştı. “Daha saygın birisine ihtiyacımız olduğunu söylediğini sanıyordum. O *yine* iki koca arasındaki dönemi yaşıyor ve muhtemelen ya Lydia’ya ya da bana bakan kim olursa onun peşine düşecektir. Bu bir *felaket* olur.”

“Haklısın sanırım,” dedi Charlotte gülerek. “Ama bir seçenek daha var. Bir düğün olarak Rafe, Emmaline ve Warrington Dükü’nün yaptığı gibi kendi çocuk odasının hazırlıklarını yapmak zorunda. Ona bir yıl zaman tanı, kendisine bir düşes bulsun, kafası normal çalışan her kadın, seninle ve Lydia’nın uygun birer evlilik yapıp –özellikle de senin– Ashurst Malikânesi’nden gitmenizi ister. Bunun için de size yardım eder.”

Göğsündeki sızıyı hissetmemeye çalıştı.

Nicole kâğıdı elinden alırken neredeyse ortadan ikiye yırtıyordu. Odada gezinmeye başladı. “Bir düşes. Rafe’in bir düşese ihtiyacı var. Evet, elbette. Ve Lydia toplumun önüne çıkmaya yeterince hazır değil,” diye devam etti, kendi yararına düşünüyordu. “Ben evleneceğim ve o burada zavallı Charlotte gibi kalacak. İyi bir kız kardeş buna izin vermez, ben olmazsam Lydia kaybolur...”

Charlotte kollarını göğsünde kavuşturup ayağını yere vurmaya başladı, ateş saçan gözleri Nicole’e çevrilmişti. “Bugün bunu çok sık söyledim ama seni duyuyorum, Nicole.”

“Ne?” Nicole ona sırtıttı. “Özür dilerim, Charlotte. Bir dakika bekle. Ya sen? Sen Rafe ile evlenmek ister misin? Çirkin değil ve çok zengin. Ve senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Sen Lydia ile beni zaten tanıyorsun ve biraz önce onu *bir zamanlar* sevdiğini itiraf ettin ve... ve biz senin her işine burnumuzu sokmayız.”

Charlotte ayakkabılarının ucuna bakmaya başladı. “Başkalarının hayatını bu şekilde planlayamazsın, Nicole. Rafe kiminle isterse onunla evlenir.”

“Ama neden? Sen öyle yapmayacaktın. İnsanlar pek çok değişik sebeple evlenebilir. Emmaline hala, senin evleneceğin kişiye babanın seçtiğini...”

“Fikrimi değiştirdim, Nicole,” diye hızla araya girdi Charlotte, gözlerini zorlayan yaşları tutmaya çalışıyordu. “Git ona söyle. Rafe’e ne yaptığını söyle, ona karşı açık sözlü ol. Ona benim de yalan söylediğimi, Emmaline’in altı aydır burada olmadığını ve bu sürede benim burada kalıp size refakatçilik yapmadığımı, beni kandırdığınızı, her şeyi anlat.”

Nicole yüzünü buruşturdu. “Seni üzecek bir şey söyledim, değil mi? Özür dilerim, Charlotte. Çok kaba, bencil, sadece kendini düşünen birisiyim. Ama Rafe ile birbirinize yakışacağınızı düşünmüştüm, birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz. Biz de arkadaş olduğumuza göre bu çok kolay olacaktı... Ona zaten burada bizimle yaşadığını söyledin. Ona alt katta bunu söyledin, öyle değil mi?”

Charlotte’ın aklı başından gitti. “Ah Tanrım, bunu yaptım, değil mi? Böyle bir yalanı nasıl unutabildim?”

Nicole parmağını ona doğru salladı. “Sanırım bunun kolay olacağını düşündün, küçük hikâyeler yazıp her masum detayı hatırlamaktan bahsediyorum. Ben yalan söylemeyi bir yetenek olarak görüyorum ve senin daha çok ders alman gerekiyor. Şimdi ne olacak, Charlotte? Grayson’ı sana kıyafet getirmesi için yollayalım mı? Bir saat sonra akşam yemeği yenecek ve aşağı bu aptal giysiyle inemezsin.”

“Giysimin nesi varmış?” diye sordu Charlotte üzerindeki birkaç sezon öncesine ait gri, sade giysiye bakarken.

“Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan sana kesinlikle katılıyorum. Londra’ya giderken dolaplarımızın hazırlanmasına sen yardım edemezsin.”

“Ağabeynizin sizi Londra’ya götüreceği fikrine nereden ka-
pıldığını hâlâ anlayamıyorum.”

“Anlamıyor musun? Bak bu balo döneminden vazgeçeceğiz
çünkü ben mantıklı olan lafları dinleyebilen bir insanım. Ama en
azından baharda Rafe’le birlikte şehre *gitmeliyiz*. Görmüyor mu-
sun? Hayatımızı burada ya da Willowbrook’ta kilit altında geçir-
dik. Birkaç hafta sonra on yedi olacağız. Yani çocukluktan bir yıl
daha uzaklaşmış olacağız ve bu son altı ayda özgür olmanın na-
sıl bir şey olduğunu öğrendik. Baharda Rafe Londra’ya gittiğinde
burada yapabileceğim şeyleri bir hayal etsene.”

Charlotte içini çekti. “Hızlı bir posta treninin altında kal-
mayı yeğlerim.”

“Kesinlikle! Bir anlaşma, Charlotte. Hem dostum hem de ai-
lenin bir parçası olursun. Anlıyor musun? Ben bu anlaşmayı yap-
mak istiyorum.”

“Çok ince bir çizgide yürüyorsun, Nicole,” diye uyardı onu
Charlotte, bu oyundan yorulmuştu artık. “Hâlâ gidip Rafe’e ger-
çeği söyleyebilirim ve değil Londra’ya gitmeyi, bu odadan çıkmayı
bile aklınıza getiremezsiniz.”

Nicole ona sarıldı. “Lütfen beni affet, çok üzgünüm. Tartış-
mamalıydık, ikimiz de yalanımız açığa çıkmasın diye çalışırken
bunu yapmamamız gerekirdi.”

“Maalesef haklısın. Bu da Grayson’ın Gül Köşkü’ne gidip eş-
yalarımı getirmesi için ona rüşvet vermemiz gerektiği anlamına
geliyor. Böylelikle birlikte yaşıyormuşuz gibi görünebiliriz. Ce-
binde ne kadar paran var?”

“Benim mi? Hepsini geçen hafta harcadım. Yeni kürklü man-
tomu hatırlamıyor musun? Ama Lydia harçlığını harcamıyor. Alt
çekmecesindeki cüzdanında en azından sekiz sterlin olması gere-
kir. Aslında on sterlini vardı ama aldığım tek şey manto değildi.

Bayan Halbrook'un Londra'dan geldiğini söylediği sarı terlikler de vardı ve onları da almak zorundaydım.”

“Parayı kardeşinden ödünç mü aldın yoksa öylece aldın mı?”

“Bana bu kadar ahlak gösterisi yapma,” diyerek gülümsedi Nicole. “İki hafta içinde geri koyarım ve farkına bile varmaz. O sadece kitap satın alıyor.”

“İnanılmazsın.”

“Biliyorum,” dedi Nicole başını sallayarak. “Lydia o iki sterlini bana borç olarak verirdi ama odasına sızıp paraları almak nedense daha keyifliydi. Pekâlâ, bunu ikiz kardeşime bir daha yapmayacağım, söz veriyorum. Sanırım ben kötülükleri, Lydia da iyilikleri almış. Baharda sosyetenin karşısına çıkacaksam kendimi düzeltmeye başlamam gerekir.”

“Evet, bunu yapmalısın,” dedi Charlotte ama sonuçtan hiç de umutlu değildi. “Buna yarın sabah itibarıyla, hemen başlamalısın. Şimdi bana o sekiz sterlini getir ve ben de Grayson ile kim senin duymaması gereken sohbetimi yapayım.”

Beş dakika sonra cebinde sekiz sterlinle koridora çıktı ve sırtını kapıya dayayarak durdu. Aklını mı kaçırmıştı? Sadece bir aptal böylesine bir maskaralıktan sağlam çıkacağını düşünebilirdi.

Güvendiği tek şey vardı: Grayson'ın Rafe'in kabul edilebilir bir dük olmadığına dayanan kibirli inancı. Eğer kâhyaya doğru yaklaşır ve onu efendisinden daha üstün olduğuna inandırırrsa işbirliği yapmasını sağlayabilirdi.

Rafe'e gidip kardeşlerinin yaptıkları hakkında gerçekleri söylemediği için kendini çok kötü hissediyordu ama bunun kime ne faydası olacaktı? Adamın şu anda pek çok sorunu vardı, onun kısa zamanda bunları aşacağından ve konumuna alışacağından emindi. Ama şu an için onu üzmenin bir anlamı yoktu; zaten ikizler iyiydi ve itibarlarına bir zarar gelmemişti, ev de yanıp kül olmamıştı...

Rafe'e söylemek, Emmaline'e söylemek demekti ve Charlotte bunu yapmayı kesinlikle reddediyordu, bebek bekleyen yeni evli bir kadına bu söylenemezdi.

"Kendini ikna etmeyi başardın mı?" diye mırıldandı Charlotte usulca. Başardığını düşündü, bunu yaparken en önemli derdi Rafe'in gerçekleri öğrenmesi ve onun hem bir yalancı hem de Nicole ile Lydia'ya kandığı için yeryüzündeki en büyük aptal olduğunu düşünmesi değildi. Grayson'ı bulmak üzere merdivene ilerledi.

Merdivenin başında durdu, aşağıda hizmetçilerin, uşakların, aşçıların, küçük getir götür işlerini yapan kız ve oğlanların toplanmış olduğunu fark etti... ve Rafe'in.

Görünmemek için dizlerinin üzerine çöküp korkulukların arasından donuk Grayson eşliğinde ilerlemekte olan yeni Dük'ü izlemeye başladı –ellerini arkasında kavuşturmuştu– hizmetçilerin önünde uzun adımlarla yürüyerek onların hoş geldin dileklerini ve reveranslarını kabul ediyordu.

Londra'dan alınmış kaliteli giysilerinin içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Siyah saçları büyük şamdandan yansıyan ışığın etkisiyle parlıyordu, hâlâ ıslaktı. Charlotte odada Nicole ile konuşurken o yolculuğun tozunu üzerinden atabilmek için banyo yapmış olmalıydı.

Rafe sıranın sonuna geldiğinde Charlotte gözlerinde birikmiş olan yaşlarla savaşılmaya başladı, aşçıbaşının altı çocuğu boy sırasına göre dizilmişti. En küçüğün kendisine verdiği küçük hamur işini oğlanın başını sıvazlayarak kabul ettiği sırada Grayson ellerini çıkararak törenin bittiğini belirtti.

"Teşekkür ederim Grayson," dediğini duydu Rafe'in antre boşaldığında, sadece iki uşak kapının önündeki yerlerinde dimdik bekliyorlardı, her an Naip'in arabası girişte belirecekmiş gibi bir halleri vardı.

“Evet, Ekselansları,” dedi Grayson beyaz eldivenli elini gümüş tepsiyi almak için uzatarak. “Onu elinizden alayım, efendim.”

“Kesinlikle alamazsın. Buraya geldiğimden beri bana bir lokma yemek veren bir tek o delikanlı oldu. Bir önceki Dük’e olan sonsuz sadakatini bildiğim için biraz huysuzluk yapmana izin veriyorum, Grayson. Ama uyarmadı deme. Senin ya da Ashurst Malikânesi’nde yaşayan herhangi birisinin küstahlığını çok fazla çekmek gibi bir niyetim yok. Hizmetkârlar sen ne yaparsan onu yaparlar ve ben yerinin doldurulamaz olduğuna senin kadar çok inanmıyorum. Ve bu kapıdan çıkarsan diğerlerinin seni izleyeceğini de pek sanmıyorum, anlatabiliyor muyum?”

“Evet, Ekselansları,” dedi Grayson eğilerek. Sonra topuklarının üzerinde dönüp antrenin dışına doğru yürümeye başladı, çenesi havada, başı dimdikti.

Rafe dönüp başını kaldırarak Charlotte’a bakınca onun genç ve dayanılmaz gülümsemesi Charlotte’ın yine başını döndürdü. Hamur işinden bir ısırık alırken konuşmaya başladı. “Bu kez iyi gitti Charlie, ne dersin? İğneyi kullanmama gerek bile kalmadı.”

Charlotte ayağa kalkıp bir cevap vermeyi başaramadan önce hamuru ağzına atıp ana salona doğru ilerlemeye başladı.

Charlotte olduğu yerde kaldı, ayağa kalkmaya çalıştığında bacaklarının onu taşımayacağından korkuyordu. Nicole ona ne demişti?

Ah, evet. *Ya sen? Rafe’le evlenmeyi düşünüp müsün? Çirkin değil ve çok zengin. Ve senden hoşlanıyor gibi görünüyor.*

“Ben de ondan hoşlanıyorum,” diye fısıldadı Charlotte yanaklarını tırabzana yaslayarak soğuturken. “Hem de çok.”

“**R**ahat bir gece geçirdiğini umarım,” dedi Rafe arkadaşının yatağına yaklaşırken, Phineas’ın elindeki makasla Fitz’in açık kumral sakallarını özenle düzelttiğini görünce gülümsedi. “Bacağın nasıl?”

Phineas iki makas darbesi daha attıktan sonra Fitz’in göğsüne sermiş olduğu havluyu dikkatle topladı ve onu temizledi. “Size iyi olduğunu söyleyecektir, Ekselansları ama yan odada uyumasını tembihlediğiniz uşak onun gece boyunca inlediğini söyledi.”

“Sana mı sordu, Phineas?” dedi Fitz kolunu ona doğru savurarak ama küçük adam bu darbeyi savuşturdu. “İyiyim, Rafe. Bacağım yolculuk sırasında biraz sarsıldı. Kemikler tamamen yerlerine oturmuştur artık. Koltuk değneklerimi istiyorum.”

“Dilediğin kadar isteyebilirsin ama bende değiller,” dedi Rafe dikkatle geniş yatağın kenarına otururken. “Ya ateşi, Phineas?”

“Bu sabah hiç çıkmadı, Ekselansları. Doktorun tembih ettiği gibi tahta ateli çıkardık, bu onu biraz daha rahatlatacaktır. Rahatladınız mı Komutan?”

“Git kendini as,” diye mırıldandı Fitz hınçla, bu arada sol kalçasını ovalamaya başlamıştı. “At olsaydım vurulmamı emrederdin

ve bunun artık bir iyilik olacağını düşünmeye başladım. Beni burada kilit altında daha ne kadar süreyle tutmayı düşünüyorsun?”

“Bana iki ay dendiğini hatırlıyorum,” dedi Rafe, arkadaşı için gerçekten üzülüyordu. “Seni oyalayacak bir şeyler bulmalıyız.”

“Güzel. Sabah ateşi yakmaya gelen güzel, kızıl saçlı hizmetçi yi alabilirim mesela.”

Rafe gülümsedi. “Sefil haldesin ama kabullenmiyorsun, değil mi Fitz?” Phineas odadan çıkana kadar bekledi ve konuşmaya devam etti. “İşin aslı senin alt katta benimle birlikte olmanı çok istiyorum. Dün kız kardeşlerimle tanıştım.”

“Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor. At suratlılar mı?”

“Alakası yok. Ve bana artık genç ve bekâr kız kardeşlere bekâret kemerinin takılmadığı bildirildi, bu çok acı. Onlarla ilk karşılaşmamda yanımda Charlie olduğu için çok şanslıyım. Düşmanla ilk karşılaşmamda daha az korkmayı başardım.”

“Ah, evet şu büyüleyici Bayan Charlotte,” dedi Fitz, kısa sakallarını ovuşturarak. “Benim için üzülmüş gibi görünüyordu. Acaba bu sempatisi bu zavallı askeri ziyaret edip ona biraz şiir okumasını sağlar mı?”

Rafe kaşlarını çattı. “Güzel, değil mi? Çok garip. Charlie’yi hiç güzel birisi olarak hatırlamıyorum. Onu hep bir tarafıma batan bir diken ya da bir baş belası olarak hatırlıyorum. Ve dostum olarak. Hatta Ashurst Malikânesi’nde tek sahip olduğum dost olarak.”

Fitz’in sırttan dudakları sakallarını neredeyse ikiye böliyordu. “Pekâlâ, o dilediği zaman benim başıma *bela* olabilir.”

“Burada sadece bir gece geçirdin ve hemen kadınlarla ilgili planlar yapmaya mı başladın?” Rafe sesinin ilgisiz çıkmış olduğunu ümit ediyordu.

Aslında duygularını gizlemeye uğraşmamalıydı.

“Onu kendine ayırdın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Rafe son hızla. Çok mu hızlı olmuştu? “Bazen çok can sıkıcı bir piç kurusu olabiliyorsun, bunun farkındasın değil mi?”

“Farkındayım ve bununla gurur duyuyorum,” dedi Fitz kendini beğenmiş bir tavırla. “Ayrıca dolaylı sözleri anlama huyumla da gurur duyarım ve o yüzden şimdi seninle dalga geçmeyi bir kenara bırakacağım. Charlotte’ı bana göndermeyeceksen, hizmetçilerden birini gönderip vakit geçirebilmem için bana birkaç kitap yollamalarını sağlayabilir misin? Tabii onları birisinin okuması daha iyi olurdu. Düşünsene hasta yatağымda gözlerimi kapamış, Charlotte’ın bana okuyan güzel sesini mutluluk içinde dinliyorum ve her kelimesi acımı daha da azaltıyor... Müteveffa amcanın kitapları vardı, değil mi?”

“Hem de binlerce. Gerçi evde yaşayanların onları okuduğunu hiç görmedim ama fark etmez. Ama sana Charlie’nin, fikrini kabul edeceği sözünü veremem. Ayrıca kitabı elinde tutabilecek kadar güçlüsün ve okumayı da biliyorsun.” Rafe yataktan kalkarken arkadaşının bu hareketiyle irkildiğini görerek panikledi. “Sanırım bu işi yarın yapsak daha iyi olacak.”

“Lanet olsun, evet bence de,” diye mırıldandı Fitz yeniden kalçasını ovuşturarak. “Bunun nasıl olduğunu kimseye anlatmadın, değil mi? Yaptığım zaten kötüydü bir de senin koridorlarda koşturup herkese beceriksizliğimi anlatmanı kaldıramam.”

“Sadece Charlie’ye söyledim, üzgünüm Fitz. Ama onun kimseye söylemeyeceğinden eminim. Dilediğin kahramanlık hikâyesini anlatmakta serbestsin.”

“Hızla gelen araba hikâyesi seni etkilemedi mi?”

“Hayır, ben daha çok Elba’dan ayrılmadan bir hafta önce oradan kovaladığımız Fransızları sevmiştim.”

“İmparatorlarını kurtarmak için gelenler,” dedi Fitz başıyla onaylayarak.

“Ama onları handa görüp şüphelenen ben değildim. Hatta sen onları gemiye doğru kovalarken sadece arkalarından gördüm. Hayır, bu senin hikâyen dostum, neredeyse vurulacak olan da sendin, ben değildim. Bu hikâyeyi benimmiş gibi anlatmamı teklif ettiğin için çok teşekkür ederim. Fakat ben başka bir hikâye bulurum, buna eş değer bir kahramanlık hikâyesi olur merak etme. Şimdi lütfen git. Bu yaralı askerin dinlenmeye ihtiyacı var.”

Rafe istemeye istemeye odadan ayrıldı, evinde dük olarak geçireceği ilk günle yüz yüze gelmeyi geciktirdiğinin farkındaydı.

Aylardan kasımdı. Kasım ayında dükler ne yapardı? Amcası Londra’da ya da herhangi bir ev partisinde olmadığı zamanlarda başhizmetkârıyla birlikte ata binip bir yerlere giderdi... Evet, bunu yapmalıydı, başhizmetkârı bulup onunla dışarı çıkmalıydı.

Bu işi yapmayı planlayan Rafe yatak odasına döndü ve Phineas’ın soyunma odasında binici giysilerini hazırlamaya başlamış olduğunu gördü.

“Ah, çok güzel, sizi bu taş yığınının içinde bulmak için peşinizde koşturmak zorunda kalmayacağım. Bayan Seavers üzerinizi değiştirmeniz gerektiğini söylemişti, Ekselansları. Ben de pelerininizi onarıp fırçaladım ama o güzel şapkanız nerede, onu bulamadım. Sizin Bayan Seavers onu bulabileceğini düşündüğünü söyledi, nereye gideceğinizi bilmiyorum ama bu soğukta başınıza bir şey takmanız gerektiğini düşünüyorum. Sizin Bayan Seavers güzel yüzünüzü birilerine göstermeniz gerektiği konusunda bir şeyler söyledi.”

“Bütün bunları mı söyledi?” dedi Rafe, içinde anlamsız bir şekilde Charlie’nin söylediklerini yapmama isteği belirmişti. Haklıydı ama olsun. “O benim Bayan Seavers’ım değil, Phineas. Ve belki de ben yüzümü göstermek istemiyordumdur. Ah, kahretsin Phineas şu ceketini çıkarmama yardım et.”

“Erkekler daima kadınlar tarafından yönetilir, Ekselansları,” dedi Phineas onun mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketini geniş omuzlarından çıkarırken. “Ben daha küçük bir oğlanken babam bunu söyleyerek beni uyarmıştı. İster dilenci ister kral olsun, her erkek hayatında bir kadının parmağının olmasına ihtiyaç duyar, demişti.”

“Babanın fikirlerini benimle paylaşmana çok sevindim, Phineas. Ama kimsenin denetimi altında değilim. Şu an için Bayan Seavers’ın söylediklerini uyguluyorum çünkü o benden daha iyi... Neden bunları sana anlatıyorum ki?”

“Bunu gerçekten bilmiyorum, Ekselansları,” dedi Phineas ama gülümsemesini saklamak için gereken hızla arkasını dönmedi. “Şimdi ceketinizi asacağım ve ardından Londra’dan ısmarladığınız diğer giysiler gelene kadar üç giysiyle bu işi nasıl halledeceğimize bakacağım.”

Rafe boy aynasının önünde durup omuzlarına daha rahat oturan binici ceketini inceledi. Yeni gardırobu hep giymeye alıştığı üniformalardan, sürekli olarak içinde yaşadığı, uyuduğu, bir takım haşerelerle paylaştığını hatırlamak dahi istemediği giysilerinden çok farklıydı. Yaz sıcaklığında içinde piştiği, kış soğukunda da donduğu giysilerinden...

“Phineas, üniformalarım nerede?”

“Yakıldılar, Ekselansları,” dedi elindeki ceketini fırçalarken.

“Kral’ın üniformasını ikinci el dükkânlarından birine satamazdım, değil mi? Piccadilly’de gezinen Londralı serseriler onların üzerlerine geçirip gerçek askerler gibi sokakta dolanmaya kalkışsılardı. Zaten size de artık bir faydaları olmazdı, Ekselansları.”

“Yakıldılar mı? Yani artık yoklar.” Rafe üniformasını bir kez daha görmek istediğini hissetti. Tabii bu hiç mantıklı bir fikir değildi. Onlar uzun süre hayatının bir parçası olmuşlardı; hatta Phineas ona yaşamını değiştirecek olan o ürkütücü haberi verene kadar kalan yaşamını da onlarla geçirmeyi planlıyordu.

“Sırmalarınız, şeritleriniz ve düğmelerinizin dışında her şey gitti, Ekselansları. Efendim? Muhtemelen Bayan Seavers sizi aşağıda bekliyor.”

“Doğru,” dedi Rafe aynada son bir kez kendine bakarken. Bu kahverengi ve bej karışımı binici giysilerinin hem uygun hem de şık olduğunun farkındaydı ama o kırmızılarını özlemişti. Kırmızılar içindeyken kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Şu anda ise kim olduğunu hiç bilmiyordu.

Elini tırbazana koyup aşağı bakınca Charlie’nin onu antrede beklediğini gördü. Üzerine tam oturan lacivert süvari ceketi ve pantolon etek giymişti, başında hafif eğik takılmış kepi da kıyafetiyle uyumluydu. Bir ayağını yere vururken elinde tuttuğu Rafe’e ait olan şapkayı sabırsızlıkla kalçasına vuruyordu.

Rafe, Charlie’nin büyümüş olduğu fikrini hâlâ kafasına tam olarak yerleştiremiyordu. Hem de çok güzel bir kadın olarak büyüdüğünü. Kadının onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama peşlerine bir seyis almaları gerektiğine inanıyordu, böylesine genç, güzel ve seçkin bir kadının yanında refakatçisi olmadan bir erkekle dolaşması hiç de uygun bir durum değildi.

Sanki onun üstüne atlamayı planlıyormuş gibi... Tabii ki böyle bir planı yoktu.

Gerçi bu fikir aklına gelmemiş de değildi.

“Özür dilerim, Charlie,” diye seslendi basamakları hızla inerken. “Birkaç dakika öncesine kadar *emirlerinden* bihaberdim.”

Kaşlarını çatarak ona baktı. “Emirlerim mi?”

“Evet,” dedi antreyi geçip şapkasını ondan alırken. “Güzel yüzümü bir yerlerde göstermem gerektiği hakkındakiler...”

Charlotte komik bir şekilde irkildi. “Hizmetkârların unutmaları gereken şeyleri sinir bozucu bir şekilde karşılarındakilere iletmesini ve onlara bu lafları söyleyenleri zan altında bıraktıklarını bir daha unutmamalıyım. Özür dilerim, Rafe. Ama bunun bir gün daha ertelenmemesi gerektiğini düşünmüştüm sadece. Önce ormanı, ardından çiftlik çalışanlarını ve kulübeleri, daha sonra da değirmeni gezeriz dedim. Ya da belki köyde dolaşmak istersin?”

“Bunları dün akşam lütfedip yemeğe katılsaydın orada da konuşabilirdik.”

“Başka şeyler yapmak zorundaydım,” dedi, çok da özür diler gibi bir hali yoktu, daha çok bir suçlu gibi gözlerini kaçırmıştı. “Ailemi ziyaret edip hizmetçime ihtiyacım olan birtakım şeyleri hazırlamasını söylemem gerekiyordu. Beni göremeyince kendini kayıp gibi hissedeceğini düşünemediğim için özür dilerim.”

“Peki, Charlie, sen yendin. O upuzun masada kız kardeşlerim beni hiç dikkate almadıkları sırada gözlerim seni aradı, Nicole nefes bile almadan son hızla şapka ve kurdelelerden bahsederken Lydia onun hakkındaki ilk kanımın son derece doğru olduğunu kanıtlayarak benden korkmaya devam etti.”

“Lydia alışacaktır. O daha çok kitap okumayı sever. Sessizdir. Sanırım buna müteşekkir olman gerekiyor. Biliyorsun onlar ikiz ve ikisi birden Nicole gibi olabilirdi.”

“Tanrı korusun,” dedi Rafe esprili bir tavırla ellerini iki yana açarken. “Lydia bir kitap kurdu mu? Eğer yanında oturduğu erkekten daha zeki olursa bu hiç de iyi bir durum olmaz. Gerçekten okumuş bir kadın olarak mı yetişmek istiyor?”

“Tam olarak değil ama o yine de ciddi bir genç kadın. Kız. Hayatını genellikle kütüphanede kitap okuyarak geçirir, pence-
renin önündeki koltuğa kıvrılarak bu işi yapmak ise son buluşu.”

Rafe kısa bir süre düşündü. “O zaman Fitz’in okuyacağı kitapları o seçebilir. Biraz önce birisinin kendisine kitap okuması için yalvarıp duruyordu.”

“Lydia’nın bir erkeğin yatak odasına girme cesaretini gösterebileceğinden pek emin değilim. Ama ondan Fitz’in hoşlanacağı birkaç kitap seçip bir hizmetçiyle odasına göndermesini isteyebilirim.”

“Evet, sanırım haklısın. Yani Fitz asla ona... Yani Lydia daha küçük olduğu için... Ah, lanet olsun Charlie ne demek istediğimi ben de bilmiyorum. Kız kardeşlerime nasıl bakacağımı bilmediğimi kabul etmem korkakça bir davranış mı? Dün gece masada otururken onlarla konuşabileceğim bir konu bulmaya çalıştım ama başaramadım. Ben o yaştaki kızların nelerle ilgilendiğini nasıl bilebilirim ki?”

Charlotte ona gerçek bir şefkatle baktı. “Seni sevmeyecekler diye endişeleniyorsun, değil mi? Ah Rafe, bu çok tatlı. Pek çok erkek on altı yaşındaki kızların kendisi hakkında ne düşüneceğini umursamaz bile.”

“Ama birisi onların sorumluluğunu almalı.”

“Sorumluluğunu almalı, bu doğru. Ama sen onlara *değer* veriyorsun. Tatlı olan yanı bu.”

“Charlie bana bir kez daha tatlı olduğumu söylemeye kalkışsan yemin ederim seni burada bırakıp amcamın mahzenine iner ve oradaki şarapların yarısını kafama dikerim.”

“Tamam, hemen işimize geri dönelim. Dün uşaklarını buraya toplayıp onlarla tanıştın ama dışarıda senin ekmeğini yiyip senin çatılarının altında oturan pek çok kişi daha var. Onların da seni görmesi gerekiyor. Bay Cummings işinin ehli bir idarecidir ama yine de uzun zamandır sahipsizler.”

“Charlie farkında mısın bilmiyorum ama bu insanlara ne yapmam ya da ne söylemem gerektiği konusunda da Nicole ve Lydia’ya karşı olduğum kadar cahilim. Ben sadece bir askerim.”

“Birliğin onları yönetmene izin vermişti, gücünle ve kararlarınla onlara yön vermiştin, senin onları sevdiğine ve onlara ihanet etmeyeceğine ya da onları gereksiz yere tehlikeye atmayacağına inanmışlardı, bu çalışanların için de geçerli. Onlara değer ver, yönetirken nazık ol, sana hep sadık kalırlar.”

“Çok basitmiş gibi konuşuyorsun, Charlie. Oysa ikimiz de bu kadar basit olmadığımızı biliyoruz.”

Artık adının Billy olduğunu bildiği uşak ona eldivenlerini ve kamçısını verdi, Charlotte ile birlikte diğer hizmetçilerin atları tuttuğu yere doğru basamaklardan inip ilerlediler.

“Seyislerden biri için hazırlanmış bir at göremiyorum.”

Charlotte soran gözlerle ona baktı. “Refakatçiye ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsunuz, Ekselansları? Gün ortasındayız ve bıçkıevine gidiyoruz. Buradan oraya giderken herhangi bir şey yapabileceğimizi hiç sanmıyorum.”

“Boş ver,” dedi Rafe sıkıntıyla, ensesinden yukarı sıcaklığın vurduğunu hissetmeye başlamıştı. “Haydi, şu lanet olası ata bin.”

Charlotte eyere oturtulmayı bekledi ve yola çıktıklarında konuşmaya başladı. “Kiracılarınla ilk karşılaşmada sana faydası olabilecek bir şeyler düşündüm. Çocukken bize azgın bir köpekle karşılaştığımızda ne yapmamız gerektiğini anlatmışlardı, hatırlıyor musun Rafe?”

“Evet, hatırladım. Olduğun yerde dur ve asla korkunu gösterme.” Rafe gülümsedi. “Yani çalışanlarımı azgın köpeklerle mi kıyaslıyoruz?”

Charlotte burnunu kırıştırdı, çok güzel görünüyordu, aslında Rafe buna dikkat etmek istemiyordu; refakatçiden bahsettiğinde onunla nasıl alay ettiğini hâlâ unutmamıştı. “Sanırım kulağa pek uygun gelmiyor. Ama bu tavsiyeye kulak ver. Rafe, eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Sen Ashurst Dükü’sün.”

“Ve bu noktaya gelebilmek için üç ceset çiğnedim,” dedi. Söylediği şey içten içe kendisini şoka uğratmıştı. Gerçekten böyle mi hissediyordu? Bir başkasının yerine konmuş gibi. Amcasıyla kuzenlerinin mezarının üzerinde dans eden bir gulyabani gibi...

Üzerinde tekerlek izlerinin olduğu yola sapmadan önce bir süre sessizlik içinde ilerlediler, iki yanlarında ağaçlar belirmişti.

Rafe, Charlotte’ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu. Sonunda konuşabildi. “Cesetlerinin olmadığını biliyorsun, değil mi Rafe? Onları bulamadılar. Emmaline tüm umudunu ke-since cenaze servisiyle anlaştı ve şapelde tören yapıldı... Ama mozolelerin içi boş. Sadece üstlerinde pirinç plakalar var. Emmaline elinden gelen her şeyi yaptı.”

“Phineas’ın bana getirdiği mektupta, yeni bir tekneden ve fırtınadan bahsediliyordu. Bedenlerin bulunamamış olduğunu o zaman anlamıştım.”

“Bu aslında önlenabilir bir kazaydı, bunu söylemekten büyük bir üzüntü duyuyorum. Gökyüzü birdenbire kararınca mürettebat kıyıya dönmek istemiş ama ya amcan ya da kuzenlerin kapitanı dinlememişler. Suda çırpınırken geçen bir gemi tarafından kurtarılmış olan tek kişi teknede bol şarap ve kadın olduğundan bahsetmiş. Hanımefendi demiyorum, Rafe. Kadınlar. Açık sözlülüğümü bağışla ama George’un kafasından bir tahta hep eksik olmuştur. Ben sadece Dük’ün bu geziye neden hayır demediğini merak ediyorum.”

“Muhtemelen cevabı anlamak için o tür kadınlardan öteye bakmaman gerekir,” dedi Rafe, amcasının kadınlara olan düşkünlüğünü biliyordu ve saygın olmayanı daha makbuldü. Kuzenlerinin de aynı zevki paylaştığını biliyordu. “Emmaline bunu duyduğunda çok utanmıştır. Sen de bana söylerken aynı duyguyu yaşamak zorunda kaldın.”

Charlotte pek ilgilenmiyormuş gibi omuz silkti. Ona bilmesi gerektiğini düşündüğü şeyi söylemişti sadece. “Bu konuyu gerçekten hiç düşünmedim. Ya da onları. Öldüler ve yapılacak bir şey yok.”

“Bu doğru. İyi ya da kötü, haber almış olmamız da şanslı olduğumuzu gösterir. Mürettebattan yaşayan olduğunu bilmiyordum.”

“Aslında mürettebattan biri değil, Rafe. Bay Hugh Hobart diye birisi. Emmaline’e tekne batmadan önce son dakikalarda olanları o yazdı. Bay Hobart’a göre o sırada George ile Harold alt güvertede, eee... arkadaşlarıyla beraberlermiş ve hepsini deniz tutmuş, bir dalga vurup tekneyi alabora etmiş. Amcanla Bay

Hobart ise hâlâ güvertede duruyorlarmış, gemi limana ulaşabilecek mi diye endişeyle kıyıya bakıyorlarmış.”

“Aman Tanrım. Çok korkmuş olmalılar, bir kere Manş’ta kötü bir fırtına yaşamıştık. Gemimiz İspanyollardan ele geçirdiğimiz iri bir kalyonu ve ona rağmen bir mantar gibi oradan oraya sürükleniyordu. Öfkeli Manş’ın küçük bir tekneye neler yapabileceğini hayal edebiliyorum.”

“O yüzden arkadaşın Fitz karaya ayak basabilmek için acele etmişti, değil mi? Küçük bir sandalda kendine gelmeden önce Bay Hobart’ın gördüğü son şey tekne alabora olurken amcanın başına ve göğsüne serenin üstüne çarpmasıyla ölümcül bir darbe aldığıymış. Üzgünüm, Rafe.”

“Evet, ben de,” dedi Rafe, Charlotte atını daha dar bir yola döndürürken, bu yolun bıçkiveine gittiğini biliyordu. Ashurst Malikânesi, Sussex Ormanları’nın çok yakınındaydı ve ormancılık arazinin en çok para getiren işlerinden biriydi. Yetişmiş ağaçlar kesildikten sonra yerlerine hemen fidanlar dikiliyordu. Rafe, amcasının George’a açgözlü ve yanlış kesimlerin son derece yanlış olduğu konusunda verdiği söylevleri çok net hatırlıyordu, toprağa ekilen her peninin bir süre sonra sterlinlerle geri döneceğini söylerdi. Müteveffa Dük çekilmez birisiydi ama iyi bir yöneticiydi.

“Bay Hobart cenaze törenine davet edildi ama yaraları iyileşmemiş olduğu için gelemedi. Emmaline onunla tanışmayı çok istemişti, ailenin son saatlerini nasıl geçirdiğini daha iyi öğrenmeye çalışıyordu.”

“Sanırım o beyefendiyle benim konuşmam gerekecek,” dedi Rafe yolun kenarına dizilmeye başlayan adamları seyrederken. “Onun George’un arkadaşı olduğunu düşünüyorum.”

“Bilmiyorum. Bunu ona sormak zorundasın. Emmaline gelen mektubu bana göstermeden önce adını duymamıştım. Emmaline de adamı tanımıyor ama bunun bir anlamı yok, kuzenlerinin çok tanıdığı vardı. Ah, işte Bay Cummings burada,” dedi karşidan yaklaşmakta olan atlıyı görünce. “Onu tanımazsın. Amcan onu Bay Willard son yıllarını kızının yanında geçirmek üzere Hampshire’a gittikten sonra işe almıştı, bu yüzden tanıyamadığın için sakın üzülme. Ama yine de ona John diye hitap et.”

“Peki, efendim,” dedi Rafe esprili bir tavırla. “Bak bir fikrim var. Onu şu anda işten atıp Ashurst Malikânesi’ni hem de hayatımı yönetme işini sana versem olmaz mı?”

Charlotte’ın kahverengi gözlerinde bir parıltı gördüğünü düşündü. Öfke miydi? Hayır. İncinmişlik de değildi. Başka bir şeydi. Ama ne? Suçluluk mu? Hayır, bu olamazdı.

“Yardım etmeye çalışıyordum, Rafe,” dedi kadın usulca.

“Evet, Charlie biliyorum. Lütfen beni affet,” dedi uzanıp dizginleri tutan eline dokunurken. “Sen olmasaydın tam anlamıyla bir hiçtim ve bunu biliyorum.”

Gülümsemesi kadının güzel kahverengi gözlerine ulaşmadı. “Ah bana olan ihtiyacın çok uzun sürmeyecek. Senin çok iyi bir düğ olacağına inanıyorum. Unutma Rafe, bazıları büyük doğar, bazıları büyüklüğü kazanır, bazılarına da...”

“Bazılarına da büyüklük yakıştırılır, Shakespeare’i hatırlıyorum Charlie, bunu George ve Harold ile burada birbirimize katlanarak yaşarken öğrenmiştik. Ama ben büyük doğmadım ve büyük hiçbir şey de elde etmedim ve şu anda hiçbir çaba harcamadan bana yakıştırılan bir unvana sahibim.”

Charlotte yorgunlukla gözlerini devirdi. “Buna artık bir son vermek zorundasın, Rafe. Artık can sıkıcı ve sevimsiz olmaya baş-

ladı. George veya Harold doğduklarında aldıkları unvanları hak etmişler miydi? Herhangi bir insan hak ettiği şeyi mi elde ediyor doğduğunda? İnsanın davranışları, dünyanın ona bakışını etkiler. Şimdi şapkanı biraz çevir. Çökük yeri belli oluyor ve bunun sana bir faydası yok.”

Rafe başını geriye atarak bir kakhaha attı, gerçekten çok eğlenmişti. “Birinci sınıf bir çavuş olurdun,” dedikten sonra şapkasını düzeltti. “Ya çizmelerim başçavuşum? Onlar yoklamayı geçti mi?”

Cevabı ani bir çene kaldırışla birlikte göğsünden çıkan hırıltılı bir ses oldu. “*Hıh!*”

“Ekselansları.” Bay Cummings on adım ötelerinde atını durdurup şapkasını çıkararak konuşmuştu. “Bu sabah ziyaretinizi bekliyorduk. Eve hoş geldiniz, efendim.”

“Teşekkür ederim, John,” dedi atını adama doğru yürütüp elini uzatırken. “Sana karşı dürüst olabilir miyim? Şu an tam olarak merhametine sığınmış durumdayım. Bugün burada görmemi istediğin bir şey var mı?”

“Evet, ah, aslında Bayan Seavers...” Cummings arada hızla Charlotte’a baktı ve bunu kaçırmayan Rafe kadının başını salladığını da gördü. “Yani, Ekselansları size bıçkıevindeki son yenilikleri göstermekten onur duyarım. Eski Ekselansları’nın üzücü ölümünden sonra burada birtakım değişiklikler yaptık ve kaza oranı yarıya indi. Size altı aydır bir parmak ya da el kaybetmediğimizi gururla söyleyebilirim.”

Rafe, yanakları hafifçe pembeleşen Charlotte’a baktı. Burada neler oluyordu? “Öyle mi John? Bu senin açısından çok mutluluk verici bir durum. Yapılan yenilikleri gerçekten görmek isterim.”

“Ben sizi baş başa bırakayım o zaman,” dedi Charlotte atını çevirerek.

Rafe onun dizginlerini yakaladı. Burada ne olduğunu anlamak zorundaydı. “Ah, hayır. Lütfen Bayan Seavers, sizin Ashurst Malikânesi’ne yanınızda kimse olmadan dönmenize izin veremem. Korkarım bize eşlik etmenizde ısrarcı olacağım.”

Zeki bakışlarıyla onu iğnelerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bundan onur duyarım, Ekselansları.”

Bıçkieveine doğru ilerlemekte olan John Cummings’i takip ettiler, kenara tek sıra halinde dizilmiş olan işçilerin önünden geçerlerken bir kısmı şapkasını sallıyor bir kısmı da saygıyla eğiliyordu, bunun yaşlarına ve konumlarına göre verdikleri tepkiler olduğunu düşündü Rafe. “Ekselansları, hoş geldiniz.” Yol boyunca bu sözcükleri duydu, çok coşkulu değillerdi ama yeterince kibarlardı.

Charlotte için atılan çığlıkları da duydu. “Tanrı sizi korusun, Bayan Seavers” veya “Çok yaşayın, Bayan Seavers.” Küçük bir kız çocuğu kulübelerin birinden koşarak çıktı, muhtemelen bıçkievi sorumlusunun çocuğuydu, Charlotte’a yarı ölü çiçeklerden yapmış olduğu yamru yumru bir demet hediye etti.

Rafe işçileri, işçilerini, şapkasının ucuyla ve yüzüne yapıştırdığı bir gülümsemeyle selamlarken sordu: “Bilmem gereken başka bir şey var mı *Bayan Seavers*? Amcamın ölümüyle benim Ashurst Malikânesi’ne gelişim arasında geçen sürede olan ve bilmem gereken herhangi bir şey? Yoksa gideceğimiz her yerde karşılaşacağım küçük sürprizler mi hazırladınız?”

“Ah, tamam Rafe,” dedi yorgun bir tavırla. “Emmaline önce çok üzgündü, sonra da Warrington Dükü geldi. John Cummings iyi bir adam ama iyi insanların da idare edilmesi gerekiyor. Ben... ben de boştum.”

“Ve istekli. Burnunu sokabileceğin her yere sokmaktan hayatın boyunca hoşlandın, değil mi? Yokluğumda Ashurst Malikânesi’ni idare etmiş olmana hiç şaşırmadım aslında fakat Emmaline’in mektuplarında bana bundan bahsetmiş olmasını bekledim.”

“Beni bu görevden kurtarmak için mi yoksa kulağımdan tutup dışarı atmak için mi eve daha çabuk dönerdin acaba?”

“İkisinden biri olabilir, bilmiyorum. Emmaline ne düşünüyordu ki?”

“Halanla bu konuyu konuşamadım. Ama kuzenin Harold’ın nişanlısı olarak bu işi yapmak bana son derece doğal...”

“Bize kısa bir süre izin verir misin?” diye bıçkuevinin önünde atından inmiş olan John Cummings’e bağırdı Rafe. Charlotte’ın atının dizginlerini yakaladı ve atları geldikleri yoldan geriye döndürdü. Diğerleriyle aralarına yeteri kadar mesafe girince atları durdurdu, atından aşağı atlayıp Charlotte itiraz dahi etmeyi başaramadan onu da yere indirdi.

“Bir daha söyle,” diye emretti.

“İşin aslını istersen Rafe, seni daha önce hiç böyle dramatik tavırlar sergilerken görmemiştım,” dedi Charlotte başını eldivenli elindeki çiçekleri koklamak üzere eğerken. “Diyordum ki kuzenin Harold’ın nişanlısı olarak...”

“Ne söylediğini duydum, lanet olsun.” Rafe onun sözünü kesti, neden bu kadar sinirlendiğini kendisi de anlamamıştı. Gözlerinin önünde beliren alevlerin arasından onu görmekte zorlanıyordu. Charlie, onun Charlie’si o sadist piçin teki olan Harold ile nişanlanmıştı. Bir şeyleri parçalayıp kırmak, küfürler savurmak istiyordu. Ama sadece, “Şimdi bana bunu neden dün söylemediğini anlatacaksın,” dedi.

Kamçısını kendini savunmak ister gibi elinde tutuyordu. “Önemli olduğunu düşünmemiştim.”

“Önemli değil mi? Kuzenimin karısı olacaktın ve bunun önemsiz olduğunu söylüyorsun!”

“Çok... çok yeni bir gelişmeydi, Rafe. Harold ölmeden iki hafta önce nişanlanmıştık.”

“Kardeşinin yatında bir yatakta, sevdiği kadınla nişanlanmasını fahişelerle kutlarken boğulan Harold. Bay Hobart bu bilgiyi seninle ve Emmaline’le paylaştığında pek mutlu olmamışsındır.”

Charlotte çiçeklere bakmaktan vazgeçerek omuz silktili. “Öyle değildi. Yani senin düşündüğün gibi bir evlilik olmayacaktı. Saçma sapan hayallerim yoktu.”

Rafe başını salladı, anlamaya çalışıyordu. “O zaman neden? Neden onunla birlikte olmayı kabul ettin?”

“Bunu cevaplamak zorunda değilim,” dedi Charlotte, gözlerinde Rafe’in göz ardı edemeyeceği bir uyarı parıltısı vardı. “Ama cevaplayacağım çünkü senin nasıl bir odun olduğunu çok iyi biliyorum. Dük, Gül Köşkü’nü istiyordu, daha önce babasının da istemiş olduğu gibi. Babam sonunda razı oldu. Evlilik... evlilik anlaşmayı mühürlemek içindi. Bir çeşit drahoma. Bu tür anlaşmalar hiç duyulmamış şeyler değil ve ben de seçkin koca bulacak yaşı geçmiştim. Mantıklı bir anlaşmaya benziyordu.”

“Ve sen de bunu kabul edip pazarlığın bir parçası mı oldun?”

Adama cevap verirken gözlerine bakmadı. “İkinci oğul pek önemli bir ödül değildir ama bir dükün ikinci oğluna da pek burnu kıvrılmaz. Ayrıca senin de dün belirttiğin gibi yirmi iki yaşına gelmiştim, çok vakit geçmeden Londra’nın eğlencelerinin peşine düşecek Harold’la evlenmek beni evde kalmış bir kız kurusu olmaktan kurtaracaktı. Evet, Rafe, bunu benden duymak hiç ho-

şuna gitmiyor belki ama kabul ettim. Şimdi bana daha önce hiç görmediğin birisine bakar gibi bakmayı kes ve John Cummings'ın yanına dönelim. Şu an gerçekten çok komik görünüyorsun.”

Rafe alt çenesini ovuşturarak Charlotte'a bakmaya devam etti. “Hayır, buna inanmıyorum. Bazılarına çok mantıklı bir anlaşma gibi görünse bile Harold'la evlenmeyi kabul ettiğine inanmıyorum. Bu işte bir terslik var, Charlie.”

“Hiçbir terslik yok, Rafe. Ama senin yerinde başka birisi olsaydı beni burada sorguya çekmek yerine geçen aylarda yaptıklarım için bana teşekkür ederdi,” dedi Charlotte dönüp iki eliyle atının boynuna yapışırken. “Şimdi bana bir basamak oluşturabilirseniz atıma bineceğim, Ekselansları.”

“Bu konuşmayı bitirmedik, Charlie. Hatta aksine konuşacağımız daha çok şey var.”

“Ben bitirdim,” dedi kısaca. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Edeceğim ama bunun tek sebebi John Cummings'ın ve yolda duran insanların yarısının bize bakıyor olması. Çok ciddi-yim, Charlie. Bu iş bitmedi.”

“O dediğin şey zaten kuzenin öldüğünde sona erdi. Ve bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Kesinlikle ilgilendirir. Uzat şu lanet olası ayağını.”

Ellerini yan yana getirip çizmesiyle rahat basabilmesi için eğilerek parmaklarını birbirine geçirdi, böylece Charlotte kendini rahatça atın üzerine çekti.

Rafe, atına binmeden önce ona biraz daha baktı, atı da sahibinin ne yapacağını beklerken daire çiziyordu.

Tam o anda Rafe'in eğik kenarlı şapkası bir anda yere uçtu.

“Rafe!” diye bağırdı Charlotte, atı ağaçların arasında yankılanan tüfeğin patlama sesinden huzursuzlanmıştı.

Adam anında Charlotte’ın yanına vardı, silah sesine verdiği bu hızlı tepkiyi savaş alanlarında geliştirmişti. Kadını belinden yakalarken kendi ayaklarını da üzengilerden kurtardı. Birlikte yere atladılar. Adam vücudunu kadınla sert toprağın arasında kalkan olarak kullanmıştı.

Rafe onun vücudunu koruyarak yerde yuvarlandı, bu arada önce sola sonra da sağa baktı.

Ona kadar saydı. Sonra da yirmiye.

İkinci atış gelmemişti.

Altında yatan Charlotte nefes almaya çalışıyordu, yere düşerken bir anda nefesi kesilmişti. “Ne... Ne?”

Rafe şapkasına uzandı ve onu görebilmek için yanına çekince iki delik gördü. Biri giriş diğeri de çıkış deliğiydi, bir santim daha aşağıda olsa kafası kurşunun dışarı çıkmasını engellemiş olacaktı.

“İlginç,” dedi kendi kendine. “Eğlenceli değil ama ilginç.”

“İlginç mi?” Charlotte onu yumruklarıyla itti. “Kalk üzerimden, çam yarması. Biraz önce neredeyse öldürülüydün ve buna ilginç mi diyorsun?”

“Kalkmaya mecbur muyum?” diye sordu dolgun dudaklarına odaklanmış olan bakışlarını başka bir yöne çevirmeye çalışırken. “Olduğum yerde mutluyum.”

John Cummings ve diğerleri ne olduğunu anlayıp yolu yarılamışlardı. Rafe’in ayağa kalkıp Charlotte’ı da kaldırmaktan başka bir şansı kalmamıştı.

“Kaçak avcıdır, Charlie,” dedi Charlotte üzerini temizleyip şapkasını düzeltirken. “Avlanmaması gereken bir yerde avlanan

kaçak bir avcı. Bu sadece bir kaza kurşunu, yönünü şaşırmış bir kurşun işte.”

“Bunu bilemezsin. Birisi seni öldürmeye çalışmış da olabilir.”

“Bu teorini Bay Cummings’le de paylaşmak ister misin?”

Bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. “Hayır. Sanmam. Ama bu konuyu sonra konuşacağız, Rafe.”

“Konuşacağımız pek çok konu var, Charlie,” dedi bir adım öne atıp iyi olduklarını belirtmek için kollarını havada sallarken.

Fitz işaret parmağını Rafe'in artık tamamıyla hasar görmüş olan şapkasındaki deliklerden birine soktu.

"Bir daha anlat bakayım," dedi Rafe'e bakarak.

"Bir kez daha anlatmama gerek yok. Yolun iki yanı yoğun ağaçlarla kaplıydı. Ve Boney ateş edildiğinde bir derviş gibi dönüp duruyordu, kurşunun hangi yönden geldiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Yani izini sürmedin mi?"

"Neyin izini, Fitz?" dedi Rafe şöminenin yanında durup şarap kadehini ellerinin arasında çevirirken. "Zaten iki ihtimal var. Ya hedefi tutturamayan kaçak bir avcıydı ya da birisi beni öldürmeye çalışıyordu."

"Ya da Charlotte'ı," dedi Fitz ve başını salladı. "Hayır, o olmaz. Sen olmalısın. Düklüğün ya da ne halt deniliyorsa onun peşine düşen başka bir erkek Daughtry'nin olmadığından emin misin? Charlotte ne dedi?"

"Pek bir şey söylemedi çünkü olaydan beri ondan kaçıyorum," dedi Rafe. "Olayın kaza olduğunu söyleyerek durumu geçiştirdim ve ardından bıçkıevine gidip senin yatağın yüksekliğindeki bir kesim aletini çalıştırarak birtakım gürültüler yaptık, hepsi buydu."

“Bu akıllıca bir hareket mi? Bir düzine adam toplayıp onları sana kimin ateş ettiğini bulmak için ormana göndermek daha mantıklı değil miydi demek istiyorum.”

“Bana mı, tavşana mı?”

“Tavşana benzer bir halin yok. Çok daha uzunsun. Gerçi kullaklarında bir benzerlik var ama...”

Rafe gülümsedi. “Anladım, tamam. Bundan sonra dışarıda beni öldürmeye çalışan birisinin olduğunu unutmayacağım.” Önce tereddüt etti ardından da kendini asıl rahatsız eden şeyi Fitz’e söylemeye karar verdi. “Şu an aklımı bundan çok daha fazla karıştıran başka bir konu var.”

“Bu hiç de hayırlı bir şeye benzemiyor.” Fitz yastıkların üzerinde biraz daha yükselmeye çalıştı ama irkilerek bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi. “Yatağın cibinliğini kapayıp günah çıkarmanı dinleyen bir rahip gibi davranmamı ister misin?”

“Bu bir günah çıkarma değil, Fitz. Bu öğrendiğim ve keşke hiç öğrenmeseydim dediğim bir şey.” Rafe arkası yüksek olan bir iskemleyi ters çevirerek üzerine ata biner gibi oturdu. Çenesini, iskemlenin arkasına koyduğu kollarının üzerine dayayıp arkadaşına baktı. “Charlie, ölmeden önce kuzenim Harold’la nişanlıymış.”

Fitz kaşlarını çatarak bir süre sessiz kaldıktan sonra başını salladı. “Hayır, üzgünüm. Anlamadım. Bu haber seni üzdü mü? Neden?”

“Bu sorunun cevabını bulursam ilk öğrenecek kişi sen olacaksın dostum. Bana neden söylemedi, Fitz? Bir sürü fırsatı oldu. Emmaline’in yeni kocasıyla buradan ayrılırken neden onu sorumlu olarak bıraktığını sorduğumda söyleyebilirdi. Bir tek o da değil. Bunu söylemek için başka fırsatları da oldu. ‘Rafe, kuzenin balıklara yem olmadan önce onunla nişanlanmıştık,’ diyebilirdi bana.”

“Hatta aynen bu şekilde söylemiş olmasını tercih ederdin,” dedi Fitz gülerek. “Nişanlanmak evlenmekten çok daha iyidir. Peki, sence onlar... Bilirsin işte.”

Rafe iskemleden dikilerek ayağa kalktı. “Hayır, Fitz, *bilmiyorum*. En azından bilmek istemiyorum ve bana böyle şeyler söyleyerek merak etmemi sağlamazsan sevinirim.”

“Gerçekten mi? Ne düşünüyorum biliyor musun Rafe? Sanırım sen... kskanıyorsun.”

“Bu çok saçma,” dedi Rafe son hızla. “Ama Harold tam bir... Hayır, ölenin arkasından kötü konuşmalar yapmayacağım.”

“Adam gerçekten tam bir... Ne bileyim, kafasız, kaba, kütük, kalas mıydı? K harfinde bunlar var. Başka ne demek istemiş olabilirsin? Bana bir ipucu ver, Rafe. Bir harf söyle.”

“S,” dedi Rafe usulca. “Seks düşkünü. Sapık. Sefih. Ayrıca ah-laksız, zampara. *Zalim*.”

“Dur biraz, tüm alfabeyi saymaya başladın. Bu adam iğrençlik sınırlarının da altında, doğru mu anladım?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum. İşin aslında ben, onun ve ağabeyinin birer palavracı olduklarını düşünürdüm, kendilerinden genç olan saf kuzenlerine garip seks çılgınlıkları hakkında birtakım fantastik hikâyeler anlatırlardı. Ama sonra Harold’ı ahırda gördüm, şehvetini köreltiyordu.”

“Sanırım bu duymak *istemeyeceğim* bir hikâye. Ama yine de bana anlat, böylelikle Charlotte’ın onunla nişanlandığını duyduğunda neden bu kadar üzüldüğünü anlayabilirim belki.”

“Tamam, ama hiç hoş değil. Bir gece köyden geç saatte dönmüştüm, ahırlardan gelen bir inilti duyunca araştırmaya başladım. Harold’ın mutfak hizmetçilerinden bir tanesinin üzerine atabiner gibi bindiğini gördüm, kızın çıplak sırtına kamçısıyla vu-

rup duruyordu, dizginleri kızın dişlerinin arasından geçirmişti ve orada tutması için kızı zorluyordu.”

“Çizdiğin resim hiç de hoş değil dostum.”

“Hayır, değil.” Rafe şakaklarını ovaladı, aklına gelenlerin yok olmasını ister gibiydi. “Harold iri bir adamdı ama dizlerine inmiş olan pantolonu onun hareketlerini kısıtlıyordu. Onu öldürseye dövdüm Fitz, hem de kendi kamçılarıyla. Beni onun üzerinden ancak üç seyis alabildi.”

“Ben olsam onları geri itip seni coşkuyla alkışlardım.”

Rafe hafifçe gülümsedi. “Bunu yapardın biliyorum ve bu yüzden birlikte asılırdık. Her neyse, işte o zaman Dük para vererek orduda komutanlık yapmamı sağladı. İki gün sonra şafak sökerken Ashurst Malikânesi’nden ayrıldım ve üçünü de bir daha hiç görmedim.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun Rafe? Geçtiğimiz yıllarda aileden bahsetmeme sebebini artık anlıyorum. Ama şunu doğru anlayabilmiş miyim bir bakalım. Dük, oğlunu kamçılada diye sana ödül mü verdi?”

Rafe arkadaşına baktı. “Hayır, öyle sayılmaz. Çok genç ve öfkeliydim. Ahırların Harold’ın *oyun yeri* olduğunu keşfedince gidip Dük’ü uyardım. Ona, oğlunu bir daha bir kadına kötü davranırken görürsem öldüreceğimi söyledim. Sanırım amcam bana inandı ama Harold’ın da bulduğu ilk süslü ya da istekli ya da mecbur kalan bir kadınla işini yapmaya devam edeceğine de inanıyordu. Ayrıca bana bunun genç bir erkek için sağlıksız bir şey olmadığını ve muhtemelen de hizmetçinin bu egzersizden hoşlandığını söyledi. *Ya git öl ya da büyü*, dedi bana. Yani amcama göre yanılan bendim. Harold her erkeğin yaptığı şeyi yapıyordu.”

“Hangi duygusuz piç böyle bir şey yapar. Hayvanlar. Charlotte nişanlısının bu sapık eğilimlerinden haberdar mıydı sence?”

Rafe omuz silkerek içini çekti. "Onun neden haberdar olup olmadığını bilemem ki Fitz. Ama George ile Harold'ın babalarına yakışan oğullar olduğu bir sır değildi. Piç demiştin, değil mi? Ashurst Malikânesi'nin etrafında kaç tane Daughtry piçinin olduğunu biliyor musun? Ben on bir tanesini biliyorum. Annem onları bana gösterip yanlışlıkla birisiyle evlenip ona eşek kulaklı torunlar vermemem konusunda beni uyarmıştı."

"Bak, dostum," dedi Fitz kadehini yeniden şarap doldurması için ona uzatırken, "sana ne söylemem gerektiğini gerçekten bilemiyorum ya da senin ne duymayı beklediğini. Ancak çocukluk arkadaşın seni bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış, yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsun. Zaten bu evliliğin babasının arazilelerini Dük'e vermesinin karşılığında ona bir güvence olarak sunulduğunu itiraf etti. Yani bir aşk evliliği değilmiş. Ben... belki de sadece şaşırdım. Yani Charlie'nin bu tür bir insan olarak büyümüş olmasına... Neyse boş ver."

"Günün birinde düşes olabilmek için vücudunu satmasına mı? Gerçi önünde George vardı. Ama bu tür hırslar kadınlarda nadir görülen bir şey değil."

Rafe bir parmağını Fitz'e uzattı. "O değil," dedi gizlenen bir takım şeyleri ortaya çıkarmaya çalışırken. Sonunda da bulduğunu düşündü. "Ashurst Malikânesi. Bunu Ashurst Malikânesi için yaptı. Unvan ya da içinde yaşadığımız taş bina için değil. İnsanlar için yaptı, Fitz. Yeni bir testere bıçağı için, işçilerin evlerine bir odacak daha eklenebilmesi için ve... *Sence aklını mı kaçırmıştı?*"

"Charlotte'm zekâsının ne durumunda olduğunu söyleyebilecek kapasitede değilim," dedi Fitz gülerek. "ama sanırım senin birkaç tahtan eksik. Hiçbir kadın bir mülkün yöneticiliğini yapmak için evlenmez."

“Haklısın. Bunu yapmak için Harold’la evlenmesine gerek yoktu zaten. Amcamla evlense daha çok şansı olurdu. O, gözünü diktiği araziye sahip olurdu, Charlotte da Ashurst Malikânesi’ne kavuşurdu...”

“Rafe ya biraz daha iç ya da hiç içme. İki şıkta da şu anki düşünce şeklinden daha iyi bir noktaya ulaşırsın. Ayrıca Charlotte’ın onu sevimsiz kuzeninle nişanlamalarına neden izin verdiğini bu kadar çok merak ediyorsan bu soruyu ona *sormak* zorundasın.”

“Bana bu konuda bir daha konuşmak istemediğini söyledi.”

“Ah, öyle mi yaptı? Ve sen bunu kabul mü edeceksin? Komutan Rafael Daughtry... bir zamanlar erzak çalan levazım subayını ayak bileklerinden asıp çaldıklarını nereye koyduğunu söyleten adam. Aynı Komutan Rafael Daughtry bir kadının önünde susup kalıyor, öyle mi? Doklarda çürüseydim de bu günü görmeseydim. Utanç verici Rafe Daughtry, utanç verici!”

Arkadaşının şakalarını dinlemeye devam eden Rafe, Charlotte’ın gözlerinde ne gördüğünü hatırladı. Utanç. Korku değil utanç. Son yıllarda George ile Harold’ı çok az gördüğünü söylerken yüzünde utanç vardı. Aralarında ne zaman George ile Harold’ın adı geçse gözlerine aynı ifade doluyordu. Korkuyla karışık bir utanç. Ama neden? Neden? “Kes artık Fitz, ondan korkmuyorum.”

“Öyle mi? Peki o zaman neden korkuyorsun da bu soruyu ona sormuyorsun?” Fitz bu soruyu ciddiyetle sormuştu.

Rafe kısık sesle konuştu, Fitz onu duymakta zorlanmıştı. “Belki de bana cevap vermesinden korkuyorum...”

Dük eve dönünce, Charlotte ikizlere iyi bir refakatçi bulduklarını ve Gül Köşkü’ne, ailesinin yanına döneceğini bildirmişti. Bir gece önce telaş içinde eve dönüp eşyalarını Ashurst Malikânesi’ne gö-

türmek üzere hizmetçisi Mary'ye toplatırken gizlilik yemini ettirdiği ailesine.

Malikânede kalamayacağını biliyordu. Orada kalması için herhangi bir sebep yoktu, daha fazla aldatmacaya gerek yoktu.

Ama bıçkıevine yapılan ziyaretten sonra, sabah oradan ayrılmasının sebebi bu değildi. Gitmişti, kaçmıştı, çünkü nefes almaya ihtiyacı vardı. Rafe'le aynı ortamdayken bunu yapamıyordu çünkü ona her bakışında değil ona söylemek, düşünmek bile istemediği şeyleri kendisine anlatmasını istediğini görüyordu.

Charlotte'ın annesi güllerinden ve serasından oluşan bir dünyada yaşıyordu; kızının eve döndüğünü hatta gittiğini fark etmemişti bile. Fakat babası her şeyin farkındaydı ve Ashurst Dükü'nün atına binip altı nesildir Seavers ailesine ait olan toprakların neden Ashurst Malikânesi'nin bir parçası olması gerektiğini anlattığı geceden beri Charlotte'la pek görüşmüyordu. Charlotte'ın neden Harold'la evlenmesi gerektiğini söylediği geceden beri.

Charlotte onlarla kahvaltı masasında yüzleşmeden önce annesinin bu farkında olmama haline ve babasının utancına beş gün tahammül etmişti. “Yeni Dük yaklaşık bir haftadır malikânesinde. Onu ziyaret edip amcasının ve kuzenlerinin ölümünden dolayı taziyelerimizi sunma vakti geldi.”

Edward Seavers kravatına doğru bir şeyler mırıldandı. Sanki, “Nefes aldığım sürece asla,” demişti.

Charlotte babasına baktı, aldığı darbenin etkisiyle bir gecede yaşlanmış ve üzerinden aylar geçtiği halde bir türlü toparlanamamıştı. Charlotte başta onun kaya gibi sağlam olduğunu ve ona sığınabileceğini düşünmüştü. Ama şu an duygularını saklamaya çalışsa da babasının kendisini suçladığını anlıyordu.

“Baba, lütfen. Geçti, bitti. Leydi Emmaline evlilik kontratını bulmama yardım etti ve onu Dük'ün şöminesinde yakıp külle-

rini savurduk. Gül Köşkü hâlâ senin. Yeni bir dükün gelişi bunu değiştirmeyecek.”

“Ben söz verip el sıkıştım,” dedi babası. “Kızımı öylece verdim. Ve bundan dolayı kendimi affetmeyeceğim. Gül Köşkü’nün artık benim için bir anlamı yok.”

Charlotte masanın diğer ucunda oturan annesine baktı ve kadının yine onları dinlemediğini gördü. Georgianna Seavers hep narin bir kadındı, pek çok şeyi unuturdu ve boş korkuların esiriydi. Bu son aylarda o da çok değişmişti. Kendi kendine konuşmaya başlaması bir yana Charlotte, kadının soluk mavi gözlerine baktığında bir boşlukla karşılaşılıyor ve bu boşluk onu çok korkutuyordu.

“Baba, Rafe Gül Köşkü’nü almayacak. Onu tanıyorum ve bunu asla yapmayacağını biliyorum. Annem burada güvende olacak, sana söz veriyorum. Saklayacak ve korkacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi hayata devam etmemiz gerekiyor. Lütfen benimle gel ve Dük’e bir sabah ziyareti yap. Annem bu sabah kendisiyle çok meşgulmüş gibi görünüyor ve kahvaltıya katılmış olması bile son derece güzel bir durum. Mükemmel bir zamanlama olur.”

“O bir Daughtry, ona nasıl güvenirsiniz?”

“Ona ben güveniyorum baba çünkü o George ve Harold’a ancak senin benzediğin kadar benziyor. Rafe iyi bir adam.”

“O zaman ona her şeyi açık yüreklilikle söylemem daha da zorunlu bir hal alıyor,” dedi babası içini çekerek. “Başka bir şeyim olmasa da bir zamanlar bir onurum vardı.”

Charlotte tüm vücudunu bir paniğin kapladığını hissetti. “Hayır, baba ona söyleyemezsin! Evlilik kontratını yok ettim. Bunu yaptığımı öğrenirse ikimiz birden hapsi boylarız.”

Edward Seavers uzun işaret parmağını kızına doğrulttu. “Onun iyi bir adam olduğunu söylemiştin. İyi bir adam bizi hapse gön-

dermez. İyi bir adam mı, değil mi Charlotte? Onu gören sensin. Ben sadece başına gelenlere karşı koyan, sabırsız bir delikanlı hatırlıyorum.”

“Ona anlatamazsın, baba. Lütfen. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama beni düşün lütfen.”

İşte o anda adamın gözlerinde beliren hayal kırıklığını gördü. Bu bir anlığna beliren bir şeydi, hemen yok olmuştu ama görmüştü işte. Son aylarda bunu sürekli olarak görmüştü.

“Hâlâ beni suçluyorsun, değil mi baba?”

“Hayır, hayır hayatım. Elbette suçlamıyorum. Ama o gece dışarı tek başına çıkmamış olsaydın...” Güneşin perdelerin arasından süzülüp dantel masa örtüsünün üzerinde oluşturduğu desenleri hayranlıkla izleyen karısına baktı. Dalgınlıkla gülümserken parmağıyla deseni takip ediyordu. “Bu konuyu bırakalım, Charlotte. Çok üzücü.”

“Evet, elbette,” dedi Charlotte, babasının bu yolla yaşadığı utançtan kaçtığını fark ederek. Gül Köşkü sırların ve utançların saklandığı bir yer olmamıştı her zaman. Çok mutlu hatta son derece tasasız bir çocukluk geçirmişti. Şimdi babasının ona sanki onu hiç tanımamış olmayı dileyerek baktığını görüyordu. Ya annesi. Ah. Kaç kez annesinin kollarına atılıp rahatlamak istemişti. “Anladığımı kadarıyla Dük’ü ziyaret etmeyeceksin baba, yanılıyor muyum?”

“Onunla karşılaştığında sevgilerimizi ilet ve annenin iyi olmadığını anlat, hayatım.”

“Peki, baba,” dedi Charlotte iskemlesini geri iterek. “İzin verir misin?”

Edward hâlâ sessizlik içinde masadaki deseni takip eden karısına baktı. “Evet, hayatım kalkabilirsin. Ashurst Malikânesi’ne mi döneceksin?”

“Hayır, baba. Şu anda buna gerek yok. Anneme serada yardım etmeyi düşünüyorum.”

“Bu çok hoşuna gider. Georgianna? Duydun mu? Charlotte sana bitkilerinin bakımında yardım edecekmiş.”

Georgianna sonunda başını kaldırarak kıızıyla kocasına baktı. “Ah, merhaba. Ben ne kötü bir ev sahibesiyim, misafirime hiç ilgi göstermedim. Çiçeklerimi görmek ister misiniz?”

Charlotte gözlerine dolan yaşlarla savaştı. “Ah, evet. Bunu çok isterim.” Onun yerinden kalkmasına yardımcı olduktan sonra zayıf, serin elini tutarak onu kahvaltı odasından çıkardı.

Bir saat sonra hizmetçilerden biri gelip Georgianna’nın ilacını verdi ve onu uyuması için götürdü. Charlotte toprağı eşelediği parmaklarını bir fırçayla acımasızca temizledikten sonra binici kostümlerini giydi ve atını alarak kafasını rahatlatılabilmek için bir geziye çıktı.

Seyisin kendisine eşlik etmesini reddetmişti, ona Ashurst arazilerinin dışına çıkmayacağına dair söz vermişti, köye ya da sınıra giden yollara yaklaşmayacaktı. Seyis zaten Phaidra ile hiçbir atın aşık atamayacağını biliyordu ve başını sallayarak kısırağı eyerledi.

Charlotte ahırdan çıkana kadar Phaidra’yı yavaşça yürüttü sonra evin görüş alanından çıkana kadar atı hafifçe hızlandırdı.

“Şimdi Phaidra,” diye atın kulağına fısıldayarak onu dörtlale koşmaya zorladı. “Şimdi!”

Atın kulakları yukarı kalktı ve Charlotte dörtlale koşmaya başlayan atın güçlü kaslarının her hareketini hissetmeye başladı.

Yüreği atın adımlarıyla aynı ritimde atıyordu, Phaidra arazide uçarak ilerliyordu. Charlotte başını ata yakın tutarak onun aynı süratle koşmaya devam etmesini sağladı. Kasım sonlarının keskin havasını her sıçrayışında içine çekiyor ve yanaklarındaki

yaşları kurutan rüzgârın zihnindeki sevimsiz, karmaşık düşünceleri de yok etmesini bekliyordu.

Gül Köşkü ile Ashurst Malikânesi'ni ayıran çite yaklaşıyorlardı. Phaidra tereddüt etmedi, yavaşlamadı da. Tam tersine kısarak giderek hızlandı ve binicisiyle birlikte çitin üzerinden atlayıp diğer tarafa kondu.

“Aferin kızım!” diye bağırdı Charlotte esen rüzgâra karşı. “Uçmak istiyorsun, değil mi? Evet Phaidra. Haydi uçalım. Çok, çok uzaklara uçalım!”

Önlerinde başka bir çit daha belirdi ve Charlotte istemeden de olsa atı yavaşlatıp normal koşuya geçirmeden önce o da arkalarında kaldı. Etrafına bakınarak nerede olduğunu belirlemeye çalıştı, düşündüğünden çok daha ileri gitmişti ve Ashurst Malikânesi'ne rahatlayamayacağı kadar çok yaklaşmıştı.

“Haydi kızım,” dedi atı çevirerek. “Eve gitme zamanı geldi.” Bu kez delicesine dörtünale koşmak ve çitlerin üzerinden atlamak yoktu. Zihni daha boştu fakat artık boş olduğu için zihnini bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünerek yeniden doldurması gerekiyordu. Sorumluluklarından öylece kaçamazdı, gerçi bu fikir de son derece cazip görünüyordu.

İlk alçak kapıya ulaştı, Phaidra'yı ona yanaşmaya zorladı böylelikle uzanıp kilidi tutan ipi eliyle açtı. Yaklaşan nal seslerini duyunca tedirgin oldu ve başını kaldırıp bakınca atıyla kendisine doğru ilerlemekte olan Rafe'i gördü.

Bir an midesinin bulandığını hissetti ama neden olduğunu bilmiyordu. Onu görmek istemediği için üzölmüş müydü yoksa onu görebilme umuduyla atını bilerek mi buraya sürmüştü? Artık bu tür soruların cevabını bildiğinden bile emin değildi.

Eyerin üzerinde dimdik otururken çok yakışıklı görünüyordu, şapkasının kenarı gözlerini gölgeliyor ve yüzündeki ifadeyi anla-

masına engel oluyordu. Onu gördüğü için mutlu muydu? Yoksa hâlâ sorularını sormak için bir fırsat mı kolluyordu, Ashurst Malikânesi'nin dışında onu yalnız yakalayıp sorularının cevabını vermesi için zorlayacak mıydı?

Buna hazır değildi. Buna hiçbir zaman hazır olmayacaktı. Bu dürtüyle hızla ipi kaldırdı, kaçmaya hazırdı. Babasının gözlerindeki hayal kırıklığını görerek yaşamayı öğrenmişti ama aynı bakışları Rafe'in gözlerinde görerek yaşamaya dayanamazdı.

“Bekle Charlie,” diye bağırdı Rafe. “Seni ve aileni ziyarete gelmek üzere yola çıkmıştım. Birlikte gidebiliriz.”

Charlotte içini çekerek kapıyı kapadı, ondan sonsuza kadar kaçamayacağını fark etmişti. Konuşmaya başlamadan önce atıyla yanına kadar gelmesini bekledi. “Senden bu ziyareti ertelemeni isteyebilir miyim Rafe? Annem kendini pek iyi hissetmiyor da.”

“Yine o illet soğuk algınlığı mı?” diye sordu atıyla kapıdan geçmek için ipi açarken.

“Ne? Ah. Ah, evet,” dedi Charlotte Phaidra'yı kapıdan geçirirken, Rafe kapıyı arkalarından kapadı. “Ama ona senin, nasıl olduğunu sorduğunu söyleyeceğim, teşekkür ederim.”

“Bunu yap lütfen. Ashurst Malikânesi'nde bir akşam yemeği daveti yapmayı umuyordum. İlk misafirlerim, Charlie. Komşularım için akşam yemekleri düzenlemem gerektiğini biliyorum. Kontlar, toprak sahipleri ve papaz için. Ama bu işe seninle ve ailenle başlamayı düşündüm. Siz beni çocukluğumdan bu yana tanıyor sunuz.”

Charotte, “Bizim üzerimizde *deneme mi* yapacaksın, Rafe?” diye sorarken ona büyüleyici bir tavırla gülümsedi. “Çok onur duyacağımızdan eminim.”

Adamın yüzünde beliren acıklı tavır çok hoşuna gitmişti. “Kahretsin, yakaladın beni. Evet, sen ve ailenle deneme yapaca-

ğım. Ama aslında seni görmek ve seninle konuşmak istedim ve davet talebiyle gelmek de iyi bir bahaneydi. Bir haftadır benden kaçıyorsun, Charlie. Neden?”

Kadın gözlerini uzaklara dikti, aslında hiçbir şey görmüyordu ama ona bakmak da istemiyordu. En azından ona makul bir açıklama bulana kadar bunu yapmak istemiyordu.

“Bu çok saçma, Rafe. Sen evine dönünce benim Ashurst Malikânesi’nde kalmaya devam etmem için herhangi bir sebep kalmadı. Kızlara Bayan Beasley yeterince refakatçilik yapabiliyor. Korkarım Emmaline’in gidişinden sonra Ashurst Malikânesi’nin demirbaşı gibi oldum ve hizmetçiler senden çok benden emir almak için gözümün içine bakıyorlardı. Bu doğru bir şey değil, Rafe. Evde kendi hükümdarlığını kurman gerekiyor.”

“Son günlerde yapmam gereken şey bu muydu? Oysa ben de-ğirmenleri ve etraftaki arazileri gezip insanlara teşekkür etmekle meşguldüm. Lanet olsun Charlie, bir not bırakamaz mıydın? Hiçbir fikrim yoktu. Sen olmayınca ben bir hiçim.”

Artık Rafe’e bakıyordu. Onun dayanılmaz gülüşü bir anda başını döndürdü ve ona bir kez daha bakmadan önce yüzünü buruşturmak durumunda kaldı. Bütün duyularını bu şekilde etkilemek zorunda mıydı? Bu ne büyük ve keyifli bir aptallıktı böyle. “Grayson ve Bayan Piggie var.”

“Evet, aslında Bayan Piggie...”

“Ah Tanrım. Bu hiç iç açıcı bir başlangıç değil. Kadın bazen taşkınlık yapabiliyor. Grayson yine onun mutfaktaki pozisyonuna el koymaya mı kalkıştı? O iyi mi?”

“Taşkınlık mı dedin? Bak Charlie, *taşkınlık* dediğin şeyin anlamı kadının yatağına çekilip oradan çıkmayı reddetmesi gibi bir şey olsa insan bunu anlayabilir.”

Charlotte alt dudağını ısırarak yüzünde belirmekte olan gülümsemeyi engellemeye çalıştı. “İnsan elbette bunu düşünebilir, Tabii Bayan Piggie’i tanımayan birisi. Çok mu kötüydü?”

Rafe uzanarak Phaidra’nın dizginlerini tuttu. “Biraz burada duralım mı? İnmene yardım edeyim ve yürürken konuşmaya devam edelim.”

Atından inip iki atı birden yakındaki bir ağacın yanına götürdü, dizginlerini alçaktaki ağaç dallarına bağladıktan sonra Charlotte’a uzanıp onu kollarına aldı.

Charlotte onun ellerini belinin iki yanına koymasına izin verirken kendi ellerini onun omuzlarına bastırdı. Üzenginin üzerinde yavaşça doğruldu ve Rafe onu tutarken vücuduna değerek ayakları yere değene kadar yavaşça yere kaydı.

Rafe ona çok tuhaf bakmaya başlamıştı, sanki düşüncelerine odaklansa zihninden geçenleri görebilecek gibi bakıyordu. Charlotte ona görebileceği şeylerden hiç hoşlanmayacağını söyleme yürekliliğini gösteremedi.

“Teşekkür ederim,” dedi son hızla ellerini omuzlarından çekip bir adım gerilerken. Çizmesinin topuğu tam o sırada yerdeki bir taşla takıldı ve Rafe onu bir kez daha belinden tutup kendine doğru çekmese yere yuvarlanacaktı.

“Dengeni buldun mu?” dedi yüzüne bakarak. “Fitz, bir dükk olduğum için güzel kadınların ayaklarına serileceği konusunda beni uyarmıştı ama senin de onlardan biri olacağın hiç aklıma gelmemişti.”

“Çok komik, Rafe,” dedi Charlotte ellerini onun ellerinin üzerine koyup onları belinden çekmesini sağlamaya çalışırken. “Bunun kısa bir süre önce senin ayağımın dibine düşmenden pek bir farkı yok. Ödeştik.”

“Şapkanı başından alıp yere attıktan sonra üzerinde zıplarsam söylediğin gerçek olabilir,” dedi kadına, artık gülümsemiyordu. “Charlie... Charlotte. Bu son günlerde seni gerçekten özledim.”

Adamın hâlâ belinde duran ellerini, tatlı nefesini fazlasıyla hissediyordu. “Ben... ben üzgünüm.”

“Ah, özür diliyorsun. Demek benden kaçtığın doğru. Neden Charlie? Nerede yanlış yaptım?”

Charlotte ona şaşkınlıkla baktı. “Sen mi? Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Adam yeniden gülümsemeye başladı. “Ah, güzel. Yani hepsi senin suçun muydu?”

Rafe’in kendisiyle dalga geçtiğinin farkındaydı ama ağlamak üzereydi. Ellerini hâlâ kendisini tutmakta olan kolların üzerine koydu, başka ne yapabileceğini bilememişti. “Harold konusunu öğrenmek istedim ve ben de sana bu konuda bir şey anlatmak istemiyorum. Ve evet, o aptal merakını gidermediğim için sanırım her şey benim suçum.”

“Ah, bu ani bir saldırıydı.” Rafe başını hızla eğdi, onu inceliyordu, sonra kafasını salladı. “Pekâlâ, Charlotte... ve lütfen sana istediğin için Charlotte dediğime dikkat et. Hayatımda öyle olaylar yaşadım ki bunların bir kısmını hiç öğrenmemeni tercih ederim. Sana da aynı anlayışı göstermem gerektiğini düşünüyorum.”

Charlotte neredeyse yere yığılıyordu, dizleri bir anda hissettiği rahatlamayla zayıflayıvermişti. “Gerçekten mi Rafe? Bundan sonra kuzeninle nişanlanmam konusunu hiç açmayacak mıyız?”

“Hatta böyle bir nişan olduğunu unutmayı tercih ederim.”

“Teşekkür ederim, Rafe,” dedi usulca. “Gerçekten. Anlayışın için çok teşekkür ederim.”

Rafe başını iki yana salladı. “Hayır, Charlotte burada yanı-
lıyorsun işte. Anlamıyorum. Sadece seni bunu anlatmaya zorla-
mam benden uzaklaşmanı sağlayacaksa o zaman bu konuyu bir
daha açmamanın bir yolunu bulurum diyorum.”

“Ah, Rafe çok üzgünüm...”

“Hayır, artık *üzgünüm* demek de yok. Bak bir fikrim var. Bir-
birimizden uzak dururken bile tartışıp kavga etmeyi başarabili-
yoruz. Ama şu an sorunları aştık ve konuşabiliriz, dostluğumuzu
yeniden pekiştirebiliriz.”

“Sen delisin,” dedi Charlotte kollarında rahatlatarak. “On ya-
şındayken yaptığım gibi parmağımı kesip kanımı seninkiyle ka-
rıştıracağımı sanıyorsan Rafe Daughtry, seni uyarayım ben ar-
tık o eski...”

Rafe’in öpücüğü onu gafil avladı, itirazlarını kesmek için sıcak
dudaklarını kadınınkilerin üzerine bastırmış ve vücutlarının birbi-
rine değen bölgelerinde kıvılcımların oluşmasına sebep olmuştu.

Kadına daha sıkı sarılıp kendine çekebilmek için ellerini be-
linden ayırdı, Charlotte onun kollarına asılarak ayakta durmaya
çalıştı, tutunmazsa gökyüzüne doğru havalanacağını hissetmeye
başlamıştı, kuş gibiydi sanki.

Sonra Rafe diliyle yavaşça dudaklarını aralamaya çalıştı,
Charlotte dehşet içinde dondu ve tüm vücudu gerildi. Onu ite-
rek geri çekilmeye çalıştı.

“Charlotte?” dedi Rafe, o başını eğip bakışlarını ondan ka-
cırırken, çok hızlı nefes alıyordu, hatta canı acıyordu. “Ne oldu,
hayatım? Harold elbette seninle...”

Adamın bu sözlerinden Charlotte’in pek çok kez öpüştü-
ğünü hatta belki de daha fazlasını yaptığını düşündüğünü anla-
mıştı. Charlotte yüzünü elleriyle kapayarak ona arkasını döndü.

“Tanrım, ben tam bir salağım,” dedi Rafe ellerini onun omuzlarına koyarak, o irkilince de aynı hızla geri çekti. “Gidip sağlam bacağıyla beni tekmeleyerek merdivenlerden aşağı atması için hemen Fitz’i bulmalıyım. Charlotte... Charlie sana Harold’la ilgili bir şey konuşmama sözü verdikten sonra yaptığım ilk iş verdiğim sözü tutmamak oldu. Elbette... elbette ona değer veriyordun. Beni affedebilecek misin?”

Charlotte ellerini indirerek dönüp büyük bir şaşkınlıkla Rafe’e baktı. “Ona değer vermek mi? Böyle mi düşünüyorsun? Daha fazla yanılmazsın. Ondan *iğreniyordum*. Lanet olsun, Rafe lütfen yine aynı konuyu konuşmayalım. O öldü ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Bir şey ifade ediyor, Charlotte,” dedi Rafe ona usulca. “Bana, onu unutmama yardım etmem için güvenene kadar da bir şey ifade edecek. Ama şimdilik dilediğin şekilde davranınız. Pekâlâ... sana Grayson ile Bayan Piggie’i anlatayım.”

Adama bakışlarıyla teşekkür ettikten sonra derin bir nefes aldı ve Bayan Piggie’in ne yapmış olduğunu sordu.

“Ah demek *bir şey* yapabileceğinin farkındaydın, Charlie. Ve beni bu konuda hiç uyarmadın.”

“Seni Grayson’a yerini bildirmen konusunda uyardım, aksi takdirde sorun çıkacaktı,” dedi atları otlamaya bırakıp çit boyunca yürümeye başladıklarında. Rahatlamaya başlamıştı. Rafe ilişkilerini bir anda eski oldukları günlere dönmeyi nasıl başarmıştı? Bunu bilmiyordu. Ama o deniyorsa kendisi de deneyecekti.

“Sorun mu? Evet. *Kıyamet koptu* demek daha iyi olacak aslında. Bu sabah Grayson’ın yatağını ateşe verdi.”

Charlotte durarak Rafe’e baktı. “Ne yaptı? Bütün ev yanabilirdi, Tanrı korusun! Bu kadının nesi var böyle?”

“Savunmasını yaparken evi yakmak gibi bir niyeti olmadığını söyledi. Hikâyeyi onun tarafından dinlemek için muhbir olarak odasına göndermiş olduğum Nicole’ün anlattığına göre Grayson bilerek Bayan Piggle’in mutfaktaki otoritesini yok etmek için haftanın menüsünü direkt olarak aşçı ile görüşmüş.”

“Bunu ilk yapışı değil,” dedi Charlotte içini çekerek.

“Bunu anladım zaten. Her neyse, bu olaya çok sinirlenen Bayan Piggle yüzleşmek için Grayson’ın odasına dalmış. Adam itiraz ediyor. Neden itiraz ettiğini çok iyi anlıyorum bu arada çünkü kadın odaya girdiğinde donunu değiştiriyormuş. Sana don demeliydim, değil mi? Özür dilerim ama dük olduğumdan çok daha uzun süredir askerim.”

Charlotte sırtıtmamaya çalıştı ama savaşı kaybetti. “Boş ver. Sonra ne oldu onu anlat.”

“Pekâlâ. Bu işe çok kızan Grayson donunu kadının kafasına fırlatmış. O da ona cevap olarak en yakındaki şamdanı yakalayıp adamın kafasına fırlatmış. Grayson çıkan küçük yangını söndürmek için donunu kullanmış. Ben ikisini de işten atmak ile evlenmeleri için ısrar etmenin arasında kaldım. Çünkü bir kadının bir adamı donsuz gördükten sonra bunun gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyorum. Sen ne dersin?”

Rafe anlatmaya devam ederken Charlotte başını iki yana sallayıp duruyordu. Onun bu sorusu birden kendi hafızasındaki olayın su yüzüne çıkmasına sebep olmuştu. “Grayson’ı donsuz görmenin kadın için yeterli bir ceza olduğunu düşünüyorum,” dedi dürüstçe. “Ama Rafe, ciddi olmak gerekirse hemen bir şeyler yapmalısın. Gerekeni yapmazsan bu kan davası ölümle bile sonuçlanabilir.”

“Biliyorum. Onlar emrimdeki askerler olsaydı muhtemelen askerî mahkemeye çıkmalarını sağlardım. Nicole ve Lydia kesinlikle kadının tarafını tutuyor ve benim ne yapmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim dahi yok. Bu arada Grayson hatırla-

dığım ilk günden beri Ashurst Malikânesi'nde çalışıyor. Amcam yaşıyor olsaydı bu şekilde kapışmaları mümkün değildi. Buna asla izin vermezdi."

"Herkes amcandan korkardı, bu tavrı Ashurst Malikânesi'nin mutlu olmasa bile düzenli işlemlerini sağlardı," dedi Charlotte, ona bakmıyordu. "O ölünce herkes farklı bir şekilde özgürlüğünü kazandı. Emmaline'e herkes tapardı, bu yüzden de onun evde bulunduğu zaman zarfında aralarındaki barışı korudular. Ama senin de söylediğin gibi kıyamet sonunda kopacaktı. Sanırım birisini işten çıkarmalısın. Ya da ikisini birden. Aksi takdirde bu kan davası çözülmeyecek."

"Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Rafe geri dönüp atlara doğru yürürlerken. "Fitz de aynı şeyi söyledi. Bana yardım edecek misin Charlie?"

"Onları *benim* mi işten atmamı istiyorsun?" diye sordu inanmaz bir tavırla.

"Elbette hayır. Fakat Emmaline yok ve ben böyle büyük bir evde işlerin nasıl yürütüldüğünü hiç bilmiyorum, bu meselenin sonunda Bayan Piggie'dan daha kötü birisini işe alabilirim."

"Bir kez daha düşününce onun işten kovulmasından hiç hoşlanmayacağımı düşünmeye başladım. Aslında son derece işinin ehli bir kadındır," dedi Charlotte, başhizmetçiyi severdi. "Ve bu gerçekten onun hatası değil. Grayson aşçıya onun değil de kendi emirlerini dinlemesi gerektiğini söyleyerek kadını suça teşvik etmiş. Sonra da ne olduysa olmuş... Şanssızlık."

"Hizmetçilerin arasındaki hiyerarşi, toplumdakinden çok daha katı anladığımı kadarıyla. Tam bir kıdem düzeni var, bunu artık daha kolay görebiliyorum. Ama sonuçta bir yangın başlattı."

"Niyeti bu değildi," dedi Charlotte öfkeyle. Derin bir nefes alarak Rafe ile Bayan Piggie hakkında konuştuklarını kendine

hatırlattı, konu kendisi değildi. Ya da en azından Rafe öyle sanıyordu. “Grayson da eşit derecede hatalı. Tabii bu dünyada yapılan tüm hatalardan kadınların sorumlu tutulduğunun farkındayım.”

Rafe onu kolundan tutarak kendine çevirdi. “Gerçekten mi? Dünyayı böyle mi görüyorsun, Charlotte?”

“Bakınca dünyanın böyle döndüğünü görüyorum, Rafe. Erkekler bizi mülk sahibi olmaktan, politikada söz sahibi olmaktan ya da ekmeğimizi kazanmak için çalışmaktan uzak tutup bize daha alçak görevler veriyorlar, ya da...”

“Ya da istediğiniz kişiyle evlenmekten mi?”

Aynı anda iki kişiyle konuşuyor gibiydi, Rafe’le ve kendisiyle. “Evet, doğru. İstedğimiz kişiyle evlenmemizi de engelliyorlar. Çok tehlikeli yaratıklar olmalıyız, biz kadınlar. O kadar tehlikeliyiz ki erkekler hep bizi avuçlarının içinde tutmak istiyor.”

“Uşağımla konuşman gerekiyor. O tam tersini savunuyor. Ama bunu başka bir zaman tartışırız. Yardım edecek misin?”

“Senin için Bayan Piggie ile konuşabilirim sanırım.”

“Ben senin Ashurst Malikânesi’ne geri dönmeni tercih ederim. Sen orada kalıp ikizlere refakatçilik yaparken ateşe verilen herhangi bir yatak olmadı. En azından ben bu işleri çözene kadar kalırsın.”

Bunu tahmin etmesi gerekirdi aslında. Rafe kolay vazgeçmezdi, bunu hiç yapmamıştı. Onu zorlamaktan vazgeçmeyecekti ve Charlotte da ona değer verdiği için sonunda söylediğini yapacaktı.

Ama savaşımdan kabul etmeyecekti.

“O kadar abartmaya gerek yok. Her gün gidip gelebilirim. Ayrıca Grayson’la ilgilenmesi gereken kişi sensin.”

“Hayır, bu işe yaramaz. Ben dışarıda başka işleri bir şekilde çözmeye uğraşırken senin orada olmana ihtiyacım var. Lütfen. Bir dost olarak. Grayson’la ilgilenmeyi kabul edersem Ashurst

Malikânesi'ne dönecek misin? Bayan Piggie da işinde kalacak... en azından şimdilik. Hem altı yıldır bana eşlik eden bir kadın olmadı hatta medeni bir masada da yemek yemedim. Bir düşün-sene. Nicole ve Lydia ile masada onları baharda nasıl Londra'ya götürmem gerektiği konusunda bir konuşma daha yaparak yemek yiyebileceğimi hiç sanmıyorum ki bunu da zaten yapmayacağım."

"Ah, şimdi ailemi neden yemeğe çağırmaya kalkıştığını anladım. Onları o iki kıza karşı kalkan olarak kullanacaktın."

"Biliyorum, kendimden utanmalıyım," dedi Rafe sırtarak, savaşı kazanmakta olduğunu farkındaydı. "Ben acınacak bir Dük, bir ödle ve işe yaramaz bir adamım. Beni dilediğince hakir görebilirsin, hepsini hak ettim. Yardım edecek misin? Lütfen. Bak şu an gerçekten savaş alanına dönmeyi tercih ediyorum ve bunda çok ciddiylim. En azından orada düşmanın kim olduğunu ve etek giymediğini biliyorum."

"Ah, tamam," dedi Charlotte abartılı bir iç çekişle. "Yapmalıyım ama yapacağım. Bunun tek sebebi arazi ve işlerle daha yakından ilgilenmeni istemem, iç meselelerle boşuna vakit kaybetme."

"Hayır, bunu yapıyorsun çünkü sen kabul edene kadar peşinden ayrılmayıp seni çılgına çevireceğimi biliyorsun. Ah, yine çok utandım."

"Hayır, hiç de utanmadın. Sen asla utanmazsın. Ve nasıl oluyorsa hep senin istediğin oluyor."

"Her zaman değil, Charlie," dedi usulca ellerini ata binmesi için kavuştururken. "Ama aynı zamanda, asla vazgeçmem."

Emmaline'in evlenip gitmesinden sonra haftada birkaç kez Gül Köşkü'nden ikizlere bakmak ve John Cummings ile işleri konuşmak üzere Ashurst Malikânesi'ne yapmaya alıştığı yolculuğu bu kez ailesini görmek üzere ağaçlı yoldan ters yöne doğru yapmaya başlamıştı Charlotte. Sonra hızla Ashurst Malikânesi'ne geri kaçıyordu.

Aslında *kaçmak* kelimesinden nefret ediyordu. Ama kendisine karşı dürüsttü ve sorumluluklarını bilen ve ailesini çok seven bir çocuk gibi davranmadığının farkındaydı.

Sığ ve bencil miydi? Yoksa ikisi birden mi? Tuhaf bir çocuk muydu? Bunların hepsi de olabilirdi.

Aynı zamanda Rafe'ten de kaçıyordu, bir araya geldikleri yemeklerin ve ana salonda yaptıkları toplantıların dışında bunu yapıyordu. Zaten Rafe ana salona pek dönmüyordu, bunun yerine arkadaşı Fitz'le olmayı tercih ediyordu.

Dışarıdan bakan birisi adamın da ondan kaçtığını düşünebilirdi.

Charlotte Rafe'le ilk kez tesadüfen karşılaştıkları yolda telaş içinde ilerlerken bunun Rafe'ten kaçmasını daha kolay kıldığını düşündü.

Adamın ne yaptığının farkındaydı aslında. Ona tekrar sorularını sormadan önce biraz zaman tanıyordu. Kendisinin de ne yaptığının farkındaydı. Bu zamanı büyük bir minnettarlıkla kullanıyordu.

Rafe hep at sırtında olduğu için Charlotte annesiyle babasını ziyarete giderken yürüyüş yolunu kullanıyordu.

Rafe kahvaltısını sabahın erken saatlerinde John Cummings'le buluşmaya gitmeden önce salonda yaptığı için Charlotte sabah çikolatasını yatak odasında yiyordu.

Onun hâlâ Harold hakkında sorular sormak niyetinde olduğunu bildiği için Charlotte akşam yemeklerinde bir araya geldikleri zamanlarda Nicole ve Lydia ile saçma sapan muhabbetler yapıyordu, onun "kadın muhabbeti"nden sıkılıp masadan kalkmak için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Kızlar daha bir konuyu konuşurken Charlotte beyinde bir sonraki ve bir sonraki konunun ne olacağına karar veriyordu. Bu yüzden önceki akşam kızların Londra'da giyecekleriyle ilgili planlar yapmalarına izin vermek zorunda kalmıştı.

Yolda yürürken bir anda, önceki gece Nicole'ün ellerini çırparak haykırdığını hatırladı ve kaşlarını çatı. "*Gördün mü Rafe? Charlotte, sen ve Bay Fitzgerald mart ayında Londra'ya giderken sizinle birlikte gelebileceğimiz düşünüyor. Burada çürümemizi istemiyor.*"

"Öyle bir şey demedim!" diye karşı koymuştu Charlotte ama muhtemelen demişti. "Baharda Londra'ya gitmelisin, Rafe," demişti kız kardeşleriyle sohbet etme konusundaki yeteneksizliğine rağmen onlarla yakın olmaya çalıştığını bilerek. "İkizler bildiğim kadarıyla buradan hiç ayrılmadılar. Onlara şehirde küçük bir geziyi çok görmek zalimlik olur."

“Evet, Rafe,” demişti Nicole mutlulukla. “Bu kesinlikle zalimlik olur. Bizi burada bir başımıza bırakmanın nelere yol açabileceğinden bahsetmiyorum bile. Lydia’nın canı istediğinde kafasını ne gibi fesatlıklara çalıştırabileceğinden haberin dahi yok.”

“Nicole!” her zaman sakın ve sessiz olan Lydia utanarak çığlık atmıştı.

Charlotte gülümsemesini peçetesiyle gizledi. Nicole işine geldiği anda ortalığı karıştırmayı çok iyi biliyordu. Tıpkı ağabeyi gibi.

“Lütfen Rafe,” diye yalvardı Nicole avuçlarını dua eder gibi birleştirmiş, masanın başında oturan ağabeyine bakıyordu. “Charlotte da biraz önce söyledi. Biz daha *hiçbir yere* gitmedik.”

Charlotte Rafe’in direneceğini hayal etmişti ama o ilk infialinden sonra çoğunlukla Charlotte’a bakmıştı, göz kapaklarını iyice kısmış düşünüyordu. Sonra birdenbire gülümsemişti, Charlotte bunun hain bir gülümseme olduğunu düşünmüştü.

“Sizi başınıza dert açılmasından uzak tutmak üzere Charlotte da bizimle gelmeyi kabul ederse olur. Charlotte?”

“Bu hiç de uygun olmaz,” demişti Charlotte son hızla. “Böyle bir şeyin mümkün olamayacağını söylememe bile gerek yok.”

“Ah ama yanılıyorsun Charlie çünkü bu mümkün. Hatta çok mümkün. Annemden bir not aldım ve bana balo döneminde Grosvenor Meydanı’ndaki evde olacağını bildirmiş, o zaman senin orada olman da hiç uygunsuz olmayacak. Ayrıca böyle bir şey bir tek bu şartla razı olabilirim.”

İşte Charlotte Londra’ya geri dönüyordu, bu kez dört yıl önce ailesinin ancak bir dönemliğine kiralamaya bütçelerinin yettiği Half Moon Sokağı’nda kiralanan küçük evde değil, Grosvenor Meydanı’ndaki konakta kalacaktı.

İkizler resmî olarak dışarı çıkmayacaklardı ama Rafe bir sürü davete ve baloya katılmak zorunda kalacaktı, Dük'ün tiyatrodaki özel locasına gidilecekti, belki Almack's'ta bir davet bile olabilirdi. Charlotte'ın bu davetlere katılmak gibi bir niyeti yoktu ama her şey mümkündü. Charlotte annesinin davetlisi gibi görünse de sonuçta Londra'daki evinde Rafe'le birlikte olacaktı ve bunu göz ardı edemezdi.

Uzun zamandır kaçmak istediği Gül Köşkü'nden ve mutsuzluklarından kilometrelerce uzakta olacaktı.

Ama yine de en önemlisi, Rafe olacaktı. Rafe de Londra'da olacaktı.

“Bundan bir şeyler çıkacağını düşünerek kesinlikle aklımı kaçırmış olmalıyım, o daha ne kadar önemli birisi olduğunun, bir dük olduğunun bile farkında değil,” diye kendi kendine mırıldanırken toprağın üzerine çıkmış olan bir köke basınca kapüşonu orada olduğunu bildiği ve hep dikkat ettiği alçak dala takıldı.

Durup kapüşonunu daldan kurtarmaya uğraşırken ormanın hiç olmadığı kadar sessiz olduğunu fark etti. Kuşlar ötmüyordu, toprakta sürünen küçük böceklerin ve sürüngenlerin hışırtısı yoktu. “Ah, herkes bir yere saklanmış. Birazdan yağmur yağacak ve ben bu aptal ağaca takılı kaldım,” diye söylenerek kapüşonunu daha hızlı çekmeye başladı.

Bu mevsimde ağaçlar yapraklarını döktüğü için daha etkili bir şekilde ortalığı aydınlatan güneş o fark etmeden gökyüzünde koca bir bulutun arkasına saklanmıştı ve hava fazlasıyla kararıştı. Sanki öğlen değildi.

Hemen ardından rüzgâr sessiz bir emir almış gibi güneybatıdan esmeye başladı. Bu ayağının dibindeki yaprakları uçuşturan hoş bir esinti değil, güçlü bir rüzgârdı. Ağaçların tepesinde esip

onları eğen, yerdeki yaprakları, toprağı hatta küçük taşları uçuran, akortsuz bir melodiyle uğuldayan bir rüzgâr.

Sıcaklık bir anda azalmıştı, doğa kış penceresini açmıştı. Charlotte ürperdi, daldan kapüşonunu kurtarmaya çalışan parmakları titremeye başlamıştı, ya bağlarını çözmeyi başaracak ya da oracıkta boğulacaktı.

Pelerinden kurtulmaya uğraşırken yüreğı son hızla atmaya başlamıştı, zihninde bunun sebebini bulmaya uğraşıyordu. Yirmi iki yıllık hayatında pek çok kasım sonu fırtınası görmüştü ama bunun gibi birdenbire ortaya çıkanına hiç rastlamamıştı, bundan emindi.

Buna benzer bir fırtına hakkında bir kitap da okumuştı. Herkesin hayatında birtakım fırtına hikâyeleri dinlediğinden ya da kendisinin yaptığı gibi Daniel Defoe'nun yüz sene önce İngiltere'yi silip süpüren bir fırtınayı anlattığı "Fırtına" adlı vakayinameyi okuduğundan emindi. Manş'ta yedi yüzden fazla gemi batmıştı, bir o kadar da Thames'te. Bournemouth'dan Londra'ya kadar olan bölgedeki hasar inanılmazdı, sular altında kalan araziler, viran olan evler, devrilen ağaçlar ve binlerce ölü...

Bu binlerce şanssız insanın kaç fırtınanın ilk esintilerine dışarıda yakalanmıştı?

O fırtına da birdenbire başlamıştı ve iki gün sonrasında İngiltere'nin güney kısmı sonsuza kadar değişmişti.

"Dur artık! Bu sadece bir fırtına!" diye kendini uyarmaya çalıştı ama bu uyarısı rüzgârla birlikte uçu gitti.

Kapüşonunu kurtarmayı başardı ve pelerinine yeniden sarınmaya çabaladı. Kapüşonunu iyice yüzüne doğru çekerek gözlerini ve ağzını tozdan korumaya çalıştı. Dönüp sırtını rüzgâra vermeye çalıştı ama rüzgâr onu gücüyle yere doğru savurdu.

Burada tehlikede idi, etrafındaki ağaçlar her an kırılıp üzerine düşebilirdi. Hemen sığınacak bir yer bulmalıydı.

Aslında Ashurst Malikânesi'ne daha yakındı, Charlotte bir kaç saniyede kararını verdi ve rüzgârın içine dalarak Gül Köşkü'ne doğru ilerlemeye başladı.

Ashurst Malikânesi devasa, taş bir yapıydı ve bu fırtınaya dayanırdı. Gül Köşkü ise yarı ahşap yarı tuğla bir binaydı, üst katı ahşap ve sıvadan oluşuyordu, çatısı sazdandı ve dört tarafı açıktı.

Ayrıca annesinin sevgili serası vardı, her yanı ve çatısı cam olan sera.

Sabah Gül Köşkü'nden ayrılırken babası küçük at arabasına binmiş ve annesinin ilaçlarını almak üzere köydeki eczaneye doğru yola çıkmıştı. Annesiye serada saksılara bitki dikiyordu. Etrafında olanlardan kesinlikle bihaber olan annesi...

"Ah, Tanrım lütfen..." Charlotte rüzgârla savaşıp bir ağacın korumasından diğerine atlayarak yolda ilerlemeye çabalarken dua etmeye başlamıştı. Uçuşan pelerini hızını kesiyordu.

Pelerinin iplerini çözüp bıraktığı anda kumaş parçası ağaçların tepesine doğru uçarak onu ince muslin elbisesiyle ortada bıraktı.

Hemen ardından deli gibi bir yağmur başladı, Charlotte'ın yüzünü acımasızca dövüyordu. Bir anda sırlıslam olmuştu, gözlerini, yağmur ve rüzgâra karşı açık tutmaya çabalarken nefes almakta zorlanıyordu.

Arkasında korkunç bir gürültü duydu, döndüğünde daha birkaç dakika önce sığınmış olduğu ağaç gövdesinin yerde köklerinden sökülmiş bir şekilde yattığını gördü. Yolun yarısını kaplamıştı ve en tepedeki dalları diğer ağaçların üzerindeydi.

Dehşete kapılmıştı ve ağlamak istiyordu. Bulabileceği en güçlü ağacı bulup ona sığınarak bu tehlikeli fırtınadan korunmak istiyordu. Kulaklarını tıkayıp küçük bir top gibi büzülmek istiyordu.

Charlotte yürümeye devam etti. Yağmur onu kör etmek üzereydi, küçük ağaçlar artık her yana savruluyordu, yolu çok iyi bilmesine rağmen ağaçların arasında kaybolacağından korkmaya başlamıştı. Ama yine de yürümeye devam etti. Olduğu yerde durması kabul edilebilir bir seçenek değildi.

Sonra yolda karşıdan kendisine doğru gelmekte olan Rafe'i gördü. Gördüğüne inanamayarak gözlerini kapadı ve sonra yeniden açtı, bu kez orada olmayacağından emindi.

Ama oradaydı.

Başında hiçbir şey yoktu ve siyah saçları ıslanarak yapışmıştı, üzerinde sadece binici ceketini ve güderi pantolonu vardı, binici çizimleri yolun çamuruna bulanmıştı, yarı koşarak yarı tökezleyerek rüzgârla birlikte ona doğru savruluyordu.

Kollarını ona doladığında Charlotte başını göğsüne yaslar, ken hıçkırarak onun adını söyledi.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırarak başının üzerinden saçını ve yanaklarını öpücüklere boğarken. "Şükürler olsun." Rafe omuzlarını tutarak onu hafifçe kendinden uzaklaştırdı. "İyi misin? Yürüyebilir misin?" diye sordu, hâlâ bağırıyordu ancak bu kadar yakinken bile Charlotte onu duymakta zorlanıyordu.

Charlotte başıyla onayladı, kontrol edilemez bir titremeye ona, kurtarıcısına bakıyordu.

Rafe onu dudaklarından öpmeye başladığında Charlotte içinde hissettiği dehşeti ona verip onun tüm gücünü içine çekti. Böylesine bir samimiyetten korkması gerekirdi aslında ama fırtına şu an için kâbuslarını yok etmişti.

“Tanrım!” Rafe onu iyice kendine çekerek kolunu omuzlarına doladı ve birlikte onun geldiği yola doğru yürümeye başladılar, bu kez rüzgârın içine dalmışlardı. Rafe hafifçe yana dönerek vücudunu ona siper etmeye çalışıyordu ama Charlotte hâlâ hayatlarının rüzgârın merhametine emanet edilmiş olduğunun farkındaydı.

Doğa onun yeterince korktuğuna ikna olmamış gibiydi, gözleri kör edici bir ışık bulutu hemen önlerinden geçerken yer sarıldı. Yakınlarda bir yerde bir ağaç gövdesi ortadan ikiye ayrılmıştı ve yanan odun kokusunu alabiliyordu.

“Rafe! Ne... ne oluyor?” diye bağırdı. “Dünyanın sonu mu geldi?”

“Konuşma,” diye bağırdı kulağına doğru. “Ağzını açma, boğulacaksın.” Sonra siyah saçları yağın yağmurun etkisiyle yanaklarına ve alnına yapışıp dururken ona gülümsedi. Ona *sırıttı*. “Kendine gel, Charlie! Kız gibi davranmanın sırası değil!”

Bu sözler Charlie’nin hıçkırarak ağlamaya başlamasına sebep oldu.

Yüzünü onun koltuk altına gömünce düşünmeyi bıraktı, her an bir ağacın üzerlerine düşeceğinden endişelenmemeye çalıştı, tüm gücüyle adımlarını birbirinin önüne düzgün bir şekilde atmaya odaklandı.

Botlarından birini çamura kaptırmıştı diğeri de yolun sonuna yaklaşırlarken ayağından çıktı. Charlotte fark etmedi.

Ormandan çıkınca rüzgâr ve yağmur daha da etkileyici olmuştu, Rafe hafifçe sendeleyerek ikisini birden dengede tutmaya çalışırken Gül Köşkü’nün arkasındaki yokuşu çıkabilmeleri için onu yavaşça itiyordu.

“Ulu Tanrım.” Rafe onu itmeyi bıraktı, ona sarılan kolları kasılmıştı.

Charlotte yoğun bir çaba sarf ederek başını kaldırıp eve bakmayı başardı.

Gül Köşkü'nün birkaç tuğla bacası vardı, iki tanesi evin iki ucundaydı ve çatıdan beş metre daha yüksekti. Bu sabah ikisi de yerinde duruyordu. Şimdiyse bir tanesi, yarısı harap olmuş çatının üzerinde yükselirken diğeri rüzgârla savrulmuş ve seranın cam panellerine çarparak onları tuzla buz etmişti.

Seradan geriye bir şey kalmamıştı. Kırılmamış bir tek cam parçası bile yoktu, şu anda sadece birbirine karışmış olan cam çitallerinden başka bir şey ortada görünmüyordu, onlar da rüzgârla sağa sola uçuyordu.

"Anne!" Charlotte, Rafe'in onu sımsıkı tutan kollarından kurtulmaya çalıştı ama Rafe buna izin vermedi, onu evin ön tarafına, ana girişe doğru yönlendirdi. Kaygan mermer basamaklardan yukarı çıkıp pencere girintisine ittikten sonra kapının pirinç tokmağını yakalayıp tüm gücüyle vurmaya başladı.

Bir faydası yoktu. Hizmetçiler şu ana kadar çoktan mahzene saklanmış olmalıydı, zaten fırtınanın uğultusu tokmağın sesini bastırıyordu.

"Burada kal!" diye emretti Rafe.

Charlotte sırtını kapıya dayamadan önce başıyla onayladı, kalçasının üzerine doğru yere kayarken karşı koyamayacak kadar yorgun olduğunu hissetti. Rüzgârın ve yağmurun altında olmamak bile iyi gelmişti. Burada sonsuza kadar kalabilirdi ve böylece kapının arkasında ne korkunçlukta şeyler olduğunu asla öğrenmezdi.

Rafe yüzüne yapışan saçlarını elleriyle iki yana itip bulunduğu kapı girintisinin ona yarattığı alandan fırtınanın içine doğru bakarken Charlotte dalgın bir şekilde onu izliyordu. Önce sağa sonra sola baktı ve koşarak yeniden fırtınaya daldı, birkaç saniye

sonra elinde tazi şeklinde yapılmış olan ayakkabı silmeye yara-
yan, dökme demir çamurlukla geri döndü.

Onu yere bağlayan otuz santimlik çividen sökmeyi nasıl ba-
şarmıştı? Yüzüne baktığı anda cevabını aldı. Rafael Daughtry her
ne pahasına olursa olsun Gül Köşkü'ne girmeye karar vermişti.

“Charlie! Başını eteğinle ört!” diye bağırdı koca dökme de-
miri bir silah gibi havaya doğru kaldırırken. Charlotte onun de-
diğini yapmak için ıslak etekleriyle boğuşmaya başladı ve kalın
meşeden ve yarım düzine kadar kurşunlu vitray camdan yapılmış
olan kapıya arkasını döndü.

Birkaç denemenin sonunda panellerden biri Rafe'in saldırı-
sına dayanamayarak kırıldı ve bunu diğerleri takip etti.

Charlotte ayağa kalkıp onun biraz önce panelleri kırmak için
kullandığı dökme demirin altında sallanan uzun ve kalın çiviye
baktı, durmadan savurduğu bu ağır şeye bakarak onun gücüne bir
kez daha hayran olmuştu. Acımasız ve güçlü bir asker olmalıydı.

Sonunda Rafe demiri yere fırlatarak kolunu kırık paneller-
den içeri uzattı, büyük demir pirinç kolu arıyordu.

Rafe'in savurduğu küfrü duydu.

“Açılmıyor mu? Birisi fırtınadan korunmak için kapıyı kilitle-
miş olmalı! Şimdi ne yapacağız? Rafe, içeri girmek zorundayım!
Annem... *Rafe!* Ne yapıyorsun? Rafe *dur!*”

Ona uzanıp ıslak eteklerinin ve iç eteklerinin uçlarını tutmuş
hepsini yukarı kaldırmaya uğraşıyordu.

“Benimle savaşmaktan vazgeç, Charlie. İçeri giremeyecek ka-
dar iriyim bu yüzden bunu senin yapman gerekiyor. Kollarını ba-
şının üzerine kaldır. Aferin kızım. İçeri gir, anahtarı al. Bu, ka-
pının kenarlarında kalan camlardan berelenmemen için bir ön-

lem sadece. Güzel yüzünün çizilmesini istemeyiz, değil mi?” dedikten sonra Charlotte’ın eteklerini kafasının üzerine doğru çekti.

Charlotte bir kez daha karşı koymayı başaramadan Rafe kollarını pamuklu, kalçalarını saran içliğin etrafına sararak onu kucakladı ve kapıdaki aralıktan baş aşağı içeri soktu. Kale kapılarını açmak üzere kullanılan bir koçbaşı gibi, diye düşündü Charlotte bir an dehşete kapılarak. En azından öncesinde camları kırılmıştı; buna müteşekkir olmalıydı.

Belinden aşağı doğru kıvrıldığını hissedince bir çığlık attı ama çığlığı başını ve kollarını örten kumaşların arasında boğuldu, kollarını körlemesine sallayarak yassı taşlardan oluşan yer döşemesine bir an önce ulaşabilmek için dua etmeye başladı.

Tepetaklak yuvarlanarak sırtüstü düştü ve gözlerinin etrafında küçük yıldızlar uçuşurken nefesinin kesildiğini hissederek hava almaya çalıştı.

“Bütün günü orada yatarak mı geçireceksin?”

Charlotte ıslak eteklerinden ve jüponundan kurtulmak için debelenirken başını kaldırıp Rafe’in açık aralıktan kafasını yarıya kadar içeri uzatmış olduğunu gördü. Eğer etekleri hâlâ belinin üst kısmındaysa aşağıda, dizlerine kadar uzanan pamuklu içliğinden, bacaklarından ve çıplak ayaklarından başka bir şey yoktu.

Onun gülen kahverengi gözleriyle kendini yukarıdan aşağı süzdüğünü görünce Rafe’in de bu durumun farkında olduğunu anladı. “Evet, gördüm. Çok güzel, Charlie,” diye bağırdı fırtınanın uğultusunun arasından. “Hatta bir dakika önce o yuvarlak poponu ellerimin arasında tutuyordum. Şu anda da doğanın gazabı tam arkamdayken burada durup seni seyretmekten büyük keyif alıyorum ama *git şu lanet olası anahtar bul!*”

Charlotte hızla ayağa fırladı, eteklerini mümkün olduğunca aşağı indirip içerideki küçük sehpaaya koştu, çekmecesini açmak

için hızla çekince kutu masadan ayrıldı, kulpundan sıkıca yapışmış olmasaydı çıplak ayaklarının üzerine düşecekti. İçindekiler yere dağıldı.

“Erkek işini yapması için kadını gönderirsen...”

“Kes sesini!” diye bağırdı Charlotte, dizlerinin üzerine çöküp büyük metal anahtarı alırken. Bir saniye sonra kilit açılmış ve Rafe içeri girmişti, kapı arkasından çarparak kapandı.

“Rüzgâr yön değiştirirse bunun bize ne gibi bir iyilik yapacağını göreceğiz,” dedi Rafe kapıdan uzaklaşırken. “Haydi Charlie, gidip aileni bulalım.”

“Annemi,” dedi, onun büyük elini elinde hissedince biraz daha toparlanarak içeri doğru yürümeye başladı. “Ben Ashurst Malikânesi’ne dönmek için yola çıkmadan önce babam köye gitmişti. Lütfen Tanrım, hâlâ orada ve güvende olsun. Ama annem ben çıkmadan önce seradaydı. Fırtına bir anda çıktı, Rafe. Baca düştüğünde hâlâ oradaysa...”

“Olmadığından eminim,” dedi Rafe hızla mutfağa giden koridorda ilerlerken. Önünden geçtikleri tüm odalara başlarını sokup bakıyorlardı. Mutfaka giden kısa koridora döner dönmez Charlotte cevap alabilmek umuduyla hizmetçinin ve aşçının adını bağırmağa başladı.

Mutfak boştu, ocağın içinde yanan ateş bacanın yıkılmasından sonra içeri dolan tuğlalardan dolayı sönmeye yüz tutmuştu.

“Seraya bakmalıyız.”

“Hayır, henüz değil, hayatım. Orası son derece tehlikeli, çatı çökmek üzereyken kimse üst kata çıkmaz, önce mahzene bakacağız,” dedi Rafe, Charlotte elini onunkinden kurtarıp salona doğru koşmaya niyetlenirken, oradan da seraya geçecekti. “Mahzene saklanmış olmalılar. Özellikle de baca devrildikten sonra. Üst katta kalmamışlardır.”

Fakat mahzende buldukları tek kişi, köşeye çökmüş ve ileri geri sallanan Seavers'ların her işe koşan hizmetçisi Bettyann oldu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama hiçbir şey görmüyordu.

Rafe kızı sorgulayabilmek için ona doğru bir adım attı ama Charlotte arkasını dönerek basamakları tırmanmaya başlamıştı bile, onu izlemekten başka şansı kalmamıştı. "Charlie! Oraya çıkamazsın!" Onu kolundan yakaladığı gibi salondaki bir iskemleye oturttu. "Lanet olsun, Charlie! Ciddiyim! Burada kal yoksa seni iskemleye bağlarım!"

Başıyla onu onayladı, çünkü bunu yapmak daha kolaydı. "Onu bul, Rafe. Lütfen."

Rafe elini sıktı. "Onu bulacağım."

Bir mucize eseri hâlâ sağlam duran camlı balkon kapılarının dan seranın kalıntılarını görebiliyordu. Rafe'in onlardan birini açıp gözden kaybolmasını bekledikten sonra parmak uçlarında onu izlemeye başladı ama ayaklarının çıplak olduğunu hatırlayınca durdu. Camlar onları paramparça edebilirdi.

Mutfağa, pelerinlerin ve altında çizmelerin durduğu rafa doğru son hızla koştu. Babasının kalın yağmur çizmelerini ayaklarına geçirip salona geri döndü.

Rafe durmuş onu bekliyordu. Bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu ama dudakları ince bir çizgi halini almıştı ve çenesindeki tüm kaslar seğiriyordu.

"Dışarıda değil mi?"

"Bir şey bulmalıyım..." Bakışlarını odada gezdirerek bir şey arıyordu. Sonra yüksek pencerelerden birinin önüne gidip kalın brokar perdelerden birini hızla aşağı çekti.

“Rafe? Ne yapıyorsun? Ne yapacaksan ben de seninle birlikte yapacağım. Dışarıda, değil mi? Annem dışarıda ve yaralı. Ona güm memi engelleyemezsin Rafe, bunu yapamazsın!”

Teredditle ayaklarına baktıktan sonra başıyla onayladı. “Yazıyor, Charlie,” dedi koluna dokunacak kadar yakınına geldikten sonra. “Bak, bunu görmeni istemiyorum, tamam mı? Onu sana getireceğim ama lütfen burada kal. Söz mü?”

Charlotte yine kabul etti. Annesini ona getirecekse her şeyi kabul ederdi.

Rafe perdeleri kucaklayarak yeniden fırtınaya daldı, kapıyı açtığı anda rüzgârın ve yağmurun şiddetli uğultusu tekrar içeri doldu, kapıyı arkasından sıkıca kapadı.

Charlotte altıya kadar saydı, beklemeye dayanamıyordu, ona gelemeden peşinden fırladı.

Kapıyı rüzgâra karşı açmakta zorlandı ve rüzgâr yeniden döne döne esmeye başlamadan önce geçebileceği kadar aralamayı başardığı sırada yine yön değiştirdi. Kapı elinden kurtuldu ve en üstteki menteşesinden ayrılarak sallanmaya başladı onu yeniden kapatmak için çabalamasının hiçbir anlamı yoktu.

Sera fırtınanın ters tarafında kaldığı için burada rüzgâr dışardakinin yarı hızında esiyordu.

Annesinin kıymetli çiçeklerinin durduğu masaların ters dönmüş ve etrafa saçılmış olması Charlotte’ın ilk anda yönünü tam olarak belirleyebilmesini engelledi, düz olarak ilerlemesi mümkün değildi. Her taraf tuğlalarla doluydu, baca cam çatıya çarpıp onu kırdıktan sonra seranın içinde patlamış gibiydi.

Charlotte ilerlemeye devam etti.

“Charlie geri çekil! Lanet olsun, daha fazla yaklaşma... Ah Tanrım!”

Neredeyse üstüne basıyordu.

Martha Grimsley'nin vücudu, yarısı kırmızı tuğlaların altına saklanmış bir şekilde yerde yatıyordu, bedeninin sadece alt kısmı görünüyordu. Aşçı burada, serada ne yapıyordu? Bunun tek sebebi olabilirdi: Fırtına çıkınca Georgianna Seavers kıymetli çiçeklerinden ayrılmayı reddetmiş olmalıydı. Ve otuz yıllık aşçıları Martha, sahibesini hiç yalnız bırakmamıştı.

Charlotte cansız vücuda baktı, Rafe sendeleyerek ona doğru gelmeye başlayana kadar gözlerini ondan ayıramadı. Annesinin Rafe'in kollarında olduğunu gördü, onu korumak için brokar perdeyi üzerine sarmıştı.

"Anne!"

"Yaşıyor, Charlie," diye bağırdı Rafe. "Buradan çıkmalısınız. Tanrım! Charlie, *kıpırda!*"

Charlotte başını kaldırıp Rafe'in baktığı yere baktı ve hasarlı binanın çatısının son derece tehlikeli bir şekilde yamulduğunu gördü. Rafe'in sağına doğru bir adım attı ve serayı gözden geçirdi. Martha buradaysa annesinin hizmetçisi de burada olmalıydı. "Ruth? Ruth nerede?"

Rafe başını salladı. "Onlara yardım edemeyiz, Charlie. Anneni içeri götürmemiz gerekiyor. Şimdi Charlie! Gök tepemize inmek üzere!"

Charlotte Rafe'in önünde hızla ilerlemeye başladı ve salona girene kadar durmadı. Rafe onu geçti, salon artık dış etkilerden korunamıyordu ve annesini yatırabilecekleri bir yer yoktu.

"Mahzene, Charlie. Onu mahzene götürmeliyiz."

Charlotte onu takip etti, kapının eşiğinde durup yeniden arkasına baktı, sadık hizmetkârlarının cesetlerini fırtınada bırak-

mak istemiyordu, evi sarsan tanımlayamadığı o korkunç uğultuyu duyunca sadece kulaklarını tıkamayı başarabildi.

Seranın metal ve ahşap kısımlarının sımsıkı tutunduğu odanın duvarı fırtınaya karşı verdiği savaştan vazgeçmiş ve yıkılmıştı, duvarın ve balkon kapılarının artık yerinde olmadığını gören Charlotte gördüklerine inanamıyordu. Bütün ev başlarına mı yıkılacaktı? Gül Köşkü yüz yılı aşkın süredir orada duruyordu. Bu mümkün değildi. Geçen bir saat içinde olan hiçbir şeyin olması mümkün değildi...

“Charlie!”

Charlie ne yapacağını bilmez bir halde ağır meşe kapıları çekerek kapadı ve o korkunç cehennemi arkasında bırakarak Rafe'e ve annesine doğru koşmaya başladı.

Rafe, Fitz'in odasına girdi, yaralı olmayan elinde müteveffa Dük'ün iki kristal kadehini tutuyordu. Onun brendi sürahisini de kolunun altına sıkıştırmıştı. Elindekileri komodinlerden birinin üzerine bırakmadan önce arkadaşını selamladı.

"Bir erkek asla yalnız içmemeli," dedi Fitz'e kadehlere kehribar renkli içkiyi doldurup bir tanesini yatağa doğru uzatırken. "Yine mi okuyorsun? Bu aralar tam bir kitap kurdu oldun."

"Bilmediğim birkaç şey öğrendiğimi itiraf etmem gerekir. Yeni öğrendiklerimle seni sıkabilir miyim?" Fitz başıyla kadehi yatağın yanındaki komodine koymasını işaret ettikten sonra parmağını arasına koyarak kitabı kapadı ve kapağını Rafe'e gösterdi. "Kardeşin Leydi Lydia dün bunu okumam için bana getirerek son derece nazik bir hareket yaptı, o sırada mahşerin dört atlısının nal seslerinin başımızın üzerinden geçtiğini düşünerek dışarıda neler olduğunu merak ediyorduk."

Rafe kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Lydia seni ziyarete gelip bunu mu verdi? Gerçekten mi? Neymiş o?"

"Bundan yüz yıl önce bütün adayı yerle bir etmiş olan fırtınanın hikâyesi. Şunu bir hayal etsene, Rafe." Parmağıyla işaretlemiş olduğu sayfayı yeniden açarak ince kitaba baktı. "Neredeydi bakalım? Tamam buldum. Bak adam nasıl anlatmış:

Hiçbir kalem bunu tanımlayamaz ya da hiçbir dil ifade edemez ya da azametini yaşamamış olan birisi onu kavrayamaz. Büyük Tufan'dan sonra yaşanan hiçbir fırtına bu kadar şiddetli ve uzun süreli olmamıştı.”

Rafe kitabı Fitz'in elinden aldı ve onu yatağın üzerine atmadan önce yazarın adını okudu. “Daniel Defoe. Pekâlâ, Daniel sana kâtlamayacağım. Tam ortasında olmama rağmen burada ne olduğunu açıklayamayacağım.

“Sen dışarıda değildin, Fitz. Seninle birlikte İber Yarımada'sında pek çok fırtına atlattık ama hiçbirini dün yaşadığımız şeye benzemiyordu. Şimdi güneş öyle bir parlıyor ki sanki hepsi sadece bir kâbustu. İki ağıl ve birkaç müstemilat dışında her şey yerle bir oldu, bütün saman yığınları dört bir yana dağıldı, yarım düzine ormancı yaralandı ve John Cummings bana birkaç düzine koyunun telef olduğunu bildirdi. Görünüşe bakılırsa koyunlar içgüdüsel olarak fırtınadan korunmak için alçak bir noktaya toplanıyormuş ve sağduyu bulundukları cehennemden kaçıp kurtulmalarını söylese de hiçbir yere kıpırdamıyorlarmış. Böylece hepsi boğulmuş.”

Rafe parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Tanrım, Fitz nasıl bir karmaşayı miras olarak devraldım? Bana iyi bir savaş bul.”

“Durumunu anlıyorum. Dük olmak ve sana kalan onca para ve bu büyük mülkle uğraşmak durumunda kalmak gerçekten acınacak bir durum. Becerebilsem senin için oturur ağlardım.”

Rafe brendi kadehini arkadaşınıninkiyle tokuşturdu. “Mesaj alındı. Neyse ki bu ev hâlâ tek parça halinde, aynı şey Gül Köşkü için söylenemez. John ile birlikte bu öğleden sonra oraya gidip cesetlerin kaldırılmasına nezaret ettik. Gül Köşkü, Bonaparte'in

toplarından birini tam ortasından yemiş gibi. Charlie'nin annesini o harabeden canlı çıkarabildiğimize hâlâ inanamıyorum.”

“Hanımefendi bugün nasıl?”

“Başının arkasındaki koca şiş ve bazı ciddi kesikler dışında çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim ama hâlâ şaşkın. O masanın altına kendisi mi saklandı yoksa onu oraya hizmetçiler mi soktu bilemiyorum ama baca devrildiği sırada orada kalması masa onu sıkıştırdığı halde hayatının kurtulmasını sağlamış.”

“Kadının hayatını *sen* kurtardın, dostum. Yaptığın şey çok cesurca bir hareketti.”

“Ben sadece o sırada oradaydım Fitz, başka bir şey yapmadım. şu ana kadar beş ölüm haberi aldım. Seavers'ların iki hizmetçisi ve köyde yaşayan üç kişi daha, ev başlarına yıkılmış. Bu güçlü fırtınanın ne kadar bir alana yayıldığını ve başka ne hasarlar verdiğini merak ediyorum. Sanırım Defoe'nun fırtına tanımına benzer bir şey yaşadık, Tanrı'ya şükür bizimki o kadar korkunç değildi.”

Kapının ürkekçe çalınmasından sonra kız kardeşi Lydia, arkasında gri bir fareye benzeyen ve yaşı kırk ila seksen arasında olabilecek olan Bayan Beasley'yle girişte belirince Rafe ayağa kalktı. Rafe'in emin olduğu tek şey, Nicole ile Lydia'ya mürebbiyelik yaparken insanın olması gerekenden hızlı yaşlandığıydı.

“Ah, Leydi Lydia,” diye karşıladı onu Fitz. “Ayağa kalkamadığım için bir kez daha sizden özür diliyorum. Bana yeni kitaplar mı getirdiniz?”

Lydia yataktan uzak bir mesafede durarak başıyla onayladı, göğsüne sıkıştırmış olduğu birkaç büyük ciltli kitap vardı elinde. “Bay Defoe'dan hoşlandığınızı görünce onun en güzel kitaplarından biri olan *Robinson Crusoe*'yu da okumak isteyeceğinizi düşündüm.”

Fitz kızı kitabı okumaktan çok hoşlanacağını ama birisi ona okursa daha da mutlu olacağını söylerken Bayan Beasley Lydia'nın hemen arkasında duruyordu. Sonra hızla Lydia'nın önüne geçti ve odanın bir köşesinde duran iskemleye oturup örgü çantasından işini çıkardı, Lydia odadan çıkana kadar orada oturmaya kararlı olduğu her halinden anlaşılıyordu.

“İzin verir misin Rafael?” diye sordu Lydia usulca, iri mavi gözlerini ona çevirmişti. Kız niye bu kadar heyecanlıydı? Fitz'in yataktan fırlayıp çocuğu taciz edecek hali yoktu ki. Ayrıca adam onun babası olacak kadar... Aslında hayır, değildi.

Yine de onunla ilk tanıştığı günden bu yana bu adamın sesinde böylesine bir yumuşaklık olduğunu hiç duymamıştı. Ya Lydia'ya bakarkenki gülümsemesine ne demeli? Daha önce böyle gülümsediğini görmemişti ve Lydia bu gülümsemeye utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyordu.

Basit bir arkadaşlığa farklı anlam yüklemeye uğraşan kişi kendisi miydi?

Çünkü Fitz asla Lydia'ya o gözle bakmazdı. Gerçi Lydia çok güzel bir kızdı hatta korkutucu bir güzelliği vardı. Özellikle de onun ağabeyi olup sorumluluğunun üzerinde olduğunu bilince daha da korkutucu oluyordu. Ondaki da Nicole'den de kendisi sorumluydu. Ashurst Malikânesi'nden ve burada yaşayan herkesten sorumluydu. Hasar gören ambarlardan, dağılan saman bal-yalarından, işçilerin çatıları yıkılmış olan kulübelerinden de sorumluydu. Yıkılan her ağaçtan, boğulan her aptal koyundan ve...

“Bence bir sorun yok,” dedi Rafe hızla, bir anda herkesin gözünü ona dikerek cevabını beklediğini fark etmişti. Ona eliyle oturması için biraz önce kalktığı koltuğu gösterdi. “Bunu yanıma alıyorum,” dedi avucundaki keşiği unutup sürahiye yaralı eliyle uzanarak. Bu, ona Charlotte'ı ve fırtına çıktığı sırada onun dışa-

da olduğunu ve onu kaybedebileceğini düşündüğü anları hatırlattı. “Neyse, sende kalsın. Sonra tekrar gelirim.”

“Bir bebek gibi beni yatırmaya mı geleceksin, Rafe?” diye sordu Fitz, o koridora çıkarken. “İyi misin dostum? Biraz garip görünüyorsun.”

“İyiyim,” dedi Rafe, yeniden kız kardeşine bakmamaya çalışıyordu. “Yapmayı unuttuğum bir şeyi hatırladım. Anneme mektup yazıp onu Londra’daki balo döneminde bize katılması için davet etmem gerekiyor.”

“Ama... ama Rafael,” dedi Lydia, pek konuşmasa da her şeyi dinlediğini bir kez daha kanıtlayarak. “Sen önceki gece yemekte annemizin sana Grosvenor Meydanı’ndaki evde balo dönemini geçirmek istediğini belirten bir mektup yazdığını söylemiştin. Charlotte da bizimle bu koşulda gelebilecekti, yanılıyor muyum?”

“Evet, Lydia ve şimdi de anneme ziyaretinin ayrıntılarını bildirmem gerekiyor, biraz önce dilim sürçtü. Elbette o bana yazıp gelmek istedi, tıpkı söylediğim gibi.” Daha fazla yalan söylemeden bir an önce oradan çıkması gerektiğini hissetti. “Fitz hikâyenin tadını çıkar.”

Rafe kadehini koridordaki sehpalardan birinin üzerine bıraktı, bir yanı zihninin açık olması gerektiğini söylerken diğer yanı hiçbir şey düşünemeyecek kadar sarhoş olmasını öneriyordu. Charlotte işin içinde oldu mu doğru düzgün yalan söylemeyi bile başaramıyordu. Uyanık her anında o vardı, dünyasını renklendiriyordu.

Dük’ün... hayır *kendi* çalışma odasına doğru yürüdü ve kendini masanın arkasındaki iri koltuğa bıraktı. Dirseklerini masaya, başını da ellerine dayadı.

En son ne zaman uyumuştı?

John Cummings’le birlikte kirlenmiş bir kuyuyu teftişe gitmişti, kendisini yeryüzünün en büyük salağı olarak göstermeyecek, lanet olası bir düzgün cümle kurmaya çalışırken mülklerinin

idarecisi sessizliğin içinde başını kaldırmış ve bir taze *gibi hava* koklamaya başlamıştı.

“Kötü bir fırtına geliyor, Ekselansları ve birazdan üstünüzü patlayacak. Ashurst Malikânesi’ne dönseniz iyi olur.”

“Ya sen?” diye sormayı akıl etmişti Rafe hava kararıp rüzgâr idarecinin belirttiği yönden esmeye başlayıp onun haklı olduğunu göstermeye başlayınca.

“Kulübem bu arazinin hemen dibinde, Ekselansları.” John Cummings bu sözleri söylerken rüzgâr artmış iki adam da uçması için şapkalarını tutmak zorunda kalmışlardı. “Aslında siz Gül Köşkü’ne daha yakınsınız, Ekselansları dilerseniz oraya da sığınabilirsiniz, ayrıca kapım her zaman size açıktır.”

“Hayır, teşekkür ederim John. Sanırım Gül Köşkü’ne gideceğim, hem de iyi bir bahane olur.”

“Anlamadım, Ekselansları.”

Rafe Charlotte’ı yeniden görmek için bir bahane bulmuş olduğunu adama açıklama gereği hissetmedi.

Sonra asla olağan bir yağmur olarak adlandırılmayacak olan yağmur duvarı üzerlerine çöktü ve iki adam da atlarına binip ayrı yönlere doğru ilerlemeye başladılar.

Rafe, Boney’yle birlikte Gül Köşkü’nün ahırının önüne geldiğinde iliklerine kadar ıslanmıştı, eve doğru ilerleyip kapıyı çalmaya başladı, rüzgârın uğultusundan sesini içeridekilere duyurabilmesi uzun bir zamanını aldı.

“Ekselansları!” diye bağırdı kapıyı açan hizmetçi küçük bir reverans yaparken. Bu, yaklaşık bir saat sonra cesedini seranın yıkıntıları arasında gördüğü hizmetçiydi. “Bayan Charlotte sizinle mi, lütfen öyle olsun, çok endişeliyiz. Babası köye gitti, o da Ashurst Malikânesi’ne doğru yola çıkmıştı. Burada sadece kadınlar var Ekselansları, onu aramaya gidemiyoruz.”

Rafe bundan sonra olanları hatırlamak dahi istemiyordu, onun vakti on beş dakika önce çıktığını öğrenince Ashurst Malikânesi'ne varmış olmasının imkânsız olduğunu anlamıştı.

Karanlık ve ağaçların arasından esen rüzgâr artıkça paniği de artmıştı.

Çılgın gibi geçirdiği birkaç dakikanın sonunda onu görmeyi başarmıştı. Charlotte fırtınaya karşı koymaya çalışırken son derece kırılgan görünüyordu.

Rüzgâr ıslak muslin elbisesini vücuduna yapıştırmıştı, dolgun göğüsleri, uzun bacakları, dişiliğini gösteren her yanı ortadaydı...

Hayır. Bunu düşünmemeliydi. Bu görüntüyü hafızasından sonsuza dek silmesi gerekirdi. Sadece ahlaktan hiç nasibini almamış olan bir rezil böylesine korkmuş ve kurtarılmayı bekleyen bir kadına bu gözle bakabilirdi.

Titreyen vücudunu onun kine yaslayarak sımsıkı sarılmıştı Charlotte. Kadının solgun yüzüne, korku dolu gözlerine ve soğuktan titreyen dolgun dudaklarına bakmıştı. Dehşet içinde, büyük bir endişeyle onu öpmüştü, o da karşılık vermişti.

Deri koltuğuna yaslandı, bu hareketle düşüncelerinden uzaklaşacaktı sanki. Lanet olsun. Ne oluyordu ona? Bu tepkisinin, başına bir şey gelmeden önce onu bulduğu için bir rahatlayış olarak ortaya çıktığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Aptal olabiliirdi ama buna inanacak kadar salak da değildi.

Ayrıca Charlotte çok cesurdu. Emrine uymayıp seraya girdiğinde aşçının vücudunun kırık bacanın altında ezildiğini görünce bile bocalamamış ve histeri krizlerine kapılmamıştı.

Ondan sonra Charlotte ile annesini mahzene götürmeyi başarmıştı, üst kattan birkaç battaniye ve sargı bezi, mutfaktan ekmek ve peynir bulduktan sonra aşağı indiğinde Charlotte gözyaşlarına boğulmuştu.

O karanlık ve pis mahzende fırtına tepelerinde uğuldarken onu kaç saat boyunca kollarında tutmuştu? Üç mü? Altı mı? Daha mı fazla? O saatler boyunca kafasından geçen kaç yakışıksız düşünceyle boğuşmuştu? Düşünebileceğinden çok daha fazlasıyla, şu anda bile Charlotte'ın kendisine yaslanmış olan vücudunun sıcağını hissettiğine yemin edebilirdi.

Rafe hızla masadan kalktı ve Ashurst Malikânesi'nin sol tarafını kaplayan çimleri görmek üzere pencereye yürüdü. Kahverengi bol tulumlar ve önlükler giymiş olan iki işçi o bölgedeki dalları ve birikmiş olan molozları el arabalarına dolduruyorlardı. Ashurst Malikânesi'nin bu yanında başka hiçbir iz yoktu.

Gül Köşkü bu kadar şanslı değildi. Gül Köşkü'nün arazilerinin büyük bir kısmı Ashurst arazileriyle çevriliydi ve bir zamanlar bugünkünden çok daha korunaklı durumdaydı ama müteveffa Dük'ün Edward Seavers'ı araziye ona satmasına *ikna* etme yöntemlerinden biri büyük bir açgözlülükle evin batısında bulunan bütün ağaçları kestirmek olmuştu. Gül Köşkü kış şartlarından korunamaz duruma düşmüştü.

Rafe yeniden mahzeni terk etme gücünü kendinde bulup yurkayı çıktığında binanın batısında bulunan pencerelerin neredeyse hepsinin kırıldığını görmüştü, bu taraftaki odalardaki mobilyalar yer değiştirmiş ve kırılmıştı, perdeler paramparçaydı.

En çok hasar alan yer salondtu. Charlotte yanına geldiğinde ona bu bölümün evin asıl projesinde olmadığını, sonradan babası tarafından eklendiğini söylemişti. Annesinin seraya ulaşması için bir bağlantı görevi görüyordu, annesi kışın dışarı çıkmadan serasına ulaşp çiçeklerine bakabiliyordu. Bu bölümün, binanın diğer bölümleri kadar sağlam inşa edilmediği ortadaydı.

Seavers'lar şimdi Ashurst Malikânesi'nde kalıyorlardı ve Gül Köşkü tamir edilene kadar da orada kalacaklardı.

Rafe gözlerini tavana dikti, yanılmıyorsa ki yanılmadığından emindi Charlotte'ın yatak odası tam üzerindeydi. Annesi ve babasına hangi odaların verildiği hakkında hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi zaten.

Charlotte'ın odasının da nerede olduğunu umursamaması gerekiyordu ama umursuyordu işte. Onu yatağında uyurken, giyinirken, banyo yaparken hayal etmek istemiyordu. Soyunurken. Ama hayal ediyordu.

"Kahretsin. Lanet, kahrolası adam," diye mırıldandı, yumruğunu pencerenin çerçevesine vururken. Sakinleşebilmek için birkaç derin nefes aldı. "Neyin var senin? O sadece Charlie."

"Ah, evet, benim," dedi Charlotte, sesi eşikten geliyordu, kapamayı unuttuğu kapının eşiğinden. "Gideyim mi?"

Rafe o kadar hızlı döndü ki bir an dengesini yitirir gibi oldu. "Charlie! Ben... Bu... Hay lanet. Ne istiyorsun? Bir şey mi oldu?"

Çalışma odasına girince daha önce bu odaya girdiğinde de oturduğu koltuğa oturup ellerini kucağında birbirine sıkıca kenetlemişti.

"Bir şey mi oldu? Sanırım bu duruma göre değişir. Gül Köşkü'nden bahsediyorsan taşınmaya hazır hale gelmesi birkaç ayı bulurmuş, bunu kendi açımdan şanssız bir haber olarak değerlendirebilirsin çünkü bu süre zarfında bizi evinde ağırlamaya sen gönüllü oldun. Annemi soruyorsan, gösterdiği gelişmeden son derece mutluyum... Onu fırtınadan önce son gördüğüm haline dönmesine az kaldı."

Rafe onu rahatlatma girişiminde bulundu. "Ashurst Malikânesi'nin üç kişiyi daha rahatlıkla barındırabileceğinden eminim. Pekâlâ, Bayan Charlotte Seavers nasıllar?"

Kadın ona yine o kendine has, anlaşılmaz bakışlarıyla bakıyordu, Rafe artık ne yaparsa yapsın onun gerçek duygularını yüzüne bakarak anlayamayacağını kavramıştı. "Bayan Charlotte Se-

avers şu an fazlasıyla üzgün ama bir yandan da Ashurst Dükü'ne son derece minnettar. İşin aslında Bayan Charlotte Seavers, Ashurst Dükü'nün aptallığa varan cesareti olmasa şu an annesinin ya da kendisinin nasıl bir kadere maruz kalmış olabileceğini hayal dahi edemiyor. Yani kısacası Bayan Charlotte Seavers, Ashurst Dükü'ne sonsuza kadar borçlandı.”

Rafe onun bu resmîyetiyle dalga geçerek önünde eğildi. “Ashurst Dükü, Bayan Charlotte Seavers'ın hizmetinde olmaktan mutluluk duyar. İşin aslında Ashurst Dükü, Ashurst Malikânesi ve çevresinde Daughtry ailesi için yaptıklarından dolayı kendini Bayan Charlotte Seavers'a karşı ödeyemeyeceği kadar çok borçlu olduğunu hissetmektedir. Bu yüzden Bayan Charlotte Seavers istediği anda ona her konuda yardım etmeye hazırdır.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Charlotte ona uzun ve gür kirpiklerinin altından bakarak.

Rafe hemen başını yana eğdi. Kadının gözleri teşekkür etmek ya da ona bakmamak için yere dikilmemişti. Buraya kafasında bir düşünceyle gelmişti. Ve bu her neyse onu endişelendiriyor, dudaklarının kenarlarına çizgiler çekiyor ve gözlerini gölgelendiriyordu. “Evet, Charlie gerçekten. Neden? Ne istiyorsun?”

“Pekâlâ, öncelikle bir daha beni Charlie diye çağırmanı istemediğimi söyleyerek başlayayım ama bu konuda hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyorum. Rafe, senden o fırtınada Gül Köşkü'ne nasıl girmeyi başardığımızı asla ve hiçbir şekilde ve hiçbir yerde ve hiç kimseye anlatmamamı istiyorum.”

“Ah, şu durum.” Rafe onun karşısındaki koltuğa otururken gülümsedi. “Gerekliydi, Charlie.”

“O sırada öyle görünebilir. Ama eteklerimi kafama geçirmen gerçekten gerekli miydi Rafe?”

Rafe sorunun cevabını düşünüyormuş gibi yaptı. “Yani seni o şekilde *soymak* zorunda mıydım diye mi soruyorsun? Söylemek istediğin bu mu Charlie?”

Charlotte gözlerini devirdi. “Beni *soymadın*, Rafe. Ben... hâlâ örtülüydüm. Demek istediğim babam sana nasıl girdiğimizi sorsarsa... Soyunuk değildim, Rafe!”

İnce pamuklu, uzun külotu sırlıslıkladı, vücuduna yapışmıştı ve neredeyse saydamdı. Bundan emindi çünkü onu içeri sokmadan önce yuvarlak kalçası birkaç santim yanından geçmişti. Bundan emindi çünkü hâlâ onun yerde yatarkenki halini hatırlıyordu. Bacakları taş zeminin üzerinde açılmıştı ve soğuktan sertleşmiş göğüs uçları, korsajının muslin kumaşından gayet net olarak algılanabiliyordu.

O sırada kıyamet kopuyor olabilirdi ama cennet de oradaydı ve Rafe onu görmüştü...

Charlotte onun cevap vermediğini görünce, “Rafe?” diye üsteledi asabi bir tavırla. “Sana soyunuk olmadığımı söyledim. Şimdi bunu sen de tekrarla.”

Rafe dirseğini koltuğun koluna dayayıp yavaşça çenesini sıvazlarken ona baktı. Charlotte korkmuştu. Sebebinin bilmiyordu ama korkuyu gördüğü anda tanırdı. Babasına ne söyleyeceğini düşünüyordu ki? Rafe ona bunu kimseye söylemeyeceği konusunda ne kadar dil dökerse döksün kendisine inanmayacağını da farkındaydı.

Onu böylesine kırılğan görmek istemiyordu. Belki de onu öfkeliendirmesi gerekiyordu.

“Rafe... söyle. Lütfen.”

Rafe elini indirip ayağa kalkarken ona gülümsedi. Hâlâ hayatta olan bir askerdi ve ne zaman saldırıp ne zaman geri çekeceğini çok iyi bilirdi. Söyleyeceklerini bitirdikten sonra geri çekilmesi son derece makul olacaktı.

“Biliyor musun Charlie, bu konuya dikkatimi çekmen iyi oldu, sanırım itibarına zarar verdim. Konuya bu açıdan baktığı. mızda senin genç kızlık itibarının zedelenmemesi ve benim de bir centilmen olarak narin yaratıkları korumam gerektiği için sanırım evlenmemiz gerekiyor. Evet, durum bu, sen zaten işleri organize etmede son derece ustadın, bunu da ayarlarsın. Şimdiden teşekkür ederim.”

Daha üç metre bile ilerlemeyi başaramadan Charlie'nin siyah terliğinin kulağının dibinden geçerek Zeus'un pirinç büstüne çarptıktan sonra yere düştüğünü gördü.

Bu da başka bir özelliği... Charlie felaket bir atıcıydı. Onu gözünden vurduğu elmayı aslında ayağına atmayı hedeflediğini daha sonra söylemişti. Bir keresinde de kuzenleriyle ahırın önüne tutturdıkları bir kâğıda ok atmış ve ahır bile tutturamamıştı.

Rafe eğilerek terliği yerden aldı ve ona geri getirdi. “Kendine acımdan vazgeçtin mi?” diye sordu ona. “Dün yapmamız gerekeni yaptık Charlie, sadece yapmamız gerekeni. Ve yaptığımız şey aramızda kalacak. Ama merak ettim de babana söyleyeceğimi nereden çıkardın?”

“Ben... Çünkü...” Terliği ondan alıp eğilerek ayağına geçirdi. “Bilmiyorum. Sanırım doğru düzgün düşünemiyorum. Dünya şu anda tersine dönmüş durumda zaten, öyle değil mi?”

Rafe ona bakarken yüreğinde bir sızı hissetti. “Evet, sanırım öyle. Ama biz hâlâ dostuz değil mi Charlie?”

Başını kaldırınca kadının gözlerinde biriken yaşların parıltısını gördü. “Evet, Rafe, hâlâ dostuz.”

Charlotte ay tepsisini hizmetçinin fazladan bir sefer yapması için arkadaki merdivene doğru dikkatle taşıdı. Marie ilk günlerde sebatla Georgianna Seavers'ın yanında kalmıştı, onun artık Ruth'un görevlerini üstlenip her an kim olduğunu unutmaya hazır olan Georgianna'nın hizmetçisi ve bakıcısı olmasına karar verilmişti.

Merdivenden yavaş yavaş indi, merinos yönünden yapılmış olan elbisesinin eteklerinin kabarık olmasının yanı sıra basamaklar da oldukça dik ve dardı. Tepsiyi dengede tutmaya çalışırken ancak parmak uçlarını görmeyi başarabiliyordu.

Charlotte merdivende yalnız olmadığını bu yüzden anlayamamış olabilirdi çünkü Nicole bir anda ortaya çıkıp onunla çarpışarak tepsiyi yere devirmesine sebep oldu.

"Tanrı aşkına Nicky... basamaklardan bu hızla inerek ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Charlotte tepsideki gümüş çaydanlığın, içindeki kaynar suyu her yana saçarak basamaklardan aşağı yuvarlanışını izlerken. "İyi misin?"

Nicole siyahı pelerininin katmanları arasına sakladığı başını iki yana salladı. "Her yanımda krema oldu, Charlotte. Biraz daha dikkatli olamaz mıydın?"

Charlotte muhtemelen yüzyıllardır Daughtry ailesine ait olan porselenlerin kırıldığını görünce bir an hüznünlendi, sonra ateş saçan gözlerini Nicole'e dikti.

Çünkü Nicole'ün üzerinde pelerini vardı.

"Dikkatli mi? Olmam gereken şey bu muydu? Evet, sanırım haklısın. Seni gözümün önünden bir yerlere kaçamaman için yatağının direğine bağlamalıydım. Bu saatte nereye gittiğini öğrenebilir miyim? Hâlâ akıllanmadın mı? Neyse bunu boş ver şimdi. Annemin akşamüstü çayından geri kalanları toplamama yardım et."

"Ben yaparım hanımefendi," diyen bir ses geldi arkasından. "Çıkan gürültüyü mutfaktan hepimiz duyduk. Fırtınanın yeniden başladığını düşündük, özellikle de aşçı. Hâlâ masanın altında saklanıyor. Ortalık ne çok dağılmış."

Charlotte dar sahanlıkta arkasına dönüp bakınca bir alt basamakta elinde gümüş şekerlikle durmaya çalışan mutfak çalışanlarından birini gördü. "Teşekkür ederim ama gerek yok, Dara. Bir süpürge getirirsen Leydi Nicole kendi pisliğini temizleyecek."

"Ben mi? Ama Charlotte..." diye başlayan Nicole hemen sustu.

Charlotte tekrar dönüp gözlerini Nicole'e dikmişti. "Zaten gidecek bir yeri ve yapacak herhangi bir işi yok. Yanılıyor muyum Leydi Nicole? Haydi bakalım pelerinini ver de Dara'ya uzatayım, daha fazla zarar görmesin."

Nicole'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama o zaman o görecek... Hayır, teşekkür ederim, üzerimde kalsın. Burası... burası oldukça serin."

Durum tam Charlotte'ın düşündüğü gibiydi. Dara'ya gidip süpürge ve farası getirmesini söyledikten sonra ayak seslerinin yok olmasını bekledi ve kısık sesle konuşmaya başladı, "Bunu ağabeyine söylemem gerekiyor, Nicole. Tabii bu Londra'ya yapılacak olan seyahati zora sokabilir, yanılıyor muyum?"

“Ah, Charlotte bunu yapma,” diye yalvaran Nicole yere diz çöküp kırılan porselenleri toplamaya başlamıştı bile. “İğrenç olduğumu ve cezalandırılmayı hak ettiğimi biliyorum ama Lydia Londra’daki büyük kitaphevlerini görmeyi çok istiyor. Kalbi... Ah!”

Nicole elinden kırık parçayı düşürürken Charlotte kızın elini yakaladı ve avucunun kesilerek kan içinde kaldığını gördü.

“Benimle gel,” dedi hizmetçi yanlarına döndüğünde. “Dara, Leydi Nicole’ün yarasına bakmam gerekiyor. Ama onun eli sarıldıktan sonra sabah sana söylemiş olduğum çarşafı onarmaktan mutluluk duyacağımı biliyorum. Onları yarın sabah odasına götür, olur mu? Leydi Nicole yarın tüm gününü odasında geçirecek.”

“Çarşaf onarmak mı?” Nicole merdivenden çıkmayı bırakıp Charlotte’a döndü. “Bulaşıkhanedeki bütün tabakları ovalamayı tercih ederim. En azından bu konuda sana teşekkür borçluyum. Nasıl yapılacağını öğrendim.”

“Evet, biliyorsun,” dedi Charlotte Nicole’ü odasına giden koridorda takip ederken. “Dersini alana kadar, çuvallar dolusu patates soymayı ve şömine mazgallarını temizlemeyi de öğrenebilirsin. Emmaline’in Dük’le niye o kadar aceleyle evlendiğini artık anlayabiliyorum. Ya onu seçecekti ya da burada seninle oturup onu kalpten mezara göndermeni bekleyecekti.”

“O kadar yanlış bir şey yapmıyordum,” dedi Nicole, Charlotte arkalarından kapıyı kapayıp kilitlerken. “Zaten elimdeki kesik de o kadar kötü değil, kendim halledebilirim.”

Charlotte ellerini beline koydu. “Pelerinini çıkar!”

“Ah, tamam,” diye söylendi Nicole. Bir dakika sonra binici çizimleri, eski bir binici pantolonu ve aynı eskilikte bir gömlekle Charlotte’ın karşısında duruyordu. Gömlek ya George’a ya da Harold’a aitti, yıllar öncesinden kalmıştı. Üzerine tam otur-

muştı, on altı yaşında olmasına rağmen daha çok bir kadın vücuduna sahip olduğu gözler önüne seriliyordu.

Siyah saçları arkaya doğru taranıp ensesinde toplanmıştı, ürktücü menekşe gözleriyle yüzünün güzelliğinin daha çok ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Onun bir kadın olduğunu düşünmeyecek kadar saf bir erkek yoktu, bir de onu böyle görselerdi...

“Ah seni ne halt ettiğini bilmeyen aptal,” dedi Charlotte midesinin bulandığını hissederek içini çekerken. “Bu kez nereye gidiyordun?”

“Kötü bir yere değil.” Nicole soyunma odasına geçip oradaki lavabodan yüzüne su çarpmak üzere elini uzatınca önce irkildi, sonra işine devam etti. “Kimse gidip hasarı görmeme izin vermedi. Rafe bize anlattı ama ben kendim gidip görmek istedim, özellikle de o zavallı kadınların öldüğü Gül Köşkü’nü. Juliet’e binip bir saat içinde gidip gelecektim. Zaten dolunay var ve...”

“Neden Martha ile Ruth’un öldükleri yeri görmek istedin?” diye soran Charlotte sabunu elinden alıp yaralı elini yıkamaya başladı. Gerekenden daha sert ovuşturuyor olabilirdi ama Nicole sesini çıkarmadı.

“Bilmiyorum, Charlotte. Aptallık yapıyorum, öyle değil mi? Ama Ashurst Malikânesi’nde heyecanlı hiçbir şey yok. Bir gün bitiyor ve diğeri başlıyor, Lydia benimle ilgilenmiyor, tüm zamanını Komutan Fitzgerald’a kitap okuyup onun tuhaf hikâyelerini dinlemekle geçiriyor. Sıkıntıdan patlıyorum Charlotte, gerçekten patlıyorum. Ve sıkıntıdan patladığım zamanlarda neler olduğunu sen biliyorsun.”

“Evet,” dedi Charlotte arkasını dönerek, kalbi sıkışmıştı. “Neler olabileceğini çok iyi biliyorum. Önce elini saracak bir şey bulayım, sonra da üzerindeki kileri çıkar. Onları bir daha görmeyeceksin.”

“Boşuna yorulma, Charlotte. Tavan arasına çıkıp yenilerini bulabileceğimi biliyorsun. Birbirimizi boşa yormayalım, olur mu?”

“Ağabeyin öğrenirse...”

“Ama öğrenmek zorunda değil ki.” Charlotte elini temiz bir bezle sararken Nicole öylece durdu, sonra üzerindikileri çıkarıp iç çamaşırlarıyla hiç utanmadan karşısında durdu.

Charlotte bu durumu Rafe’e söylemesi gerektiğini biliyordu. Nicole onun kız kardeşiydi ve onun koruyucusu Rafe’ti. Ama Rafe, onunla yüzleşirse ve Nicole’ün elini vicdanına koyacağı tartsa ne olacaktı? Nicole ona erkek kılığına girip gece dışarı çıktığı başka zamanların da olduğunu söyleyebilirdi. Hatta hıncını almak için arkadaşı Charlotte’ın da bunu bildiğini çünkü Dük ve oğulları ölmeden önce kendisini at gezisinden dönerken yakaladığını ekleyebilirdi.

Sonra Rafe ona bakacak ve soracaktı... Hayır, Charlotte ona Nicole’ün bu gece evden dışarı çıkmaya çalıştığını söylemeyecekti.

“Ay ışığında atla gezmek gerek Charlotte, beni kimse göremez,” dedi Nicole geceliğini başından geçirip kollarını bulmak için debelenirken. Parlayan gözleri açığa çıktı. “Yan eyer kullanmadan, bacaklarını iki yana açarak ata binmenin ne kadar özgürlük veren bir şey olduğunu bilemezsin. Sana yemin ederim Juliet de aynı şeyi hissediyor, onu batı otlağındaki kapının oraya götürdüğümde neredeyse uçuyor. Dünyada bunun kadar güzel başka bir şey daha yok.”

Charlotte elini kaldırarak Nicole’ün sözünü kesti. “Sen ve Juliet o kapının üzerinden mi atlıyorsunuz? Orası beş demirli bir kapı. Kimse atını onun üzerinden atlatacak kadar aptal olamaz. Juliet son dakikada tereddüt etse ya da ayağı takılsa neler olabileceğinin farkında mısın? İkiniz de düşersiniz. Karanlıkta kalır-

sın, herkes senin yatağında olduğunu düşünürken hem de. Aman Tanrım Nicole, hiç aklın yok mu senin?”

“Öyle görünüyor,” dedi Nicole sırtıtarak yanından geçip yatak odasına geri dönerken. “Ayrıca cesareti olmadığı için eğlenmenin ne demek olduğunu bilmeyen, evde kalmış kız kuruları gibi bana kızmayı bırak lütfen.”

“Evet, işte o benim. Macera ya da eğlenceden nasibini almamış, taşralı ahmak. Lütfen yatağına git, Nicole,” dedi Charlotte yorgun bir tavırla. “Sadece yat.”

“Hayır!” diye bağırın Nicole hızla yanına gelip kolunu yakaladı. “Gidip ona söyleyeceksin, değil mi? Sana biraz önce çok kaba sözler sarf ettim ve beni bu yüzden cezalandıracaksın. Özür dilerim, Charlotte. Sana hiç eğlenmediğini söylememeliydim.” Üzerine atılarak ona sımsıkı sarıldı. “Lütfen Charlotte. Lütfen söyleme. Juliet’i elimden alabilir.”

“Rafe’in böyle bir şey yapacağını sanmam,” dedi Charlotte içini çekmeden önce. Aslında yapabilirdi. Bu çok mantıklı bir cezaydı, en azından Nicole’ün güvende olması sağlanmış olurdu.

Yüzü Charlotte’ın boynuna gömülü olan Nicole bir anda ağlamaya başladı, hıçkırıkları Charlotte’ın kalbinden çok daha acımasız olan kalpleri bile etkileyebilirdi.

“Charlotte, sadece Lydia ve Juliet var. Başka hiçbir şeyim yok. Lütfen...”

Charlotte kızı kendinden uzaklaştırarak menekşeleri andıran gözlerine baktı. “Martın sonunda Londra’ya gitmek üzere yola çıkacağız. Bana o güne kadar bir daha gece Juliet’le dolaşmaya çıkmayacağına söz verir misin? Gündüzleri yanına bir seyis alarak dilediğin her yere gidebilirsin, tabii eyerli bir atla. Bu sözü büyük bir ciddiyetle vermeni istiyorum aksi takdirde...”

“Söz veriyorum! Tüm kalbimle söz veriyorum!” dedi Nicole büyük bir ciddiyetle. “Ah, sen çok iyi bir dostsun! Umarım Rafe seninle evlenir ve biz de kardeş oluruz. Bu ne harika olurdu!”

Noel'den altı gün önceydi ve onu eve doğru taşıyorlardı. John Cummings ve dört işçi ne olduğunu görüp son hızla yardımına koşmuşlardı.

Yolun yarısına geldiklerinde Rafe yeterince taşınmış olduğuna karar vermiş ve yere inebilmek için adamlara durmalarını emretmişti.

“Ama Ekselansları başınızı çarptınız,” diye karşı koymaya çalıştı John Cummings, Rafe hafifçe başı dönerek ayağa kalkarken.

“Evet, John, biliyorum,” dedi Rafe dikkatle alnındaki şişe dokunarak. “İnan bana bunun hepinizden çok daha fazla farkındayım. Anlayamadığım tek şey ne olduğu. Boney daha önce hiç böyle bir tavır sergilememişti. Hayır, bu doğru değil. Kısa bir süre önce de beni yola yapıştırarak gibi olmuştu ama onun neden olduğunu biliyordum.”

John Cummings ile işçilerden birinin gizlice bakıştıklarını gördü, bunlar endişeli bakışlardı.

“Beyler?” diye onları sorgularken tek kaşını yukarı kaldırmış, bu da alnındaki şişin acımasına sebep olmuştu, küçük bir küfür savurdu. “John? Konuş bakalım.”

“Eyerinizle ilgili bir sorun vardı, Ekselansları.”

“Ve?” diye üsteleince işçi ile idarecisinin tekrar bakıştıklarını gördü.

“Aslında mesele tam olarak eyer değildi, Ekselansları. Atının sırtında duran battaniyenin altına nasıl olduysa bir çivi gir-

miş ve siz eyerin üzerine atlayınca... Bu tür çivileri bugüne kadar sadece demircilerde gördüm, atları nallarken kullanırlar.”

Rafe başka bir işçi tarafından yanlarına getirilen atına baktı.
“Boney iyi mi?”

“Evet, Ekselansları. Onu yakalayınca çiviye oradan çıkarmayı başardım.”

Rafe düşününce irkildi. “Yani çivi sabah ata bindiğimden beri oradaydı ve değirmenden çıkıp ata yeniden binmek istediğimde mi Boney’nin canını acıtmayı başardı?”

Rafe’in, adının Joseph olduğunu hatırladığı işçi kafasını kaşıyarak yüzünü ekşitti. “Joseph, bir şey mi söylemek istiyorsun?”

“Evet, Ekselansları. Özür dilerim ama ben olayın sizin söylediğiniz gibi gerçekleşmediğini düşünüyorum. Ben çivinin oraya biz değirmendeyken konulduğunu düşünüyorum. O kadar yolu, çivi ata batmadan geçmiş olmanız mümkün değil. Bu olamaz, Ekselansları.”

“Bu kadar yeterli Joseph, teşekkür ederim,” dedi John Cummings. “Ekselansları’nın yardıma ihtiyacı kalmadığına göre sizler işinizin başına dönebilirsiniz. Ben Ashurst Malikânesi’ne kadar Ekselansları’na eşlik edeceğim.”

Rafe, Boney’nin dizginlerini eline alırken adamlara teşekkür etti ve yarayı görebilmek için yavaşça eyeri kaldırdı.

“Görülecek bir şey yok, Ekselansları. Çivi dümdüz girmiş ve aynı şekilde çıkarılmış.”

“Sen de onun oraya bilerek mi konduğunu düşünüyorsun John?” diye sordu Rafe, birlikte Ashurst Malikânesi’ne giden yolda yürürlerken.

“Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum, Ekselansları. Biz eğirmendeyken atınızın yanında kimse yoktu. Buna şaka demek mümkün değil. Bunu yapanı bulacağım, size söz veriyorum.”

“Bunu bir şaka olarak algılayabilir miyiz bilemiyorum, John,” dedi Rafe biraz düşündükten sonra. “Birkaç hafta önce neredeyse vurulmak üzere olduğumu düşünürsek...”

“Ama... ama o zaman ateş edenin kaçak bir avcı olabileceğini söylemiştiniz, Ekselansları!”

“Evet, öyle dedim değil mi? Yarımada'dayken daha az tehlikeydim sanırım, en azından orada düşman sadece karşımdan üzerime gelebilirdi. Birilerini kızdırmış olabilir miyim John, ne dersin?”

“Ben... ben gerçekten bilemiyorum, Ekselansları.”

“Bence bilirsin. Şimdi bana duyduklarını anlat bakalım. Neyle karşılaşacağımızı bilirsek önlemimizi alırız John, sen de bilirsin.”

John yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre düşündü. “Akrabalarınızın üçünün birden aynı anda ölmesinin garip olduğunu düşünenler var, fırtına yepyeni bir tekneyi işini bilen mürettebatıyla, birlikte batıracak kadar korkunç değildi.”

“Gerçekten mi?” Rafe, Ashurst Malikânesi'nin çakıllı girişine bağlanan yolun ortasında durdu. “Sanırım amcamın ve kuzenlerimin ölümüne sebep olan bu kaza hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim. Neler biliyorsun, John?”

Yaşı ondan daha büyük olan adam omuzlarını silkti. “Çok fazla şey bilmiyorum, Ekselansları. Aylar önce olayın hemen ardından konuşulanları biliyorum sadece. Amcanızla birlikte Shoreham-by-Sea'ye kadar giden uşağı o gün handa kalmış, denize çıkmamış. Buradan ayrılmak üzere eşyalarını toplamaya geldiğinde bunun çok garip olduğunu söylemişti.”

“Böyle mi söyledi? Başka neler söyledi, John?”

“Çok üzölmüştü, bunları üzüntüsünden uydurmuş da olabilir, anlatabiliyor muyum?” dedi John Cummings endişeyle. “Köyde Boğa ve Üzümler’in önünde durup Londra’ya gidecek olan posta arabasının gelmesini beklerken kimse onunla ilgilenmiyordu ve o aslında çok sarhoştı zaten...”

“John,” diye tekrar etti Rafe. “Adam ne dedi? Eğer o uşak Richards ise ki amcamın uşağının o olduğunu çok net hatırlıyorum, benim için hiç de iyi şeyler söylememiş olduğunu zaten tahmin edebiliyorum. Hadi anlat artık.”

Yöneticisi derin bir iç geçirdi. “Sizin kötü bir akraba olduğunuzu, kuzenlerinizi çok kışkandığınızı hatta küçük olanını öldürmeye kalkıştığınız için Dük’ün sizin adınıza para ödeyerek orduya alınmanızı sağladığını ve böylelikle oğullarını nefretinizden korumayı başardığını anlattı. Savaşın sona erdiğini –bu doğruydı efendim, bitmişti– ve sizin İngiltere’ye gizlice dönüp o tekneyi batırdığınızı öğrenirse hiç şaşırmayacağını söyledi. Ya da yerinize bu işi yapmak için birisini tuttuğunuzu...”

“Böyle mi söyledi? Richards her zaman çok konuşurdu ve hayal gücünün de dilinden geri kalır tarafı yoktu. Şimdi de katil mi oldum John, hem de üç kişinin katili?”

“Adama inanan birileri olmuştur mutlaka, Ekselansları. Üç kişiyi geçip dük olmak, hem de bir anda olmak çok kolay bir şey değildir. Buna inanan birileri size haddinizi bildirmek istiyor olabilir Ekselansları, evet bu olabilir. Müteveffa Dük kolay bir insan değildi ama oğulları hiçbir işe yaramazlardı –Tanrı’nın merhameti onlarla olsun– ve evde onlarla birlikte kalan birtakım arkadaşları vardı. Garip arkadaşlar, Ekselansları. Kaba saba ve sürekli içen arkadaşlar.”

“Onları hatırlıyorum,” dedi Rafe zihninden isimlerini geçirirken. George ile Harold gençliklerinde çok sıkıntı yaratmışlardı, hatta bazen babaları onları nezarethaneden çıkartmakta zorlanmıştı. “O yüzden cezalandırılıyorum, öyle mi? Hedefini tutturabilecek bir atışla korkutulmaya çalışılıyorum, atımdan düşürüyorum ve gururum kırılıyor tabii bu boynum da olabilirdi. Bu da bir teori, teşekkür ederim John. Şu an daha mantıklı bir tahmin yürütemiyorum ama yakın bir gelecekte bir gece Boğa ve Üzümler’e gitmem gerektiğini düşünüyorum.”

“Size eşlik etme onurunu bana lütfeder misiniz Ekselansları?” dedi John Cummings bir anda dikilerek. Büyük karnını yeterince içine çekmekte pek başarılı olamamıştı.

“Teşekkür ederim, John. Ayrıca beni kurtardığın için de sana teşekkür ederim gerçi beni taşımanıza pek gerek yoktu ama olsun. Seninle yarın sabah dokuzda görüşürüz ve malt kurutma binalarında yapılması gereken tamirleri incelemeye gideriz.”

“Tabii, Ekselansları,” dedi John Cummings, önünde eğilirken bile endişeli bakışlarını Rafe’in yüzünden ayırmamıştı. “Ashurst Malikânesi’nde yaşayan hiç kimse sizin saçınızın teline bile zarar vermeyi düşünüyor olamaz. Bu köydeki delibozukların işi olmalı. Yine de siz lütfen dikkatli olun.”

“Olacağım, John. Ayrıca üçüncü seferde başarıya ulaşmalarını istemeyiz. Ah, bir şey daha var. Bundan kimseye bahsetme. Çivi battaniyenin içinde olabilir ve sonunda ata batmayı başarmıştır. Zaten kaçak avcı hikâyesine de herkes inanmıştı. Bu bizim sırrımız olsun.”

Yönetici anladığını bildirir bir tavırla başını salladı. “Anladım, efendim. Bayan Seavers’a ağzımdan tek kelime bile kaçırmayacağım, Ekselansları. Şerefim üzerine söz veririm.”

Rafe sırttı. “Sen de mi ondan korkuyorsun?”

“Korkmak mı? Ah, hayır Ekselansları. Bayan Seavers’tan ne-
den korkayım ki?”

Rafe’in gülümsemesi yok oldu. “Boş ver John, kötü bir şa-
kaydı. Yarın sabah dokuzda görüşürüz.”

Boney’yle evin önüne doğru ilerlerken bir seyis koşarak ge-
lip atı elinden aldı, bu arada başseyisin atın yarası için bazı mer-
hemler hazırlamış olduğuna dair bir şeyler geveledi.

“Öğrendiler mi yani?” diye sordu Rafe çenesiyle evi işaret
ederek.

Seyis başıyla onayladıktan sonra atı alıp ahırlara yöneldi.

“Harika,” dedi Rafe iki parmağını zonklamaya başlayan şiş-
liğin üzerine koyarak. “Charlie çoktan Fitz’in odasında bana bir
hasta yatağı hazırlamıştır.”

Kapı açılıp Charlotte bir eli belinde karşısına dikilmeden önce
üçüncü basamağa kadar ilerlemeyi başarmıştı.

“Şu korkunc çişliğe bak! Bu kez ne iş karıştırdın, Rafe?”

“Biliyor musun Charlie,” diye konuşmaya başladı yanından
geçerken, “annem bu kadar ilgisiz bir anne olmasaydı bana tıpkı
bunun gibi bir cümle kurardı. Ama sen annem değilsin.”

“Bakıcın da değilim ama bir bakıcıya ihtiyacın var. İnsan altı
yıl boyunca tek yara almadan savaşmış olduğuna inanamıyor.”

O sırada girişten geçmekte olan Grayson kendini tutamayıp
kıs kıs güldü, sonra boğazını temizleyerek hizmetçilerden birine
Ekselansları’nın eldivenlerini ve binici pelerini almasını söyledi.

Rafe doğru odasına çıkıp bir banyo yapmak ile Charlotte’la
özel olarak konuşmak arasında kararsızdı.

Banyo kaybetti.

“Bayan Seavers bana çalışma odama kadar eşlik ederseniz orada beni çok daha özel bir şekilde topa tutabileceğinize inanıyorum,” dedi önünde son derece küstah bir tavırla eğilerek.

Sözlerinin hedefi vurduğuna dair hiçbir emare göstermeyen Charlotte çalışma odasına temiz bir kap su ve sargı bezi getirmelerini söyledikten sonra onu koridorda takip etmeye başladı.

“Fitz ilk fırsatta seni görmek istiyor,” dedi çalışma odasına girerken. “Sanırım ikinci kez atının üzerinden düştüğün için sana kahkahalarla gülmeyi planlıyor. Zavallı adam. Hiç gülecek hali yokken onu güldürmeyi başardığın için sana teşekkür ediyor.”

“Sizleri eğlendirmek için yaşıyorum.”

“O zaman sana bunu başaramadığını söylemek zorundayım çünkü senin hakkında endişeleniyorum. Ne oldu? Attan yine düşmeyi nasıl başardın?”

Rafe kendine bir kadeh şarap doldurdu ve kararını verdi; ne düşündüğünü Charlotte’a söylemenin zamanı gelmişti. Serada bayılmadıysa şimdi de bayılmazdı.

“Boney’den düşmedim. Daha ona binerken beni üzerinden attı, bacağıma eyere atmamıştım bile. Bu bir kaza ya da benim beceriksizliğim değildi. Boney’nin eyerinin altına nal çivisi konmuştu. Hâlâ mutlu musun Charlie?”

Elinde kadehiyle ona döndü. “Ne? Niye gülmüyorsun? Fitz kadar eğlendiremedim mi seni? Ne yazık.”

“Ben... ben anlamadım. Bekle.” Su ve havlu getiren hizmetçiye getirdiklerini oradaki masaya bırakmasını söyledi. Hizmetçinin peşinden ayağa kalkarak kapıya gitti ve arkasından kapayıp kilitledikten sonra kapıya dayandı. “Birisinin seni yaralamaya çalıştığını mı söylüyorsun?”

“Ya da öldürmeye, evet,” dedi Rafe suya batırılmış olan bezi alnına koyup serinliğini ağrıyan başında hissetmeye çalışırken. “Bu işi kendi başıma halledebilirim. Dokunuşun bahar yağmurları kadar rahatlatıcı ama olsun.”

“Yaralanmış olduğun için bu söylediklerine kızmayacağım. Otur Rafe. Hayır, masanın arkasına değil, şuradaki büyük koltuğa. Ve... ve ayaklarını da uzat. Uzanmalısın. Ve şu bezi de bana ver ki şişliğin üzerine düzgünce yerleştirebileyim.”

“Charlie, endişelenmeyi bırak,” dedi Rafe, koltuğun üzerindeki örtüyü yerinden almaya hazırlandığını görünce. Muhtemelen küçük bir çocuk gibi onu boğazına kadar örtmeyi planlıyordu. “İyiyim. Kızgınlım ama iyiyim.”

Charlie duraksadı –Rafe buna çok şaşırmıştı işte– ellerini kavuşturarak, parmaklarını açıp kapayarak ona bakmaya başladı. “Ne... ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Rafe. Birisi seni neden incitmek istesin?”

“John Cummings’in bir teorisi var,” dedi bezi çevirmek için alnından kaldırırken, sonra yeniden geri koydu. “Yerlerine geçmek için bir şekilde amcamı ve kuzenlerimi öldürttüğüm hakkında.”

Charlotte içini çekti. “Ah, şu mesele...”

Charlotte’ın sözünü dinlemeyip koltuğa sadece oturmuş olan Rafe oturduğu yerde dikildi. “Ah şu mesele de ne demek?”

Üzeri işli küçük tabureyi çekip oturdu. “Müteveffa Dük’ün uşağı Richards bu konuda ortalığı karıştırmaya çalışmıştı ama bence bunu senin onu işten atacağını bildiği için öfkesinden yapmıştı ve kimse onunla ilgilenmedi.”

“John onun Boğa ve Üzümler’de kendisine bir dinleyici kitlesi bulmuş olabileceğini düşünüyor. Onu kimlerin dinlediğini tahmin edebiliyorum.”

Charlotte kaşlarını çatıp düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Martin kardeşler olduğunu mu düşünüyorsun? Joshua, Jacob ve arkadaşları Samuel mi? Onlar öldü Rafe, üçü de Yarımada’da öldü. George ve Harold’ın kötü arkadaşlarından geriye bir tek Samuel’in kuzeni Henry kaldı. O da fırtınada top yerinden kurtulunca bacağını kaybetmişti. Henry’nin diğerlerinin ölümünün intikamını alacağına dair yemin ettiğinden de kuşkuluyum.”

“Yani o da ağaçların arasına saklanıp ateş edebilecek durumda sayılmaz.”

Tek kaşını kaldırdı. “Artık onun bir kaza olduğu konusunda ısrar etmeyi bıraktığını mı söylemeye çalışıyorsun? Kaçak avcı değil miydi?”

“Tam olarak olmayabilir ya da birisi bir tavşanı hedef almıştır.”

“Çok uzun bir tavşanı,” dedi Charlotte küçümseyerek.

“Evet, Fitz bunu daha önce söylemişti zaten, teşekkür ederim. Ama John bana çividen bahsedene kadar anlamsız şeyler düşünmemeye çalışıyordum. İşin aslında o gün Fitz ile birlikte o hainin seni vurmaya çalıştığını bile düşündük.”

“Beni mi?” Charlotte gözlerini devirdi... O büyük kahverengi gözlerini. “Beni neden incitmek istesinler, Rafe? İnsanlar beni sever.”

Şimdi Rafe sırtıyordu. “Ve beni sevmezler mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? İnsanların beni hayatıma nokta koyacak kadar sevmiyor olmaları çok mu akla yatkın? Çok teşekkür ederim, Bayan Seavers.”

“Ah, sakın ol,” derken ayağa kalkınca bir beyefendi olarak Rafe de kalktı.

Onunla taburenin arasında sıkıştığını anlayan Charlotte bir adım geriledi ve neredeyse düşüyordu.

“Dikkat et,” dedi Rafe onu dirseklerinden yakalayıp kendine çekerken.

Charlotte başını kaldırıp baktı, birkaç kez gözlerini kırptı. Rafe odadaki atmosferin değiştiğini ve havanın en az beş derece ısındığını hissetti. Parmaklarını uzatıp alnındaki ışıltıyı yavaşça dokundu.

“Çok korkunç bir şiş. İyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim,” dedi Rafe başını hafifçe eğerek, dikkati kadının dolgun dudaklarına çevrilmişti. “Olaylar... ikisi de... kaza olabilir, yani rastlantı olabilir.”

“Evet, belki de...” dedi Charlotte, Rafe onun sıkıdığı dudaklarını incelerken yutkunmakta zorluk çektiğini de fark etti. “Ama yine de önlem almak... yani tedbirli olmak gerekir.”

“Tabii. Ashurst Malikânesi yakında ölü dükkelerini aile mezarlığına sığdıramayacak. Ya da yenilerini bulmakta zorlanacağız.”

“Hiç komik değil.” Charlotte kollarını kurtarıp ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Rafe onu bırakabilirdi. Onu bırakması gerekirdi. Onunla alay etmeyi de bırakmalıydı. Sırlarını öğrenmeye çalışmaktan vazgeçmeliydi.

“Charlie?”

Charlotte sabırsızlıkla içini çekti. “Ne var, Rafe? Burada böyle dururken kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Seni hemen bırakacağım,” dedi ona. “Sadece bir soruma cevap ver tamam mı? Bana bir şey olsa üzülür müydün?”

Başını kaldırıp Rafe’e baktı, sorudan çok rahatsız olduğu oradaydı. “Üzülür müydüm? Ah Tanrı aşkına Rafe, bu nasıl bir

soru? Elbette üzülürdüm. İşin aslında ben... ben... Hepsi bu kadar mı? Kötü bir yaran olmadığına göre gidip anneme bakmam gerekiyor..."

"Sen, ne Charlie?" diye ısrar etti Rafe, sesi bir fısıltıya dönmüştü, söylemediği şeyi öğrenmek istiyordu. "Üzülür müydün? Yıkılır mıydın? Zavallı Rafe öldüğü için gözyaşı mı dökerdin? Keşke fırsatımız varken birbirimizi daha yakından tanısaydık diye mi düşünürdün?"

Charlotte yavaşça başını iki yana salladı. "İnanılmaz bir insansın, bunun farkında mısın? Ne zaman ciddi olduğunu, ne zaman şaka yaptığını anlayamıyorum. Eğer ciddi olman mümkünse tabii, bundan bir hayli kuşkuluyum. Artık çocuk değiliz, Rafe. Sen fakir akraba değilsin, ben de çılgın gibi peşinden koşup duran o çirkin ve yapışkan kız değilim... Ah, bırak beni!"

"Hayır," dedi Rafe başını onunkine doğru eğerek. "Hiç sanmıyorum. Henüz değil..."

Charlotte'nın dudakları serindi, kupkuruydu ve onları limon yalamış gibi son hızla büzmüştü. Sonra Rafe onu kendine doğru çekince dudakları yumuşadı ve karşılık vermeye başladı, kollarını kaldırıp boynuna dolarken hafifçe inledi.

Rafe aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. Öpüşünü derinleştirmeyecekti. Ama onu kollarında bu şekilde tutarken fazlasını istememeye çalışmak çok zordu. Hem de çok daha fazlasını.

Sonra Rafe başını kaldırıp soran gözlerle ona baktı. "Bak. Hiç de kötü değildi, değil mi?"

"Bunu bana sormanın nezaket sınırları içinde olduğunu sanmıyorum."

Ellerini aşağı indirerek Charlotte'nın kalçalarına koydu. "Benim nazik olduğumu kimden duydun?"

“Ne demeye çalıştığını anladım,” dedi ve yüzündeki gülümseme Rafe’in bir sonraki hareketini belirlemişti.

Rafe dudaklarını onun şakaklarına bastırdıktan sonra yavaşça yanaklarına doğru ilerlerken yüzünü avuçlarının arasına aldı, vücutlarının ayrı durmasına özen gösteriyordu.

Bu kez vaktini ataklar yapıp geri çekilerek değerlendiriyordu. Alnını ve kulaklarını öptü. Parmaklarını Charlotte’in çenesinde gezdirirken gözlerinin kapandığını görünce göz kapaklarını öptü.

Charlotte’in dudakları sonunda aralandı. Ona güvenmeye başladığını ve vücudunun rahatladığını hissetti.

Bu kez dudaklarını dudaklarına dokundurduğunda sanki istemediği bir şey olacaktı gibi kasılmamıştı. Ona öpüşmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu göstermenin zamanı gelecekti, o aptal kuzeni Harold’ın yaptığı hataları düzeltmesi gerekiyordu.

Şimdilik onu sakinleştirmeye odaklanmalıydı. Küçük öpücüklerle, korkutmadan ilerliyordu. İçindeki ateş ortaya çıkıp Charlotte’in korkularını depreştirmeden önce durdu.

“İlerleme kaydediyoruz, değil mi?” diye fısıldadı Charlotte gözlerini açarken.

“Sanırım, öyle,” dedi Charlotte ve ona tekrar gülümsedi. “Sen çok iyi bir adamsın, Rafe.”

“Sadece iyi mi? Demek ki yeterince başarılı olamamışım. Bir kez daha denemek ister misin?”

“Sanırım laf kalabalığını bırakmalıyız ki bir an önce yukarı çıkıp yatağına yatabilesin.” Arkasını döndü, sonra yeniden dönerek ekledi: “Ve beni öptüğünde korkmamıştım. Ne ilkinde ne de şimdi. Ben... ben sadece... irkildim.”

“Evet, elbette. Ve sanırım şimdi de bundan bir daha bahsetmememiz gerektiğini söyleyeceksin.”

Charlotte başıyla onayladı, dudakları yine bir çizgi halini almıştı. “Lütfen.”

“Ve ben yine bu kısa ve tuhaf bilgiyi kendimle birlikte meza kadar taşıyacağım ki bu beni sevmeyenler yüzünden planladığımdan çok daha önce gerçekleşebilir.”

“Rafe...” Charlotte tereddüt ediyordu, başını salladı. “Hayır, boş ver.”

“Ne söyleyeceksen söyle Charlie, bunu her zaman yaparsın.”

“Pekâlâ, seni kızdıracağını bilsem de söyleyeceğim,” dedi. “Bu konuyla dilediğince dalga geçebilirsin ama lütfen dikkatli olacağına dair bana söz ver diyecektim.”

“Anlaştık. Ama şimdi bana bunu nasıl yapacağımı da söylersin Charlie? Odamda saklanmak hiç çekici bir çözüm değil.”

Charlotte iç çekerek başını iki yana salladı. “Biliyorum. Ama sen bir askerdin, Rafe. Düşman ortalıktayken ne yapılması gerektiğini en iyi sen bilirsin, yanılıyor muyum?”

“Bu doğru. Arkamda bir alay adam olurdu ama maalesef şu an yok. Ve sen arkamı kollama işine gönüllü olmadan önce silah kullanmana izin vermeyeceğimi de bilmeni isterim. Düşmana nişan alıp beni vurursun. Elmayı hâlâ unutmadım.”

“Ciddi olmayacaksan...”

“Bu konuda yanılıyorsun Charlie, son derece ciddiym. Sana önlem alacağıma dair söz veriyorum. Ama günlerimi ve gecelerimi omzumun üzerinden arkama bakıp bir umacı görmeyi bekleyerek geçiremem. İki olay da kaza olabilir, bunu sen de biliyorsun.”

“Evet, zaten ben de Majesteleri Kraliçe Charlotte’ım,” diye cevap verdi Charlotte bir hışımla. “Ama değilim ve sen de alt edilmez değilsin. Bunu sakın unutma, Rafe Daughtry!”

Eteklerini hışırdatarak dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapının kolunu son hızla çekip kilitli olduğunu fark etti. Bu coşkulu dramatik tavrı yok oldu.

Başka bir zaman olsa Rafe, onun bu hareketinin ardından içeri çekmesine, kilidi açtıktan sonra çıkıp kapıyı ardından kapatmasına kahkahalarla gülebilirdi.

Ama bu kez yapmadı.

Bezi yeniden suya koyup masaya doğru yürürken yanına aldı.

Şöminenin üzerinde kocaman bir aile resmi asılıydı. Arıcacı arazinin içinden geçen ırmağın kıyısında elinde oltayla duruyordu, iki tazısı ayağının dibindeydi. On altı ya da on yedi yaşlarındaki George yerdeki bir kütüğün üzerine oturmuştu ve dizlerinin üzerinde açık bir kitap vardı.

“Muhtemelen hayatında okuduğu yegâne kitap,” dedi Rafe usulca bacak bacak üstüne atarak kenarda oturmakta olan Harold’a bakmadan önce. Dirseği dizine, çenesi de eline dayalıydı. Gençliğin ve masumiyetin resmi. Ama Rafe kuzenlerinin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Ayağa kalkıp resme daha yakından bakmak üzere şömineye ilerledi. “Ona ne yaptın, Harold? Bir şey yapmış olmalısın. Ne yaptın?”

Charlotte yine Rafe'ten köşe bucak kaçıyordu ve onun da bunu yaptığının farkındaydı.

Ne aptal bir ikilidiler ama böylesi belki de daha iyiydi. En azından şimdilik. Rafe onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyor ve bunu ona veriyordu. Bunun için ona teşekkür etmesi gerekirdi, ancak Rafe'in beklediği bu değildi ve Charlotte da doğru kelimeleri nasıl bir araya getireceğini bilemiyordu.

Charlotte'ın günün hangi saatlerinde Gül Köşkü'ne inşaatın nasıl ilerlediğini görmeye gittiğini biliyor gibiydi, tıpkı Charlotte'ın salonda her akşamüstü ikizlerle oturup çay içerken Rafe'in asla ortaya çıkmayacağını bildiği gibi.

Bir kez üst katın koridorunda karşılaşmışlar ve birbirlerine gülümseyerek merhaba demişlerdi. Bu çok garip ve gerilimli bir an olarak yaşanmıştı ve Charlotte doğruca odasına gidip kendini toparladıktan sonra annesini görmeye gidebilmişti ancak.

Ashurst Malikânesi'nin büyüklüğü birbirlerinden kaçmalarına son derece yardımcı oluyordu. Bu işi başarıyla, başkalarına fark ettirmeden, sessiz bir anlaşma yapmış gibi sürdürüyorlardı... Tabii Leydi Nicole'ü "başkası" sınıfına sokmak aptallık olarak adlandırılabilirdi.

Neyse ki Nicole de olaylara kendi açısından bakmayı tercih etmişti. Genç ve masum olmanın faydalarından biri bu olmalı diye umuyordu Charlotte.

“Biliyor musun Charlotte,” diye konuya girmişti Nicole Noel’den bir gün önce üçü birden küçük salonda, ana salondaki şöminenin üzerine asılacak süsleri hazırlarlarken, “yalan söylemeye biraz alışmış olsan Rafe’ten vebalıymış gibi kaçmana hiç gerek kalmazdı.”

“Pardon?” diyen Charlotte iğneyi eline batırdığı için parmağını emmek zorunda kalmıştı. “Ağabeyinden kaçmıyorum.”

“Bal gibi kaçıyorsun,” dedi Nicole iç çekerek gözlerini deviren Lydia’ya göz kırparak. “Ona ağzından bir şeyler kaçırmamak için böyle yaptığını biliyorum. Ve ben son derece iyi huylu davranıyorum. Sıkıntıdan öleceğim ama iyi davranmaya devam ediyorum. Yani onunla konuşmaya başlayabilirsin. Hem zaten ona *artık* bir şey söylemene de gerek kalmadı, yoksa neden *daha önce* söylemediğini merak eder. Görüyorsunuz ya, güvendesiniz.”

“Hiç de bile, küçük hanım. İlk yanlış hareketinde öyle büyük bir hızla Rafe’e giderim ki o gözlerin yuvalarından çıkar, başıma gelecek kahrolası şeyleri de hiç umursamam. Anladın mı?”

“Küfretmemelisin,” dedi Lydia usulca ve sonra sarı saçlarına kadar kızardı. “Özür dilerim Charlotte ama bunu yapmamalısın.”

Nicole kaşlarını çattı. “Ama... ama o zaman neden Rafe’ten kaçıyorsun? Kötü bir şey mi yaptı?” Sırıtarak masaya eğildi. “Seni öpmeye mi çalıştı? Lydia baksana, o da senin gibi kızarıyor. *Öptü* değil mi?” Mutlulukla ellerini çırpı. “Anlat. Bize *her şeyi* anlat. Birkaç ay sonra Londra’da üzerimize üşüşenlerden kendimizi korumamız gerekecek. Lütfen anlat. Çok mu iğrençti?”

“Komutan Fitzgerald da küfrediyor,” dedi Lydia ikizinin sözleriyle ilgilenmeden ki muhtemelen bu, onun için daha iyiydi. “Her seferinde özür diliyor ama yine ağzından geçiriyor. Özellikle de

savaş hakkında konuştuğumuz zamanlarda. Şu lanet olası Bona-
parte, diyor mesela. Yani bu onun sözü.”

“Lydia sus lütfen,” diye uyardı Nicole onu, gözlerini Charlotte’tan ayırmadan. “Ah, bunu yaptı değil mi? Seni *öptü*. Ve şimdi birbirinize kırgınsınız. Neden?”

“Birbirimize kırgın değiliz, Nicole. Lydia son derece haklı-
sın, Komutan Fitzgerald’ın sözlerini tekrarlıyor olsan dahi küf-
retmemelisin.”

“Özür dilerim,” diye mırıldanan Lydia iğnesini bıraktı. “Git-
mem gerekiyor. Bugün yine Shakespeare okuyacağız. Komutan
Fitzgerald üç cadının arasında geçen konuşmaları okurken çok
komik oluyor.” Parmaklarını ovuşturarak önünde kavuştururken
sesi iyice kısıldı. “İki katı, iki katı çalış ve uğraş; ateş yansın ka-
zan kaynasın!”

Nicole ikizinin odadan çıkışını izledi. “Ona âşık olduğunu sa-
mıyor,” dedi ciddi bir tavırla. “Küçük ahmak, onun için üzülyö-
rum. Kalbi kırılacak. Bu bana asla olmayacak. Aşk, kalbinin de-
falarca kırılmasını umursamayanlara göre bir şey. Londra’ya git-
tiğimde kırılacak bir kalp varsa o benimki olmayacak.”

Charlotte bu aptallığa kahkahalarla gülmemek için yanakla-
rını ısırdı. “Kalp kıran kişi olmayı mı planlıyorsun, Nicky? Ger-
çekten mi?”

“Evet,” dedi Nicole, çok ciddiydi. “Annemi izledim. O hep
âşık olduğunu düşünerek evleniyor ve kocası onu terk edince
kalbi kırılıyor.”

“Kocaları öldü, Nicole. Bu senin söylediğin anlamda bir terk
ediş değildi. İnsanlar ölür ve buna genelde kendileri karar vere-
mezler.”

“Konu babam ve vârisleri olunca ben farklı düşünüyorum. O
üçü sanırım kaçtıklarını düşünüyorlardı.”

“Ah!” Charlotte, Rafe’in sesini duyunca iğneyi yeniden parmağına batırdı. Parmağını emerek ateş saçan bakışlarını ona çevirdi. “Bunu yapma!”

“Özür dilerim,” dedi Rafe eğilerek. “Belki de bundan sonrası için bir teşekkür işe almalıyım. Sizi rahatsız etmek istemedim Charlotte ama annenin hizmetçisi üst katta çok önemli bir şey kaybetmiş gibi telaş içinde her yeri arıyor ve... Hey, dikkat et, o nasıl bir sıçrayış.”

Charlotte panik içinde onun kendisini tutmaya çalışan ellerini itti. “Bu annem olmalı. Marie annemi bulamıyor.”

“Ve bu bir felaket mi?” diye sordu Rafe, kafası karışmıştı. “Yüzünden anladığım kadarıyla öyle. Pekâlâ, gidip onu bulalım. Nicole, sen üst katlara bak, biz de aşağıyı arayalım.”

“Marie ile konuşmam lazım,” dedi Charlotte, Rafe onu takip ederken. “Annem gideli ne kadar zaman olduğunu öğrenmeliyim.”

“Gitmedi, Charlie. Nereye gidebilir ki?”

“Bilmiyorum, Rafe,” dedi dalgın gözlerle merdiven sahanlığına yürürken. “Babam çatının onarımı için malzeme almak üzere köye gitmişti. Belki de onu yanına almıştır ve Marie unutmuştur. Marie! Bekle bir dakika. Annemi en son ne zaman gördün?”

Hizmetçi basamakların önünde durup yaşlarla dolu yüzünü Charlotte’a çevirdi. “Çok özür dilerim, Bayan Charlotte,” dedi gözlerini önlüğüyle silerken. “Gözlerimi biraz kapamıştım ama samırım uyuyakalmışım.”

“Ne kadar?” diye sordu Charlotte, yüreği ağzına gelmişti.

“Dur, Charlie,” diye araya girdi Rafe. “Zavalı kadını korkuttuğunu görmüyor musun?”

"Evet, evet, özür dilerim, Marie. Senin hatan değil ama onu en son ne zaman gördüğünü bilmek zorundayım. Hatırlamaya çalış, lütfen."

Hizmetçi, Rafe'e baktı. "Onu bir süredir arıyorum, Ekselansları ama..."

"Heey! Tazılarınızı ya da her ne varsa onları geri çağırabilirsiniz. Onu buldum!"

Charlotte ile Rafe dönerek Georgianna Seavers'in elini tutarak onlara doğru yürümekte olan Nicole'e baktılar. Kadın son derece sakin ve mesafeli görünüyordu, Charlotte ise ağlamak üzereydi.

"Anne! Neredeydin? Marie seni arıyordu," dedi, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Geçen hafta onu bahçeye bakmadan bulmayı başaramamışlardı. Georgianna pelerinini giyip çiçeklerine bakmaya çıkmıştı. Ağaçlara kadar gitmeyi başarsaydı sonuç çok kötü olabilirdi.

"Merhaba," dedi Georgianna, dalgın mavi gözleriyle Rafe'e gülümserken küçük bir reverans yaptı. "Evimize hoş geldiniz."

Charlotte Rafe'in ona baktığını hissederek hafifçe irkildi, yerin yarılmasını ve içine girmeyi istiyordu. Annesinin durumundan utanmıyordu, bunu Rafe'e söylememiş olduğu için utanmıştı. Onun çatısı altında yaşıyorlardı ve bundan haberdar olması gerekirdi.

Ama söyleseydi o yine kendisine cevaplarını vermek istemediği sorular sormaya başlayacaktı.

"Beni davet ettiğiniz için büyük bir onur duydum, Bayan Seavers," dedi Rafe onu reveransından kaldırıp kendisine sunulan eli öpmek üzere eğilirken. "Bu büyük bir mutluluk, hanımefendi."

"Ve siz de genç bayan," dedi Georgianna, Charlotte'a. "Martha'ya yemekte iki kişi daha olacağımı haber vermemiz gerekiyor. Akşamı kızarmış tavuk yiyeceğiz."

“Evet, anne bu harika,” dedi Charlotte, Marie koşarak Georgianna’nın kolunu tutarken. “Sen gidip yukarıda bir süre dinlen. Martha her şeyi halleder.”

Hizmetçi onu merdivenden çıkarırken kimse konuşmadı, gözden kayboldukları anda Nicole konuya girdi. “Onu mutfakta buldum, Charlotte. Akşam menüsünü belirliyordu. Haklı, kızarmış tavuk yiyeceğiz. Aşçı ona masada yer hazırlamış, önüne çay ve kurabiye koymuştu. Charlotte, neden sana bakarak *genç bayan* dedi? Seni tanımadı, değil mi? Aşçıya da Martha dedi. Martha, Gül Köşkü’ndeki aşçının adıydı, değil mi? Hani fırtınada ölen...”

“Sonra, Nicky,” dedi Rafe Charlotte’ı kolundan tutup çekerken. “Bayan Seavers’ı bulduğun için sana teşekkür ederim. Benimle gel Charlie, oturman gerekiyor.”

“Hayır, iyiyim,” dedi Charlotte ama onu çalışma odasına götürüp her zamanki koltuğuna oturtmasına itiraz etmedi. “Gerçekten iyiyim, Rafe.”

“Al,” dedi Rafe birkaç dakika sonra elindeki şarap kadehini uzatarak. Almayınca elini tutup kaldırdı ve parmaklarını kadehin etrafına sardı. Charlotte bunu yapmasına da izin verdi, uyuşmuş gibiydi. “Alışık değilsen küçük yudumlar al.”

Söylediğini yaptı, sıvıyı yutmaya çalışırken titriyordu. “İnsan neden bu kadar acı bir şeyi içmekten hoşlanır?”

“Birçok sebebi olabilir, Charlotte,” dedi Rafe karşısındaki koltuğa otururken. “Biraz önce ne oldu? Nicky, annenin seni tanımadığını söylerken doğru söylüyordu.”

Charlotte şaraptan bir yudum daha aldı, ilki midesini ısıtmıştı ve içini ılık bir huzur kaplamıştı.

“Charlie?”

Charlotte gözyaşlarıyla boğuşuyordu. “Annem hakkında konuşmak istemiyorum, Rafe. O gördüğün gibi işte, anlatılacak bir şey yok.”

“Yani gördüklerimin Gül Köşkü’ndeki kazayla bir ilgisi yok mu?”

“Yok.” Charlotte başını iki yana salladı. “Ondan önce oldu. O... o hiçbir zaman güçlü bir kadın değildi, yani akli dengesi... Babam ve ben ona bakıp üzüntülerden uzak tutuyorduk. Ama o... o olaydan sonra daha da kötü oldu. Rafe, bu bazen çok canımı yakıyor...”

Rafe kadehini bıraktı ve Charlotte’ın koltuğunun önüne giderek diz çöktü. Onun kadehini de kenara koyduktan sonra kollarının arasına aldı.

Bu sevgi gösterisi Charlotte’ın çözülmesine sebep oldu.

Kollarını boynuna dolayıp annesinin kendini kaybettiği o geceden beri izin vermediği hıçkırıklara boğuldu, sarsılarak ağlıyordu.

“Bazen... bazen ona gitmek istiyorum. Ona... ona gidip annemin hasta olduğunu söyleyip beni kollarının arasına almasını ve her şeyin iyi olacağını söyleyerek beni rahatlatmasını istiyorum. Onu çok özledim...”

“Ah, sevgilim,” dedi Rafe, sırtını okşuyor saçlarını öpüyordu. “Neden bana hasta olduğunu söylemedin? Neden bunu benden saklaman gerektiğini düşündün?”

Charlotte isteksiz bir tavırla geri çekilip elini cebine soktu. Ona bakarak burnunu çekti. “Sanırım mendilim yok.”

“En azından bu konuda sana yardım edebilirim işte,” dedi büyük mendilini ona uzatırken. “Haydi Charlie, sil burnunu.”

Charlotte kendini tutamayarak güldü. “Peki, Ekselansları,” dedikten sonra söylediğini yaptı. “Bunu geri isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“İşte benim kızım,” dedi Rafe ayağa kalkmadan önce ona son bir kez sarılarak. “Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. O bakışı daha önce de görmüştüm, yani annenin bakışını. İnsanlar dışarıda katlanamayacakları kadar fazla şey olduğunu düşündüklerinde iç dünyalarına sığınır.”

Charlotte bir hanımefendiye hiç de yakışmayan bir hareketle, elinin tersiyle yaşlarını sildikten sonra sordu: “Sadece mutlulukları mı görürler?”

“Onun gibi bir şey. Annelerinin onları yatırmaya geldiğini varsayan ancak ölmek üzere olan askerlerim oldu, bazılarının da yarası bile yoktu ama sadece akılları gitmişti, kendilerini savaşın çirkinliklerinden ve vahşetinden kaçırıldığını düşündükleri güvenli bir bölge bulmuşlardı. Bilmiyorum, açıklamasını tam olarak yapamam Charlotte ama bir şekilde kendimizi koruyoruz. Hepimiz bunu yapmak için başka bir yol buluyoruz.”

Charlotte yeniden hıçkırmamak için dudaklarını ısırıldı. “Çok güzel açıkladın, Rafe. Annem kendini güvenli bir yere kapadı. Ama... ama bazen oraya girmeme izin vermesini çok istiyorum.”

Rafe şarap kadehini tekrar ona uzattı. “Al, hepsini iç. Konuşmak istediğin zaman her şeyi anlattırısın, eğer istersen.”

Charlotte şarabı istemediğini belirterek başını salladı. “Eğer birini söylersem sanırım hepsini anlatmam gerekir. Çünkü hepsi... birbirine bağlı. Ve sana anlatmak istiyorum, Rafe. Bir yanım istiyor.”

Gülümsemesi son derece nazikti. “Şu an hangi yanın benimle aynı odada?”

“Daha fazla şeyi bilmeyi hak ettiğini düşünen yanımı sanırım.”

“O zaman benim bir yanımda o cevapları dinlemeye hazır.” Şarap kadehini iki eliyle birden tutarak bir kez daha oturdu. “Annene ne oldu, Charlie? Neden saklanıyor?”

Charlotte top haline getirdiği mendili avuçlarının arasında sıkarak başını eğdi ve konuşmaya başladı, önce yavaş yavaş sonra süratle. Başladığı işi bir an önce bitirmeliydi...

Güzel bir bahar günüydü ve Londra’dan bazı elbiseler ısmarlamış ve onları kendisine göstermek isteyen Emmaline’i ziyaret etmek için Ashurst Malikânesi’ne gelmişti. Binici kıyafetini giymeye üşenmiş ve ev elbiselerinin üzerine kısa mantosunu geçirivermişti.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş ve akşam yemeğine de kalmıştı, atını istediğinde hava çoktan kararmıştı. Dolunay vardı ve atı eve giden yolu çok iyi biliyordu. Bu yüzden Phaidra’yı getiren seyise yeni bir at eyerleyip kendisine eşlik etmesine gerek olmayacağını, eve rahatlıkla dönebileceğini söylemişti.

Bu ilk hatasıydı.

Charlotte arazilerin arasındaki kapıyı açmak için eğildiğinde atı havayı koklamış ve başka bir atın varlığını hissetmişti.

Charlotte daha ne olduğunu bile anlayamadan diğer at dört-nala gelmiş ve kapının üzerinden son hızla atlayarak Ashurst Malikânesi’ne doğru ilerlemeye başlamıştı.

Ama bu arada dolunay, binicinin yüzünü görebilmesini sağlamıştı. Charlotte, Nicole Daughtry’yi tanımıştı.

“Emmaline bir yolunu bulup bu kızın ayağına tuğla bağlamalı,” diye mırıldanan Charlotte Phaidra’yı çevirip onu takip etmeye başladı. Onu ıssız ahırların girişinde yakalamayı başardı, seyis muhtemelen Charlotte oradan ayrılır ayrılmaz uyumaya gitmişti.

Cebinde de şıngırdayan paralar olduğundan emindi, çünkü Nicole'ün atı olan Juliet'in ahırda olmadığını bilmemesi imkânsızdı.

“Üzerime kement atmayı düşünmüyorsun, değil mi Charlotte?” diyen Nicole zarif hareketlerle atından inerken Charlotte onun üzerine erkek kıyafetleri giydiğini görmüştü.

“Seni dizlerimin üzerine yatırıp bir güzel dövme yi düşünüyorum,” dedi Charlotte ona, Juliet'in dizginlerini eline alarak. “Karanlıkta çitlere takılıp boynunu kırabilirdin. Bana amcana ne yaptığını söylememem için iyi bir sebep söyle.”

Nicole bir anda gözyaşlarına boğulmuştu. “Hayır, lütfen ona söyleme. Beni döver.”

Nicole'ün bu saçma varsayımına Charlotte gözlerini devirerek karşılık vermişti. “Saçmalama. Ekselansları öyle bir şey yapmaz.” Ama sonra adamı ve durumu düşünmüştü. Onu ne kadar tanıyordu?

Emmaline ağabeyinden pek bahsetmezdi, ondan çok büyüktü ve zamanının çoğunu Londra'daki arkadaşlarını ziyaret ederek geçiriyordu. Charlotte da içgüdüsel bir hareketle onun Ashurst Malikânesi'nde olduğunu bildiği zamanlar oradan uzak duruyordu.

Daha da önemlisi Rafe, Dük'ü sevmiyordu. Kuzenlerini de. Rafe askere gitmeden üç dört yıl önce onlarla ilişkisini kesmişti ama daha önce arkadaşlardı. İkizler de uçarı anneleri tarafından Ashurst Malikânesi'ne yerleştirilmişti.

Bir keresinde Rafe'e neden onlarla konuşmadığını sormuştu ve o, bunları anlayamayacak kadar küçük olduğunu söylemişti. Daha sonra askere gitmeden bir gün önce Rafe onu bir kenara çekip kuzenlerinin Ashurst Malikânesi'nde olduğu zamanlarda oradan uzak durması gerektiğini söylemişti, neyse ki çok sık gelmiyorlardı.

Sonra ona boynunda sarılı olan atkısını verip onu alnından öperken, “Akıllı ol Charlie,” demişti ve bu onu altı yıl boyunca son görüşü olmuştu.

O atkıyı hâlâ kullanıyordu ve kullanmadığı zamanlarda da yatağının direğine bağlıyordu.

“Charlotte, bunu yapmayacaksın değil mi? Amcama söylemeyeceksin,” dedi Nicole.

Charlotte başını iki yana salladı. “Hayır, yapmayacağım. Ama bana bunun bir daha tekrarlanmayacağına dair söz vereceksin, Nicole.”

Kız korkuyla başını salladı. “Hayır, yapmayacağım. Bir daha yapmayacağım. Söz.”

“Pekâlâ,” dedi Charlotte, ona inanmamıştı ama bununla daha sonra ilgilenenecekti, şimdi ailesi nerede olduğunu merak etmemeliydi. “Kimse görmeden evden çıkmayı nasıl başardın?”

“Eee, ben... mutfaktan çıktım. Neden?”

“Çünkü şimdi aynı yoldan içeri gireceksin. Kimse seni görmesin, özellikle de üzerinde bu saçma sapan şeyler varken. Git Nicole. Dışarıda yeterince fazla kaldın. Juliet'i yerine ben götürürüm.”

Nicole Charlotte'a sımsıkı sarıldı. “Sen çok iyi bir dostsun, Charlotte. Teşekkür ederim!”

Charlotte bu kadar çabuk pes eden bir aptal olduğu için kendi kendine söylenerek Phaidra'yı oradaki demire bağlayıp Juliet'i ahıra doğru yürütmeye başlamıştı. O komik eyeri çıkarıp kısrakı fırçalayıp bölmesine yerleştirmesi, ona su ve yem vermesi gerekiyordu...

“Merhaba. Birtakım sesler duyduğumu sandım. Ziyarete mi geldin? Bu ne büyük bir şans.”

Charlotte olduğu yerde durup başını kaldırıncı Ashurst Dükü'nün büyük oğlunun ürkütücü mavi gözleriyle burun buruna geldi.

“Eee... İyi... iyi geceler Lordum,” dedi küçük bir reverans yaparken. “Ben... ben Nicole'ün atını teslim etmek için seyisi arıyordum. O... o bana burada olacağını söylemişti ve...”

Konuşurken şehirli kıyafetlerinin içinde son derece iri görünen ve kendisine çok garip bakan bu adamdan geri geri kaçmaya çalışıyordu.

Geriye doğru attığı her adımın karşılığında adam ona bir adım yaklaşıyordu. “Haydi Charlotte, yalan söylemeyi bırak. Buraya gelecek bir seyis yok ve ikimiz de bunun farkındayız. Hizmetçiler ortalıktan yok olmaları gereken zamanı gayet iyi bilirler.”

Juliet'le birlikte geri çekilmeye çalışan Charlotte bir anda atın gerilemediğini ve orada kısılı kaldığını hissetti. George Daughtry'nin çenesine uzanan elinden kaçamamıştı.

Adam yüzünü tutup bir sağa bir sola çevirdi. “Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün. İlk balo dönemine katıldın, değil mi? Yanılmıyorsam katıldın. Olmadı değil mi? Yoksa hâlâ işe yaramaz kuzenim Rafe'i mi bekliyorsun? Çok kötü. O bir daha buraya dönmeyecek, bunu biliyorsun. Babam onu kulağından tutup attı. Ama hiç fark etmez. Ben buradayım, Charlotte. Harold da burada. Hani derler ya fırtınada sığınacak bir liman...”

Charlotte, George'un nefesindeki yoğun alkol kokusunu alabiliyordu, ne dediğini yani ne demek istediğini tam olarak anlamasa bile o ahırdan bir an önce uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı.

George bakışlarından ne düşündüğünü anlamış olmalıydı çünkü Juliet'in dizginini bırakıp kaçmak üzere arkasını döndüğü anda onu dirseğinden yakaladı. “Bak, bak, bak. Charlotte, hemen gitmek istemiyorsun, değil mi? Daha Harold'ı görmedin. O içe-

ride bazı oyunlar oynuyor, anlarsın işte. Belki sen de oynamak istersin. Evet, bu harika bir fikir. Kesinlikle muhteşem.”

“Hayır, ben...”

George kaba bir tavırla kolunu çekince Charlotte tökezledi, onu hızla çeken adama karşı koyması mümkün değildi, ahırın sonuna kadar ilerlediler ve adam onu son bölmenin önünde yere doğru itti.

Charlotte ayağa kalkmak için debelendi ama George çizmesini sırtına bastırarak onu yeniden samanların içine itti.

Başını kaldırıp etrafını görebilmek için ellerini yere dayadı, ahırın, doğum yapan hayvanlara ayrılmış kısmında üç fener yanıyordu.

İşte o zaman Harold’ı gördü.

Bir metre ötesinde duruyordu, çınlıçplaktı. Güneş yüzü görmemiş iri gövdesi bembeyazdı. Belinin etrafında yağ katmanları vardı. Daha da kötüsü, salyalar akan yüzünde hayvani bir şehvet ve katıksız bir *kötülük* ifadesi vardı.

Samanların ortasında, yüzü saçlarıyla örtülü ve onun gibi çınlıçplak olan bir kadının arkasına diz çökmüştü. Bir eliyle kadının belini sımsıkı tutarken diğer elindeki kamçıyla ona vuruyordu. Başını çevirmeyi başaramayan Charlotte bu sahneyi dehşet içinde izlerken o kahkahalar atarak bağırıyordu. “Deh, güzel fahişem! Yürü, deh!”

Ve Charlotte’ı gördü. Gözleri büyürken çenesi gevşedi ve önündeki zavallı kadını sanki içine ruh girmiş gibi iteklemeye başladı. Birkaç dakika sonra genzinden garip sesler çıkararak kadının üzerine devrildi.

“Harikaydı Harold ama biraz gürültülüydü. Ama bundan sonra yapabileceğin bir şey kalmadı kardeşim,” dedi George Charlotte’ın

tepesinden. “Sanırım bu şeref benim olacak.” Çizmesinin topuğunu iyice sırtına bastırdı.

“Hiç de değil!” diye bağırdı Harold, nefes nefese yere oturarak. “Bugün benim doğum günüm, senin değil. Onu bana ver.”

“Pekâlâ, önce senin olur. Sonra da ben gerçek bir erkek neler yapabilir onu gösteririm.”

George saçından çekerek onu dizlerinin üzerine kalkmaya zorlarken Charlotte çığlık attı. Korkusunu bastıramıyordu, iki siyle birden savaştacak fiziksel güce sahip değildi. Ona tecavüz edeceklerdi. Ona da Harold’ın biraz önce o zavallı kadına yaptığı yapacaklardı, kadın şimdi ahırın bir kenarına büzülmüş ağlıyor ve üzerini örtmeye çalışıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı George’un elinden kurtulmak için debelenerek. Bir faydası yoktu.

George’un eli hâlâ saçlarındaydı, onu kardeşine itti. “Öp onu! Haydi Charlotte, öp onu! Yap. Ya hemen yaparsın ya da canını yakarım.” Eğilip kulağına fısıldadı. “Her şekilde canını yakacağım hayatım, hem de senin o bakire aklının ermeyeceği bir şekilde. Canını yakıp her yeni acıyla başka bir zevk çığlığı atan sesini duyacağım. Ne heyecan verici, değil mi?”

“Böbürlen dur,” diyen Harold dizlerinin üzerinde doğrularak Charlotte’a bakınca tereddüt etti. “George? Bunu yapabileceğimizden emin misin? O bir fahişe değil.”

“Hayır, bunu yapmamalısınız,” dedi Charlotte hızla, George saçlarını çekince gözlerinden yaşlar aktı. “Bırak beni gideyim, Harold. Kimseye söylemem. Yemin ederim. Hiç kimseye söylemem.”

Harold ağabeyine baktı. “George?”

“O bir bakire, Harold. Buraya kadar geldik. En son bir bakireyle ne zaman yaptın bakalım?”

Harold dudaklarını yaladı. “Bunun cevabını biliyorsun. Hiç yapmadım.” Bakışları yeniden Charlotte’a odaklandı. “Daha mı iyiler?”

“Bir tanesiyle yapmadan bunu asla bilemezsin kardeşim, bilebilir misin? Ah Tanrı aşkına, Harold. Onu bırakırsan herkese söyler. Babam kendi çöplüğümüzü kirletmememizi söylemişti, hatırladın mı? Bunu öğrenirse neler yapar sence? Ama onunla işimiz bittiği anda kız gıkını bile çıkarmaz. Bunu yapmak zorundayız.”

“Hayır, lütfen hayır,” diye bağırdı Charlotte, sonra sesini kısarak yalvarmaya başladı. “Kimseye söylemem. Bu... bu benim hatam. Rafe beni uyarmıştı...”

George saçını çekince bir çığlık daha attı.

“Bunu duydun mu Harold? Rafe onu uyarmış. *Rafe*. Seni kendi kamçınla döven sevgili kuzenimiz. Ona *söylemiş*, Harold. Biliyor. *Şimdi* onu bırakacak mısın?”

Charlotte onun ne cevap vereceğini anlamış gibi gerilirken Harold ellerini göğüslerine koyup onları canını acıtacak şekilde sıkarak iğrenç dudaklarını onunkilere bastırdı. Dilini ağzına soktuğunda onu neredeyse boğuyordu.

Charlotte yapabileceği tek şeyi yaptı.

Onu ısırdı.

Dilini tüm gücüyle ısırdı ve ağzı onun kanıyla doldu.

Harold acıyla bağıarak geri çekildi ve George saçını bırakarak kulağına doğru son hızla bir tokat patlattı.

Charlotte bilincini kaybederek samanların üzerine yığıldı.

Orada ne kadar yattığını bilmiyordu ama gözlerini aralamaya cesaret ettiğinde suratının dibinde duran bir çift cilalı çizme gördü.

“Aptallar. Tohumlarımı değersiz bir kadına saçtım ve o da bana bir çift salak doğurdu.”

“Baba ama bu hiç de adil değil. Onu ısırdı. Başka ne yapabildim ki? Ama ölmedi. Sen ölmediğini söyledin.”

“Ölse her şey daha kolay olurdu.” Dük’ün sesi buz gibiydi. “Üzerinde herhangi bir iz yok. Onu arazide bir yere bıraktık, bir çitin dibine. Herkes attan düşerek öldüğüne inanırdı. Tıpkı...”

Charlotte, Ashurst Dükü’nün görmediğini umarak son hızla gözlerini kapadı. Yaşıyordu. Tecavüze uğramamıştı. Ama onu öldürecekler miydi? Hem de Ekselansları’nın emriyle...

“Pekâlâ, ne yapacağımızı biliyorum,” dedi Dük Charlotte’ın etrafında dolanırken. “George, bize araba lazım. Atları arabaya koş.”

“Ben mi? Ama baba nasıl yapılacağını bilmiyorum...”

Bir tokat sesinin ardından George ayağa fırladı ve söyleneni yapmaya gitti.

“Çok iyiydi, baba,” dedi Harold kıkırdayarak. “Zaten hepsi onun suçuydu. Onu ahıra getiren oydu...”

“Hanginiz daha çok midemi bulandırıyor sunuz karar vermiyorum,” dedi Dük. “Ama ikinizle de sonra ilgileneceğim. Şimdi bu felaketi kendimize yararlı hale getirelim.”

“Evet, baba,” dedi Harold usulca. “Ne... ne yapmayı planladığını sorabilir miyim?”

Dük’ün kahkahası Charlotte’ın kanını dondurdu. “Gözlerini aç, Bayan Seavers. Uyanık olduğunu biliyorum. Haydi bakalım, otur ve beni dinle. Yıllardır içimi acıtan bir sorunu çözmek üzeriz. Gül Köşkü sorununu. Harold, nişanlıyla tanış. Bayan Seavers, seni kutlarım, aileye hoş geldin.”

“Ni... nişanlı mı? Ama baba...”

“Kes sesini, salak. Ve Tanrı aşkına donunu giy. Yeteri kadar midemi bulandırıyor sun zaten. George döndüğünde kızın giysi-

lerini yırtın. Biraz üzerinde *oynayıp* o salak ağabeyinin yapmayı planladığı şeyi yapılmış gibi gösterin. Ben arabada bekleyeceğim.”

“Seyisi uyandırdım,” dedi George ahıra döndüğünde. “Endişelenme, ona çenesini kapaması için para verdim... O da ne? Neden bize öyle bakıyor? Onu öldürmeyecek miyiz?”

“İkinizi de evlatlıktan reddetmem gerekiyor,” dedi Dük başını sallayarak. “Ölüp gittiğimde buraya ne olacak, Tanrı bilir.” Arkasını dönüp ahırdan çıkmaya hazırlanırken eklemeyi unutmadı: “Söylediğimi yap, Harold. Hemen.”

Charlotte etrafına bakınıyordu, umutsuzluk içinde bir silah arıyordu, sonunda karşı köşede bir tane gördü. Bir dirgen. Ona baktı, sonra kardeşlere baktı ve dirgene doğru atıldı.

George ne yaptığını görmüştü ve ayağa fırladığı anda onu yere düşürüp üzerine yeniden bastı.

“Ne yapacağız, Harold? Söylesene. Babam yeterince kızdı zaten.”

Harold ona söylemek yerine uzanıp Charlotte’ın korsajını yakaladı ve iki parçaya ayırdı, iç elbisesini de beline kadar yırtarak göğüslerini ortaya çıkardı.

Charlotte içgüdüsel olarak elleriyle örtünmeye çalışınca üzerine atlayıp onu öpmeye başladı ve dudağını kanatana kadar bunu yapmaya devam etti.

“Al bakalım,” dedi sonunda yuvarlanarak üzerinden kalkarken. “Bu onu tatmin edecektir değil mi, ne dersin?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi George. “Giyin, Tanrı aşkına. Ben onu babama götürüyorum.”

Onunla işlerinin bitmiş olmasına dua ederek arabanın bir köşesine büzüşmüştü, bir anda kafasının arkadan çekildiğini ve

ağzına zorla bir şeyler döküldüğünü hissetti, boğulmak üzereydi. Şişeyi itmeyi başardı ve Gül Köşkü'ne giden yolda arabaya kustu.

Ailesine götürülüyordu.

Rafe şakaklarını ovdu. “Aman Tanrım... Ah Tanrım. Charlie...”

Charlotte henüz bitirmemişti. Ona neler olduğunu Rafe'e anlatmayı hiç istememişti ama başlayınca durması mümkün değildi. Yine de birkaç şeyi kendisine saklamıştı, kendisi de onlarla yüzleşmeye hazır değildi ama Rafe en kötüsünü duymalıydı. Belki o zaman kalanı da anlardı.

“Dük, aileme oğullarını ahırda sarhoş bir fahişe olan kızla-
rıyla oynasırken bulduğunu söyledi. O güne kadar böylesine bir
ahlaksızlık ve sapıklıkla hiç karşılaşmamıştı. Onları baştan çıkaran
bendim ama tabii oğulları da suçsuz sayılmazdı ve cezalandırılmalıydılar.”

“Pislik herif!” Rafe odada dört dönüyordu, Charlotte o geceyi anlatmaya başladığından beri aynı şeyi yapmıştı. Bir ara elindeki şarap kadehini şömineye fırlatmıştı. Bir şeyler daha atmak istiyor gibiydi.

“Sonbaharda doğurabilirdim ama oğullarımdan hangisinin baba olduğunu bir tek Tanrı bilirdi. George'un benim gibi birisiyle harcanması elbette söz konusu değildi, ailemin iyiliği ya da uzun yıllardır süren Seavers-Daughtry *dostluğuna* rağmen böyle bir şey olamazdı. Bunları o kadar yavaş ve o kadar düzgün bir şekilde anlattı ki babamın yapabildiği tek şey ağlayan annemi tutmak oldu.”

Rafe adımlamayı bıraktı. “Tamam, yeter Charlie. Anladım. Dük gerçekleri saptırıp oğullarını akladı ve senin de istekli olduğunu söyledi –ama baban buna nasıl inandı?– ve sana küçük oğlunu verdi. Tabii bir değiş tokuş yapıldı ve yıllardır istediği Gül

Köşkü ona geçti. Amcam kucığına düşen fırsatı sonuna kadar değerlendirmiş.”

“Evet,” dedi Charlotte içini çekerek. Bitirmek üzereydi. “Babam beni dinlemeyi reddedince hiç şansım kalmadı, Dük’ün söylediği her şeye inandı.”

“Çünkü konuşan amcamdı. Hem zaten bir düke yalancı demek cesaret gerektirir.”

“Harold daha sonra bana George’un beni öldürmüş olabileceğinden korkarak gidip babasını getirdiğini anlattı. Evet, Rafe bu fikir Dük’e aitti. Beni o an için oğullarının elinden kurtarmış olabilir ama annemi kurtaramadı. Dük evden çıktığı anda yere yığıldı ve... sen de gördün nasıl olduğunu. Ona gerçeği anlatma fırsatım hiç olmadı.”

“Ya baban?”

“Bana inandığını söyledi ama anneme olanlar yüzünden beni suçladığını biliyorum. Bu olaydan birkaç hafta sonra Dük ve oğulları öldü. Ama olan olmuştu.”

“Ve geri çevrilemez, hem de hiçbiri,” dedi Rafe ayağa kalkarak. “Gül Köşkü’nü istemiyorum, Charlie. Bunu babana bildiririm, aslında bunu sen yapsan daha iyi olur.”

“Teşekkür ederim. Emmaline’le birlikte kontratı yakmıştık. Babam bu yüzden hapse atılacağımızı söylüyor.”

Hafifçe gülümseyerek ona döndü. “Aferin Emmaline’e. O gerçeği biliyor muydu?”

Charlotte başıyla onayladı. “Birisine anlatmak zorundaydım. Nişanı duyduğu anda delirdiğimi sanmıştı.”

“Ve şimdi de bana anlattın. Yapabileceğim tek şey amcam ve kuzenlerim adına özür dilemek olabilir. Öldükleri için mutlu-

yum. İstersen bütün Daughtry'lerden nefret edebilirsin, Charlie buna hakkın var ve seni suçlayamam."

"Sen onlar gibi değilsin, Rafe. Hiçbir zaman da olmadın. Şe-nırım unvanı hak etmediğini ve kendini bir fırsatçı gibi gördüğünü söylediğinde sana bu yüzden kızıyordum. Onu asıl hak et-meyenler amcan ve kuzenlerindi."

Rafe ona doğru yürüdü ama birkaç adım kala durarak ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Sana sarılmak istiyorum, Charlie. Tüm acını söküp almak istiyorum. Fakat bu sadece benim acımı azaltacak bunun farkındayım, yanılıyor muyum? Şu an istediğin son şey bir erkeğin sana dokunması. Herhangi bir erkeğin."

"Aptalca davrandığımı biliyorum, Rafe. Onlar gibi değilsin, olmadığımı biliyorum ama..."

"Ama şimdi değil," dedi usulca. "Anlıyorum. Ve sana bir daha baskı yapmayacağım, söz."

Charlotte gözlerinde biriken yaşları tutmaya uğraşırken başını salladı. Ağır bir yük altında ezilmiş yaşlı bir kadın gibi yerinden doğruldu. "Şimdi yukarı gidip anneme bakmam gerekiyor."

Kapıya varmak üzereyken Rafe'in sorduğu soru onu durdurdu.

"Bunu yapacak mıydın Charlie? Onunla evlenecek miydin?"

"Bilmiyorum. Bunu Harold'ın ölümünden önce ve sonra kendime binlerce kez sordum. Evlenmemek için kaçmayı ya da kendimi öldürmeyi göze alabilir miydim? Annem hastayken ve babam bir söz vermişken bunu onlara yapabilir miydim? Şu anda bile cevabı bilemiyorum. O gece ahırda olmamalıydım, Rafe. Yanımda bir seyis olmadan yola çıkmamalıydım. Bu işte ben de suçsuz değilim."

"O zaman Juliet'i ahıra Nicole götürecekti, öyle değil mi? Bunları gören kişi Nicole..."

“Biliyorum. Uzun bir süre tek avuntum bu oldu zaten.”

Rafe başını sallayarak yeniden duvardaki resme baktı. Charlotte, onun o an resme baktığı şekilde kendisine bakmasını asla istemezdi.

Yavaşça odadan ayrıldı.

Rafe kendisini neden bu kadar iyi hissettiğini tam olarak bilemiyordu, hem fiziksel olarak hem de ruhen çok iyi hissediyordu.

Belki bu güveni, amcasıyla kuzenlerinin resmini tavan arasına kaldırttığı gün edinmişti.

Belki de Charlotte onun amcasına ve kuzenlerine benzemediğini ısrarla söylediği için. Onlardan çok daha iyi olduğunu söylemişti ve artık onların ölülerinin üstüne basarak unvana konduğu için kendini suçlu hissetmiyordu.

Ya da Rafe kendi savaşını sürdürürken Charlotte’ın da başka bir savaş verip bu savaştan dürüst ve açık sözlü bir şekilde çıkmayı başardığı içindi, yani onu hep hatırladığı gibi.

Belki de Charlotte’ın ona her şeyi anlattığı gece Fitz’in odasına çıktığı ve içindeki her şeyi ona döktüğü içindi... İki arkadaş bir önceki Dük’ün sakladığı brendi şişelerine saldırmışlardı ve Rafe arkadaşının yatağının ayakucunda sızmıştı.

Sebepler bunlardan biri ya da hepsi birden olabilirdi, sonuçta Rafe Ashurst Malikânesi’nin arazilerinde daha büyük bir güvenle dolaşmaya başlamıştı. Resmî yemek odasında masanın başında otururken, eskiden oturduğu masanın sonuna yakın duran iskemleye bakmıyordu artık.

John Cummings de işverenindeki değişikliği fark etmişti. İdareci, Rafe’e eskiden olduğu gibi yaptıklarını bildirmek yerine ona ne yapacağını sormaya başlamıştı. Rafe gecelerini mülkle il-

gili defterleri okuyarak ve üzerlerinde çalışarak geçiriyordu. Ekim ve mahsul alma tarihlerini, piyasa fiyatlarını kaydetmeye başlamıştı, savaş manevralarını, nöbet çizelgelerini, gelen yemeğin onlara arazide yetip yetmeyeceğine dair yaptığı tüm hesaplamaları şimdi bu konuda yapıyordu.

Fitz'in de söylediği gibi –bunu söylerken kafasına *Hamlet* cildini atmıştı– Komutan Rafael Daughtry hiç de aptal bir adam değildi. Tam tersine son derece yetenekli ve kafasına koyduğu işin sonunu başarıyla getiren bir adamdı ve dünyaya lanet olası bir dükün nasıl olması gerektiği gösterilmeliydi.

Charlie ödleğ değildi. Rafe de ödleğ olamazdı.

O günden sonra Charlotte'la bir daha geçmiş hakkında konuşmadılar. On beş gün boyunca zarif ve dikkatli hareketlerle birbirlerinin etrafında dönüp durdular, eski dostluklarını yeniden kurmaya çalışıyorlardı.

Ocak ayının sonlarına doğru bunu bir şekilde başarmışlardı; gülüyor, espriler yapıyor ve birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Aralarında gizli saklı yoktu ve bir arada olmaktan keyif alıyorlardı.

Yine de bazen Charlie'yi odanın kenarından ya da masanın diğer ucundan gözlerinde araştıran bir ifadeyle kendisine bakarken buluyordu, dudakları ona hayatlarını değiştirecek bir şeyi söylemek ister gibi açılıyordu.

Ve bazen de Rafe ondan kaçıyordu çünkü ona sarılmak, onu öpücöklere boğmak, rahatlatmak ve ona karşı konulamayan duyguların varlığını öğretmek istiyordu.

Ama bekleyecekti. Bu kez sabredecekti.

Başka şansı da yoktu.

Edward ve Georgianna Seavers akşam yemeklerinde onlara katılmaya başlamışlardı, Georgianna kendini ev sahibesi sanıyordu ama ne önemi vardı ki?

Gerçi, On İkinci Gece’de utanç verici bir olay yaşanmıştı. Georgianna yemek boyunca suskunluğunu korumuştı ama hizmetçi krema ve çilek kâselerini getirip herkesin önüne yerleştirince doğrularak, “Bu da ne?” diye sormuştu ve bu soruyu sorarken parmakları yanlışlıkla kâsenin içindeki altın sarısı yumurta kremasına girmişti.

“Georgianna!” diye bağırان Edward Seavers krema kaplı parmaklarına hayretle bakan karısına yardım etmek için ayağa kalkmıştı.

“Ama biz On İkinci Gece’de kremayı hep böyle yeriz, öyle değil mi Nicole?” diyen Lydia son hızla parmaklarını kâsesine batırmıştı. “Çok leziz!” diye bağırırmıştı parmaklarını ağzına götürürken. “Gerçek bir Daughtry geleneği!”

Nicky bir an bile tereddüt etmeden parmaklarını kremaya batırmış, onları ağzı açık bir şekilde izlemekte olan hizmetçinin önünde hepsi birden parmaklarını kremalarına sokmuşlardı.

Georgianna’nın yüzündeki karmaşık şaşkınlık mutluluğa dönüştü ve solgun mavi gözleri parlamaya başladı. “Ne saçma değil mi?” dedi.

Rafe hemen Charlotte’a baktı ve onun gözlerine dolan yaşlarla boğuştuğunu fark etti. Sonra Charlotte Lydia’ya doğru eğilerek onu yanağından öptü. “Gördüğüm en temiz ve sevgi dolu kalbe sahiptin,” dedikten sonra başını kaldırıp Rafe’e baktı ve gülümsedi.

Georgianna artık akşamüstleri odasından çıkıp Charlotte ve ikizlerle çay içiyordu. Ashurst Malikânesi’nin serasına inip çiçek-

lerle ilgileniyordu, Gül Köşkü'nden kurtarıp getirdikleri güzel çiçeklerine kavuşmuştu.

Ve bir gelişme daha oldu...

Edward Seavers yemekten sonraki gecelerden birinde Rafe'in yanına gelerek ona şerefli bir adam olduğunu ve bu nedenle de Gül Köşkü'nü eski Dük'e devretmiş olduğunu itiraf etmesi gerektiğini bildirdi, aynı anlaşmayı Rafe'e de sunmak zorundaydı.

Rafe elinde tüylü kalemle masasında oturarak dinledi, önünde defterler açık duruyordu ve yüzü ani bir öfkeyle kızardı. *Şereften* bahseden bu adama küfretmemek için kendini zor tutuyordu. Başını kaldırıp konuşmaya başladığında sesi inanılmaz derecede yumuşaktı, bir taşın üzerindeki kadife gibiydi. "Anladım Bay Seavers ama bu anlaşma sadece mülkünüzü amcama vermenizle ilgili değildi."

Yaşlı adamın yüzü bir anda bembeyaz oldu ve bayılmaktan korktuğu için önünde duran iskemlenin sırtını yakaladı. "Size anlattı mı? Ah ne büyük bir utanç! Biz... biz bir an önce buradan gitmeliyiz, Ekselansları."

Evet, işte buydu. *Bu* Rafe'in tam olarak bir dük olduğu andı.

Kalemini yavaşça, büyük bir özenle masaya koyarak ayağa kalktı. "Ona inandınız mı Bay Seavers? Kızınıza karşı amcamın sözüne mi inandınız?"

"Ama... ama onu gördüm. Tanrım, onu hâlâ orada dururken görebiliyorum, bana bakıyordu. Orada durmuş, Dük'ün planını kabul ettiğim için suçlayan gözlerle bana bakıyordu. Hem... hem Charlotte'ın yaptığı için karşısında Ekselansları son derece cömert bir tavır sergilemişti. Oğlunu vererek..."

"Senelerdir elde etmek istediği Gül Köşkü'ne ve arazilerine konmasından bahsediyorsunuz sanırım. Charlie size adamın yalan söylediğini söyledi. O sizin kızıdır. Neden ona inanmadınız?"

“Ona inandım... Ona inanırım... Sanırım ona inanırım.” Edward Seavers iskemleye oturabilmek için önüne geçti, omuzlarına bir ağırlık çökmüştü. “Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Oğlanlar her yerde konuşup Charlotte’ın günahlarını anlatacaklardı. İtibarı zedelenecekti.”

“Tabii ailenizin itibarı da,” diye araya girdi Rafe. “Elbette karınızı ve kendinizi düşündünüz.”

Charlotte’ın babası titreyen elini seyrek saçlarının arasında gezdirdi. “Evet, evet, tamam. Karımı düşünmek zorundaydım. Kendimi de.” Rafe’e baktı, anlayış bekliyordu. “Ama Charlotte orada olmamalıydı. O da suçsuz sayılmaz.”

“Kuzenlerimin yaptıklarından dolayı onu mu suçluyorsunuz? Ona tecavüz etselerdi bu da mı Charlotte’ın suçu olacaktı?” Rafe, Edward Seavers’a bakınca orada sadece yaşlı bir adam görmedi, karşısında son derece aciz bir adam vardı ve muhtemelen hayatı boyunca aciz bir adam olmuştu. Charlie ise hep güçlüydü çünkü güçlü olmak zorundaydı. Ebeveynlerine ebeveynlik yapıyordu. Bunu neden yıllar önce görmeyi başaramamıştı?

“Anlamıyorsunuz!” diye bağırды Seavers.

“Ah, gayet iyi anlıyorum, efendim,” dedi Rafe soğuk bir tavırla. “Kesinlikle anlıyorum. Onu hak etmiyorsunuz.”

Yeniden oturdu, masanın üzerine koyduğu elleri yumruk halini almıştı. Şu an o Komutan Rafael Daughtry’ydi, çabuk düşünen ve emirler veren asker.

“Şöyle yapacağız, Bay Seavers. Gül Köşkü tamir edilene kadar siz ve eşiniz burada misafirim olarak kalmaya devam edeceksiniz ve bu iş biter bitmez hemen evimi terk edeceksiniz. Burada kaldığınız ve yaşadığınız sürece size karşı hep medeni davranacağımı. Ama siz, size her baktığımda midemin bulandığını anlayacaksınız.”

“Ekselansları...”

Rafe ona pek çok çavuşun dizlerini titreten bakışlarıyla baktı. “Sözümü kesmeyin, bayım. Asla sözümü kesmeyin. Siz ve eşiniz Gül Köşkü’ne kiracım olarak geri döneceksiniz, bu hafta sonuna kadar evi ve arazilerinizi üzerime geçireceğim ve bunu neden yaptığımı gayet iyi biliyorsunuz.”

“Ama... ama...”

“O lanet olası yeri istemiyorum. Kendim için değil. Kira almayacağım. Mülkünüzü ve arazilerinizi dilediğiniz gibi yönetecekseniz ama Gül Köşkü benim olacak, istediğim zaman, istediğim şekilde elimden çıkarabileceğim. Beni bu gece yaptığınız gibi bir kez daha mutsuz ederseniz ve herhangi birisine bu işten bahsederseniz bayım, bu sahip değişikliği ummadığımız kadar çabuk olur. Anlaşıldı mı?”

“Bunu Charlotte yüzünden yapıyorsunuz, değil mi?” diye iç çekti Edward Seavers. “Onu affetmemi istiyorsunuz.”

“Hayır, Bay Seavers. *Ona* gidip sizi affetmesi için yalvarmanız gerektiğini düşünüyorum. Siz eşinizle Gül Köşkü’ne döndüğünüzde de Charlie burada kalacak. Şubat sonunda benimle ve kardeşlerimle birlikte Londra’ya gelecek ve annem de orada bize katılacak. Hak ettiği halo dönemini orada yaşayacak. Hak ettiği mutluluğu ve keyfi mümkün olduğunca yaşayacak. Ve Bay Seavers eğer şanslıysam, hem de *çok şanslıysam* dönem sonunda, sizin, Dük’ün ve kuzenlerimin ona yaşattığı bu iğrenç yılı arkasında bırakıp evlilik teklifimi kabul edecek.”

Edward Seavers gözlerini kırıştırdı, dudaklarında gülümsemeyle şaşkınlık arası gidip gelen bir ifade oluştu. “Evlenmek mi?.. Onunla evlenecek misiniz?”

“Evet, Bay Seavers. Daughtry’lerin ona karşı yaptığı yanlış düzeltilmeli. Bu arada dikkatinizi çekirim, bunu size sormuyorum.

size sadece bildiriyorum. Bu konuşmadan bir kişiye bile bahsederseniz Gül Köşkü'nden derhal uzaklaştırılacaksınız. Charlie'nin hayatı hakkında yanlış kararlar veriyorsunuz ve ben bu hatanın tekrarlanmasına izin vermeyeceğim."

Edward Seavers ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Kapının kulpunu aşağı indirirken geri döndü ve usulca sordu: "Onu seviyorsunuz yani, öyle mi?"

"Soru sorma hakkınızı uzun zaman önce kaybettiniz. İyi geceler, Bay Seavers," dedi Rafe adama sırtını dönmeden önce.

Adam odadan çıkınca kadehine şarap doldururken ellerinin titremesine hiç şaşırmadı. Charlotte'in babasıyla yaptığı konuşmanın ortalarında bir yerde bir şey fark etmişti.

Charlie'yi gerçekten seviyordu. Aslında bu yeni bir şey değildi, Charlie'yi hep sevmişti. O hep yaşamının bir parçası olmuştu ve bunu hep kabul etmişti, onu takip ederek canını sıktığı zamanlarda bile bu böyleydi.

Amcasının ve kuzenlerinin ona yaşattıkları acının karşılığında ona bir şeyler borçlu muydu? Evet, elbette. Bir dük olarak, arkadaşları olarak ona karşı sorumlulukları vardı. O çocuğa ve şimdiki kadına. Evlilik Daughtry'lerin ona olan borcunu ödeyebilmek için sunulacak en mantıklı çözümdü.

Ama fazlası vardı. Çok daha fazlası. Bu... bu *duygu*, bu tuhaf, heyecan verici, korkutucu, beklenmedik *duygu*... bu onu arkadaşça sevmekten ve dostluğundan hoşlanmaktan çok öte bir durumdu.

Onun için savaşacaktı. Bir gün isterse tereddüt etmeden onun için ölecekti. Onun için ruhunu şeytana bile satardı.

Nasıl? Bu nasıl olmuştu? Ne zaman olmuştu?

Rafe şarabını başına dikip iskemlesinin arkasına yaslandı. "Demek aşık olmak böyle bir şey," diye düşündü usulca. Sonra kaşlarını çatı. "Kahretsin. Ne yapacağım şimdi?"

İKİNCİ BÖLÜM

Londra, Mart 1815

Aşk her şeyi ele geçirir;
Biz de aşka teslim olalım.
— *Publius Vergilius Maro*

Grosvenor Meydanı'ndaki konak, en azından dışarıdan bakanların gözünde, Dük ve oğullarının yasını tutuyormuş gibi görünen Daughtry ailesinin yokluğunda yemek yemekten başka bir iş yapmamış olan hizmetçiler tarafından mobilyaların üstüne örtülen tozlanmış kumaşlardan arındırılıp tavan arasından mahzene kadar temizlenerek parlatılmıştı.

Charlotte neredeyse bütün günü bu mükemmel döşenmiş odalarda çalışanların yaptıklarını teftiş ederek ve rafine zevkinden dolayı müteveffa Düşes'e övgüler yağdırarak geçirmişti. Dört katlı evde gerçekten çirkin ve uyumsuz olan tek şey vardı, o da giriş katında sadece önemsiz ziyaretçiler için kullanılan küçük odaya konmuş olan fil ayaklı masaydı.

Birinci katın duvarları Çin'den getirilen duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı ve bu katta bulunan on iki yatak odası da son derece modern döşenmişti, ayrıca dört banyo da vardı. Nicole turun bir kısmında Charlotte'a katılmış ve kıkırdayarak mekânı "olumlu bir şekilde dekadan" olarak ilan etmişti.

Charlotte bu tür terimleri kullanmaya yatkın olsaydı bu betimlemeyi, onlardan bir saat sonra oraya varan Leydi Daughtry için kullanmayı tercih ederdi. Helen Daughtry (Carstairs-Higgenbottom)

dört doru atın çektiği muhteşem krem rengi arabasıyla gelmişti ve atların başına pembe tüyler takılmıştı.

Konağa salınarak girip merdiveni ince, şekilli ayak bileklerini zorlukla örten, pembe fitilli kadife yol kıyafeti ve bir koku bulutuyla sarmalanmış bir şekilde tırmandı. Gür sarı saçları başının üzerinde iri bir topuz yapılmış ve serbest bırakılan lüleler sol kulağının üzerinden mükemmel bir allık sürülmüş olan yanağının üzerine doğru sarkıtılmıştı.

İkizleri öperken onları giysisine basmamaları için uyarıp Charlotte'a dalgın bir gülümseme bahsettikten sonra oğlunun, Dük'ün, hemen sevgili annesini görmek üzere oraya gelmesini istedi.

Ah, bir kadeh de şarap tabii, lütfen, soğutulmuş olsun. Bunu Charlotte'a söylemişti, onu hizmetçi ya da kızların bakıcısı sanmıştı herhalde.

Charlotte, Bond Sokağı'na ikizler için alışverişe gittiklerinde Rafe'in balo döneminde terziler dolmadan önce kendisine de birkaç elbise diktirmesine yönelik ısrarlarını önce reddetmişti. Sonra üzerindeki kıyafete bakıp onunla üçüncü –hayır dördüncü– yılını geçirdiğini fark edince asil bir tavırla ona boyun eğmiş ve kendisine birkaç elbise ısmarlamıştı.

Leydi Daughtry, Bond Sokağı'na yapılacak olan yolculuğa ilgi göstermeyince –özel modacısının ayağına geldiğini söylemişti– Ashurst Malikânesi ve arazileri dışındaki ilk gezilerinde kızların başında durma görevi Charlotte'a düşmüştü.

Komutan Fitzgerald, Charlotte'ı hayretlere düşürerek onlara eşlik etmesine izin verilmesini rica etmişti. Şapka, elbise, kurdele ve eldiven alışverişinden hoşlanacak tipte bir adama hiç benzemiyordu ama onlarla birlikte gelmek konusunda son derece kararlıydı.

Bu Charlotte'ı endişelendirdi. Onunla Lydia'nın çok iyi arkadaş hatta sırdaş olduklarını biliyordu ama ilişkileri bu düzeyin ötesine geçmemeliydi. Yeri geldiğinde Rafe'e kuşkularından bahsetmeliydi, değil mi?

Charlotte üç saat sonra Nicole'le iki şapkadan hangisinin ona daha çok yakıştığı konusunda yaptığı tartışmayı bitirip bir duvara yaslanarak onları beklemekte olan Komutan'a katıldı, adam her an kaçıp sokağa fırlayacakmış gibi duruyordu.

"Fitz, neden buradasın?" diye sordu usulca.

Adam doğrularak, elinde üzeri kırmızı kirazlarla süslenmiş hasır bir şapka tutan Lydia'yı başıyla onayladı. "Evet, çok güzel Lyddie. Ama mavi kurdeleli olan, güzel gözlerinle daha iyi uyum sağlar."

Charlotte bu iltifata bir yorum yapmak üzere ağzını açtı ve başını hafifçe sallayarak yeniden kapadı. Adamın Lydia'ya Lyddie diye hitap etmesine kız sesini bile çıkarmamıştı, Charlotte küçük bir şok yaşıyordu.

"Boş ver Fitz sanırım cevabı biliyorum. Bizimle gelmeni Lydia istedi, değil mi? Ve sen de onu geri çeviremedin çünkü bu soruyu çok güzel sordu. Seni parmağında oynatıyor sanırım."

Fitz Charlotte'ın kulağına eğildi. "Sır tutabilir misin Charlotte?"

"Oldukça ketum olarak bilirim, evet."

"Bahsi kaybettim."

"Anlamadım. Lydia'yla kumar mı oynadınız? Ona kâğıt oyunu mu öğrettin? Ah, Fitz o daha..."

"Yo, yo, yo öyle bir bahis değil. Lyddie'nin Avrupa başkentlerinin hepsinin adını hatırlayamayacağına dair iddiaya girdim, o tüm başkentleri sayabileceğini ama benim İngiltere'nin bütün bölgelerini hatırlayamayacağını söyledi. Ben kazansaydım kol-

tuk değneklerim olmadan sokağa çıktığım ilk gün ayakkabılarımı boyayacaktı. Ve o kazanırsa Londra'ya geldiğimizde onu Bond Sokağı'na alışverişe götürecektim. Ve ben Lincolnshire'ı unuttum. Bütün bölgeleri saydım ve onu unuttum.”

Charlotte gülmemeye çalışarak eliyle ağzını kapadı. “Ona karşı çok iyisin, Fitz. Nicole ve ben onun sana biraz da olsa âşık olduğunu düşünüyoruz. Dikkatli olmanda yarar var.”

Fitz hızla Lydia'ya baktı –bu sadece şapka ve kurdelesine atılan bir bakış değildi– ve başını iki yana salladı. “O daha çocuk, Charlotte. Genç kız bile olmadı. Birkaç yıl sonra pek çok kalp kıracağından eminim tabii ama daha erken, bu arada beni de unuttur zaten.”

Charlotte başını eğdi. “Buna pek güvenme, Fitz.”

Sırttı. “Güvenmiyorum. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, kendime güveniyorum. Ama alçak gönüllü olmak yine de iyi bir şey, ne dersin?”

“İnanılmazsın,” dedi Charlotte. “Ama ciddiym, Fitz. Kadınlar çok da hercai gönüllü değildir.”

“Ah, evet. Senin Rafe konusundaki tutumun gibi.”

“Fitz!”

“Ve onun da sana olan sevgisi gibi tabii. Önünüzde ne engel olursa olsun ikinizin sonunda bunu aşacağınıza inanıyorum,” diye fısıldadı Fitz, Nicole onlara yaklaşırken, iki elinde de birer şapka vardı ve zaferle gülümsüyordu.

“Bunun neden daha önce aklıma gelmediğini anlayamıyorum, Charlotte. İkisini de almaya karar verdim.” Sol elindekini kaldırdı. “Bunu parkta atla gezerken ve bunu da meydanda yürüyüş yaparken takacağım. Ah, bir de ilk seçtiğim var. Onu pazar

günlerine saklayacağım. Ne dersiniz, Komutan Fitzgerald? Ne de olsa Lydia sizi moda danışmanımız ilan etti.”

Ama Fitz, Bond Sokağı’na bakan vitrinden dışarı bakıyordu ve alnını kırıştırmıştı. “Dışarıdaki Korgeneral Hill değilse ben de ne olayım. Üniformasız biraz farklı görünüyor. Yani diğer herkes gibi, anlatabiliyor muyum? Biraz da yağlanmış ama barış bir askere bunu hep yapar. Ah yanında kim var? Ah Tanrım, onu Paris’teki son gecemizden bu yana görmemiştım, gerçi bir daha göreceğimi de pek sanmıyordum, o kadınlar gelince... Boş verin. Baba Hill ile bu kadar büyük bir coşkuyla ne konuştuklarını merak ettim doğrusu.”

“Neden dışarı çıkıp bakmıyorsun, Fitz?” dedi Charlotte bu arada Rafe’in yedi adet şapka faturasını gördüğünde ne tepki vereceğini merak ediyordu. “Nicole, iki taneyle idare edebileceğini düşünmüyor musun?”

Nicole yaptığı işin ne kadar kötü olduğunu bilen bir tavırla, büyük bir keyifle güldü. “Hayır, Charlotte üçü birden olmazsa yaşabileceğimi bile düşünmüyorum. Ayrıca seneye sosyeteye tanıtıldığımız dönemde bir düzineden azıyla yetinebileceğimi hiç sanmıyorum, yani şu an son derece insafılı davranıyorum. Hem Rafe seneye cüzdanına gelecek zarara şimdiden alışmaya başlamış olur. Bu son derece adil bir durum.”

Charlotte savaşmaktan vazgeçti ama onlara biraz daha insafılı olmazlarsa araba aldıklarıyla dolup taşacağı için zavallı Komutan Fitzgerald’ın eve kadar yürümek zorunda kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını da söylemeyi ihmal etmedi.

Lydia yanlarına geldi, gözleri dükkânın dışındaydı. “Komutan kiminle konuşuyor, Charlotte?”

“Bilmiyorum. Bana sokakta bazı tanıdıklarını gördüğünü söyledi ama beylerden bir tanesini artık göremiyorum. Ah, işte

geliyor ve genç olanı da beraberinde getiriyor. Nicole tavırlarına dikkat et.”

Nicole hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini devirdi. “Ne den hiç Lydia ve Nicole tavırlarınıza dikkat edin demiyorsun? Ne den hep o kişi yalnızca ben oluyorum?”

“Bu soruya gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?” dedi Charlotte usulca, Fitz’in yüzündeki ciddiyeti görünce yüreğinde bir ağırlık hissetti. “Fitz?”

Ona gülümseyen bakışlarında bir uyarı vardı, sonra genç adamı ona Tanner Blake olarak tanıttı. “Ne kontuydun, Blake?”

“Korkarım artık dük oldum. Babam cennete olan yolculuğuna çıktı... gerçi biz öyle olmasını umuyoruz ama ben son durağının neresi olacağından biraz kuşkuluyum. Geçen baharda, ben Paris’te sen ve Rafe ile beraberken öldü. Şimdi Malvern Dükü’yüm, Fitz. Etkilendin mi? Tanrı biliyor ki ben etkileniyorum. Hanımlar, sizinle tanışmak benim için bir zevktir,” dedi hepsini sırayla süzerek, bakışları Lydia’nın gerçekten çok güzel olan yüzünde biraz daha uzun kaldı.

Charlotte ve ikizler hemen reverans yaptılar, Lydia’nınki son derece ağırbaşlı bir reveranstı, Nicole ise bu işi yaparken başını iyice havaya dikmiş, aleni bir şekilde karşısındaki adamı inceliyordu.

Charlotte Nicole’ün bu davranışının sebebini çok iyi anlayabiliyordu, Malvern Dükü parlayan yeşil gözleri, son moda kesilmiş açık kumral saçlarıyla son derece yakışıklı bir adamdı. Uzun boyluydu, en az Rafe kadar uzundu ve yanılmıyorsa onunla aynı yaşlardaydı. Üzerinde son moda giysiler vardı ve bunları doğduğu günden beri giyiyor gibiydi... Bir gün ne olacağını bilerek yetiştirilmişti ve konumunu büyük bir rahatlıkla taşıyordu.

“Taziyelerimizi sunmak isteriz, Ekselansları,” dedi Charlotte ve kızlar hiç seslerini çıkarmadan başlarını sallayarak onu onay-

ladılar. Charlotte onlara şehirde evden çıktıklarında yapmaları gereken bazı hareketler hakkında onları uyarmış hatta uzun söylevler vermişti.

“Charlotte çok üzgünüm ama Blake’le biraz vakit geçirebilmek için iznini istemek zorundayım. Bilirsin işte bir şeyler içip biz olmasaydık savaşın nasıl kazanılamayacağına dair konuşacağız. Grosvenor Meydanı’na bensez dönmenizin bir sakıncası var mı?”

Charlotte ikizlere baktı, onlar şapkacıya gelirken yolda gördükleri kurdeleciye girme kararını çoktan vermişlerdi.

“Bu sorun olmaz, Fitz. Araba hemen dışarıda duruyor, burada biraz daha oyalanacağız ama kesinlikle güvendesiniz. Ekse-lansları,” dedikten sonra küçük bir reverans daha yaptı, kızlar da hemen onu taklit ettiler.

Arada Fitz’e baktı, o hafifçe başını salladıktan sonra Lydia’ya dönüp mavi kurdeleli şapkayı almazsa kırılacağını söyledi ve kolunu Dük’ün omzuna koyarak dükkânın dışına doğru ilerlemeye başladı.

“Dans için eş seçmem gerektiğinde hep ona benzeyen kişileri seçeceğim. Onu ve onun gibi düzinelerle erkeği. Hayatında gördüğün en yakışıklı adam değil miydi Lydia?”

“Dikkat etmedim,” dedi Lydia kardeşine. “Komutan üzgün görünüyordu Charlotte, yanılıyor muyum? Sence onu çok mu yorduk? Sanırım yorulunca bacağı hâlâ canını yakıyor.”

“Ah, kes artık Lydia,” dedi Nicole. “O bebek değil, sen de onun dadısı değilsin. Muhtemelen bir hana gidip masaların altına devrilene kadar içecekler,” dedi Nicole. “Ah, erkek olmanın böyle güzel yanları var.”

Lydia ile Charlotte bakiştılar. “Ama bu şapkaları kim takardı o zaman Nicole?” dedi Lydia.

“Evet, Lydia ne demek istediğini anladım,” dedi Nicole, hâlâ elindeki şapkaları değerlendiriyordu. “Zor bir seçim. Balolarda dans etmek, parkta gezerken herkes tarafından hayranlıkla seyredilmek istiyorum. Ama erkeklerin bizden daha fazla kahkaha attığını da düşünüyorum, ya sen ne diyorsun Charlotte?”

“Olabilir,” dedi Charlotte birkaç dakika önce Fitz ile Malvern Dükü’nün yüzlerinde gördüğü gülümsemenin keyifle ilgisinin olmadığını farkındaydı. “Haydi alışverişimizi bitirelim artık, olur mu?”

“Oldukça mutlu görünüyorsun, Rafe,” dedi Fitz konağın arka tarafında bulunan çalışma odasında bir koltuğa otururken.

“Sanırım öyleyim, Fitz,” dedi Rafe okuduğu kâğıdı masaya bırakarak. “Biraz önce, yarın Parlamento’da bulunmam gerektiğine dair bir mektup aldım, Lordlar Kamarası’ndaki yerimi devralmak için. Ah Tanrım, muhtemelen kahkaha krizine kapılıp bu başıma gelenlere lanet edeceğim.”

Fitz iskemleden kalktı ve içkilerin durduğu masaya doğru ilerledi, yerinde duramıyor gibi bir hali vardı. “Biraz şarap?” diye sorduğunda iki kadehi de doldurmuştu. “Bu arada seni kutlarım. Parlamento’da olman iyi olacak. Haberlerim var.”

Rafe kadehi alıp odayı adımlamaya başlayan arkadaşına baktı. “Bunu görüyorum. Bu haberleri benimle paylaşacak mısın?”

“Konu Bonaparte,” dedi Fitz dönüp Rafe’c bakarak. “Bond Sokağı’nda Baba Hill’le sohbet ederken gördüğüm Tanner Blake ile yaptığım bir toplantıdan döndüm. Tanrım, adam Almaraz’da ne kadar başarılıydı, hatırlıyor musun?”

“Evet, öyleydi, aslında ikisi de öyleydi. Sen Bond Sokağı’nda ne halt... Neyse, boş ver. Devam et.”

“Edeceğim zaten ve kısa keseceğim çünkü bu konuyu konuşmaktan bile hoşlanmıyorum. Bonaparte Elba’dan ayrılmış, oranın imparatoru olmak ona yetmemiş demek. Bin askeriyle Cannes’a yaklaşmış ve Paris’e doğru ilerlediği rapor edilmiş.”

“Aman Tanrım...” dedi Rafe usulca, koltuğuna yaslandı. “Bunu biliyorduk zaten Fitz, adamın sürgündeki hayatıyla yetinmeyeceğini aramızda konuşmuştuk. Şimdi ne olacak?”

“Bak, Binbaşı Tanner Blake ve ben... O artık bir dükmüş bu arada. Bu aralar ortalık düklerle doldu. Her neyse, Blake ve ben üzerimize düşen her görevi yerine getireceğimize karar verdik, Yaşlı Hooky nereye gitmemiz gerektiğine karar verdiği anda buradan ayrılacağız. Sanırım Viyana’daymış.”

“Ben de seninle geleceğim. Napoléon Paris’e mi gidiyor dedin? Belki de umduğu gibi karşılanmaz, Fransızlar bizi bu işe bulasmaktan kurtarabilirler.”

Fitz başını iki yana salladı. “Blake Paris’ten ve çevresinden gelen raporları bana anlattı. Kral Louis titremeye başlamış, giysilerini ve mücevherlerini toplayıp taçtan vazgeçip şehirden ayrılacakmış. Lanet olası, şişko aptal. Bütün bunlar Fransa’yı Bonaparte’ın kucağına bırakacak. Blake Brüksel’de toplanmamız gerektiğini düşünüyor.”

“Gayet güzel.” Rafe ayağa kalktı. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Blake ve ben yarın gidiyoruz. Onun bir teknesi var. Brüksel’e gideceğiz, sonra atlarımıza atlayıp Demir Dük için harita çıkaracağız. Sen dostum, hiçbir yere gitmiyorsun. Artık bir düksün unuttun mu?”

“Ne var yani Blake de öyle ve o gidebiliyor,” demek istiyordu Rafe ama bunun çocukluk olacağının da farkındaydı. “Senin tek başına gitmene izin vermemi mi istiyorsun, Fitz? Yanında olmaz-

seni belki da beş dakikada kaybolursun ve bir daha senden haber alamayız.”

“Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum. Sensiz çok zor olacağını farkındayım dostum ama senin burada sorumlulukların var. Lordlar Kamarası'ndaki yerini alacaksın, unuttun mu? Londra'daki Savaş Bakanlığı'yla çalışırsan bize ne kadar yardımcı dokunacağını düşün. Onlara askerlerin, yiyecek, cephane ve yen bir çift çoraba ihtiyacı olduğunu anlatabilirsin belki.”

“Yapamam, Fitz. Bonaparte kaçmışken burada öylece oturamam. Deliririm.”

Fitz ciddileşti. “Bencillik etme Rafe, çünkü şu anda tam olarak bunu yapıyorsun. Lydia ve Nicole sensiz ne yaparlar? Ashurst Malikânesi bir düğün daha kaybetmeye dayanamaz ve sen sonuncusun. Blake'in üç erkek kardeşi daha var ve evet, bu konuyu çoktan konuştuk bile, senin de bizimle gelmek isteyeceğini biliyorduk. Ama sen ailenin son ferdisin ve bir an önce aklını başına toplayıp Charlotte ile evlenip birkaç tane vâris üretmen gerekiyor.”

“Charlie'yi bu konuya dâhil etme lütfen.” Rafe biraz daha şarap aldıktan sonra yerine dönüp oturdu. “Ama haklısın Fitz, lanet olsun. Düşünmem gereken ikizler varken bunu riske atamam. Annemin işe yaramadığı ortada, ikizleri onun eline bırakamam. Blake gerçekten bir savaş olacağını düşünüyor mu?”

Fitz sonunda oturdu, enerjisi tükenmiş gibiydi, kalçasını ovaladı. “Ona kibarca sorduk diye teslim olup yeniden Elba'ya çekileceğini hiç sanmıyorum, biz de adamın peşini bırakamayız. Tanrı aşkına, Rafe. Bu iş uğruna yıllar boyunca kaç iyi adam öldü? Bir adamın kişisel hırsları bu kadar çok soruna nasıl yol açtı?”

“Askerlerin Julius Caesar'a, Büyük İskender'e ya da diğerlerine de bunu sormuş olduğunu düşünüyorum. Bence asıl sorulması gereken soru bu kalın kafalı politikacıların askerin işine ne-

den sürekli olarak karışmaya kalkıştıkları. Adami yok etmeyle işimiz bitmez, biliyorsun bunu yapabiliydik. Eline silahı verip onu yalnız bırakmamız yeterliydi. Adamın en azından bu kadarını hak ettiğini düşünüyorum.” Başını salladı. “Onu gördük Fitz, hem de aylar boyunca. Yatağında ölmek isteyen birisine benziyor muydu? Peki, şimdi ona görkemli ölümünü yaşatmak için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor?”

“Hâlâ adam hakkında notlar yazıyorsun, değil mi? Şimdi adamı anladığına inanıyor musun?”

“Bilmiyorum. Onu alacakaranlıkta dolaşırken izlediğim anlar vardı, hatalarını fark edip yumuşadığını düşünüyordum. Demek ki yanılmışım. Başka ne öğrendin?”

“Vienna’da Bonaparte’ı kanun kaçağı ilan etmek için kongre toplanıyor. Karısının onun suçlu olduğunu söylemesini bekliyorlar. Sonra müttefikleri, Blücher’i ve diğerlerini bir araya getireceğiz. Tek savaş Rafe, sonucu belirleyecek olan son bir savaş. Demir Dük’ün olaya böyle baktığını söylediler. O da komutada olacak ve kazanacağımızdan eminiz.”

“O ve Bonaparte savaş alanında hiç karşı karşıya gelmediler. Kahretsin, orada olabilirdim.” Kapının vurulduğunu duyunca içeri girme izni verdi. “Charlie,” dedi Fitz’i bakışlarıyla uyararak. “Bond Sokağı’ndan ne çabuk döndün? İkizler seni perişan mı etti?”

“Pek sayılmaz,” dedi. “Perişan mı görünüyorum? Hayır, sa-
kın buna cevap verme. Otur, Fitz. Her odaya girdiğimde ayağa kalkmak zorunda değilsin. Bacağını dinlendir. Şimdi ikiniz birden bir soruma cevap verin lütfen. Gerçekten buradan ayrılmayı düşünmüyorsunuz, değil mi? Yeteri kadar savaşmadınız mı?”

Fitz yeni oturmuş olduğu koltuktan yeniden kalktı. “Sanırım ikinizi bu konuyu konuşmak üzere yalnız bırakacağım, Phineas’ı

bulup çantamı toplamasını söylemem gerekiyor. Tanrı'ya şükür ki onu yakalayıp üniformamı yakmasını engellemiştim.”

“Rafe?” diye üsteledi Charlotte, Fitz odadan çıktıktan sonra.

Rafe başıyla şöminenin önünde duran koltuklardan birini gösterdi, Ashurst Malikânesi'ndeki koltuklara benziyordu. “Otur, Charlie. Ve bana öyle bakmaktan vazgeç. Ben gitmiyorum. Sen Bonaparte'ı nereden duydun?”

Koltuğa oturup terliklerini çıkardı ve ayaklarını eteğinin altına topladı. “Sanırım Bond Sokağı'nın başından sonuna dek yürüdük, iki kez,” dedi ayak parmaklarını ovalayarak, onunla çalışma odasında otururken rahat ettiği ortadaydı. “Ama sorunun asıl cevabını istiyorsan Rafe, dedikodu duymak istersen dükkânları dolaşman gerekiyor. Orada baharda Brüksel'de giymek üzere yeni giysiler seçen kadınlara rastlayabilirsin. Bugün çok heyecanlı bir kadın altın apoletleri olan çok şık bir elbise ısmarladı. O annendi Rafe.”

“Tanrı bizi korusun.” Rafe alnını sıvazladı. “Bonaparte firar etmiş durumda ve o dolabının derdine mi düşmüş? Nereye gittiğini sanıyor?”

“Söyledim, Rafe. Brüksel. Bana Leydi Uxbridge olarak tanıtılan terzisi bu sabah Paris'e giden kızından bir mektup aldığını anlatıyordu. Leydi Uxbridge'in söylediğine göre, aslan serbest kalmıştı ama herkesin güvende olduğundan şüphe edilmeliydi, çoğu hazirana kadar Paris'te kalmayı düşünüyordu, işler tersine dönerse yani ordu toplanıp toplanarak ortalıkta uçuşmaya başlarsa Brüksel'e geçeceklerdi.”

Rafe yorgun bir kahkaha attı. “Hiçbir şeyi gizli yapamıyoruz, değil mi? Ve sen bana annemin Brüksel'e gitmek üzere hazırlık yaptığını söylüyorsun.”

“Apoletleri elbiselerine dikilir dikilmez gidecek, evet. Sen gitmiyorsun değil mi Rafe? Çünkü...”

“Çünkü bunu kardeşlerime ve Ashurst Malikânesi’ne borçluyum, kafamın yerinde kalması lazım... Evet, Charlie biliyorum.”

“Bu söylediklerin insana mutluluk veriyor ama ben onları söylemeyecektim. Ben senin için endişelendiğimi ve... ve seni çok özleyeceğimi söyleyecektim.”

“Bunu duyduğuma mutlu olduğumu söyleme sırası bende o zaman. Teşekkür ederim, Charlotte.”

Charlotte Rafe’in bakışlarından kaçınabilmek için başını eğdi. “Şey, bir... bir şey değil.” Sonra yeniden Rafe’e baktı. “Sen olmasan ne yapardım bilmek istemiyorum. Sen benim dünyadaki en sevgili dostumsun.”

Rafe buna verecek bir cevap bulamadı ve ona gülümsedi.

Masanın çekmecesinde bulunan düello tabancalarından birini doldurup kafasına sıkması için tek bir sebep varsa bu da Charlotte’ın yeryüzündeki en sevgili dostu olarak betimlenmek olabilirdi.

“Yukarı gidip Lydia’ya bakmam gerekiyor,” diyen Charlotte ayaklarını koltuktan indirip terliklerini giydi ve ayağa kalktı. “Fitz’in gideceğini anladığı anda eli ayağına dolanacaktır.”

Rafe de ayağa kalktı. “Lydia’nın eli ayağı birbirine karışabiliyor mu? Bazen onun insanı endişelendirecek kadar ağırbaşlı olduğunu düşünüyorum.”

Charlotte gülümsedi. “Nicole çok hareketli olduğu için Lydia olduğundan da sakın görünüyor. Rafe?”

“Evet, Charlie,” dedi Charlotte devam etmeyince, ama o olduğu yerde durarak kendisine bakmaya devam ediyordu.

“Ben... Leydi Uxbridge’in söylediklerini duyduğumda bir anda kalbim sıkıştı ve senin için çok korktum, son hızla buraya geldim

ve yol boyunca senin bırakıp gitmeni... yani kardeşlerini bırakıp gitmeni nasıl engelleyebileceğimi düşünüp durdum.”

Rafe onun elini tutunca buz gibi olduğunu fark etti ve bileğine küçük bir öpücük kondurdu. “İnan bana hiçbir yere gitmiyorum,” dedi usulca. “Amcamın ve kuzenlerimin sana yaptıklarını öğrendiğim gece kendime bir söz verdim. Seni hiç bırakmayacağım Charlie ve yanımdayken hep güvende olacaksın.”

Charlotte elini geri çekti, gerilmişti. “Ne... ne kadar lütufkârsınız, Ekselansları. Kendinizi koruyucum olarak ilan etmişsiniz. Şimdi senin mahkûmun mu oldum, ya da sen benim gardiyanım mısın? Farkında mısın bilmem ama benim bir ailem var, Rafe. Ben fırtınadan kurtardığın bir yetim değilim. Ya da en azından yetim olmadığımı kesin. Fırtınadan kurtardın ne de olsa.”

Geçen aylarda aldıkları onca yoldan sonra Rafe bu aptalca cümleyi nasıl söylemiş olduğuna şaşırdı. Ama devam etti, kuyusunu daha mı fazla kazıyordu bilemiyordu ama başladığı cümleyi bitirmeliydi. “Yanlış bir şey söyledim, değil mi? Sadece benden korkmaman gerektiğini anlatmaya çalışmışım. Yani asla öyle düşünmeyeceğimi... Hayır, bu da doğru değil. Anlatmak istediğim şey şu, elbette yeteri kadar zaman geçmedi ama benim yanımda kendini güvende hissedersen belki o zaman...”

“Belki o zaman ne, Rafe?” diye sordu, başını yana eğerek onun düşüncelerini okumaya çalışıyordu, okusa büyük ihtimalle şoka girerdi. Sonra Charlotte’in gözleri yavaşça kısıldı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Bende bir sorun olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden... bu yüzden bana o kadar nazik davranıyorsun, beni pamuklara sarıp sarmalıyorsun. Bir şekilde hasar aldığımı düşünüyorsun değil mi Rafe? Aklımın yerinde olmadığını...”

“Tanrım, hayır!” dedi ona tüm dürüstlüğüyle. “Tanıdığım en normal insandan bile çok daha akıllısın ve kafan yerli yerinde.”

“O zaman ne, Rafe? Neden endişe duyuyorsun? Ailenin bana yaptıklarının gece gündüz peşimi bırakmadığını, benim cesur bir tavır takınarak bunu belli etmemeye çalıştığımı ama aslında her şeyden ve özellikle de senden korktuğumu mu düşünüyorsun?”

“Ben bir Daughtry’yim Charlie,” dedi Rafe. Birkaç adım geri çekilmesi daha mı doğru olacaktı? “Ve seni öptüm, bunu biliyorsun. Bunu yaparken önce iznini istemediğimi biliyorum.”

Charlotte’in gözyaşlarıyla savaşmasını izledi, ağlamak üzere olduğuna emindi. Ama neden gözyaşı döküyordu? Öfkeden mi?.. Utançtan mı? Yine her şeyi mahvetmeyi başarmış mıydı? Bunca ay ailesinin yaptıklarını düzeltmeye, onu öperken korkudan vücudunun titremesini engellemeye çalıştıktan sonra her şeyi eline yüzüne mi bulaştırmıştı?

Charlotte onun ellerini tutarak bir adım yaklaştı. “Rafe, üzgünüm. Sadece kendimi düşünüyorum. Şu an Harold’ı ve o geceyi anlattığımda sana nasıl bir yük yüklemiş olduğumu fark ediyorum. Sen çok iyi bir adamsın. Sana bunu zaten söylemiştim. Senden korkmadığımı da söylemiştim. Bir zamanlar sana âşıktım. Yani bugün Lydia’nın Fitz’e âşık olduğunu sandığı gibi. Seni sevdim ama o zaman ikimiz de çocuktuk. Şimdi de senin nasıl bir adam olduğumu görüyorum. Ve... ve ben bu adamdan da çok hoşlanıyorum, Rafe.”

Rafe başını onunkine doğru eğmeye başladı ama o ellerini sıkınca durdu.

“Özür dilerim, Rafe. Bazı konularda haklısın. Sana olan duygularıma rağmen ben... ben bir kadının bir erkeğe göstermesi gereken sevgiyi göstermeye hazır değilim. Ashurst Malikânesi’nin

ahırında gördüğüm şeyler son derece vahşi ve iğrençti. Bana yaptıkları şey son derece aşağılık...”

“O anıları zihninden atmalısın, Charlie. George ve Harold normal erkekler değildi. Onlar çarpık arzularının peşinde koşan zavallılardı. Bütün erkekleri onlarla mukayese edemezsin. Bunu bana sakın yapma, lütfen.”

“Sana bunu yapmadığımı da söyledim,” dedi içini çekerek. “Onlar gibi olmadığını biliyorum. Ama ben, ben gibiyim ve kim olduğumu ya da beni dönüştürdükleri insanı değiştiremem. Henüz olmaz. Ve biz iyi dostuz, değil mi Rafe? Şu an bundan fazlasına ihtiyacımız var mı? Bundan fazlasına ihtiyacın var mı? Eğer varsa...”

“Bana verebileceğin ne varsa ona ihtiyacım var,” dedi Rafe onun sesi kısılırken. Charlotte’ın *eğer varsa sana bunu veremem*, demesine mahal bırakmak istememişti. “Bana verebileceğin herhangi bir şeyle yetinirim.”

Yaşlar Charlotte’in yanaklarından aşağı inmişti işte.

Tanrım, onu kollarının arasına almayı, öpmeyi ne kadar çok istiyordu. Ona sevginin fiziksel olarak paylaşılmasının korkunç olmanın aksine insanoğluna sunulan en güzel şey olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Ama bunu yapamazdı. Şu an olmazdı. Harold’ı en iğrenç haliyle görmüş ve gördüğünden nefret etmişti. Böylesi çirkin bir görüntüyü ve çekilen acıyı birkaç beceriksiz cümle, birkaç öpücükle unutturmak imkânsızdı.

“Ve şimdi ikimiz de ne yapacağımızı bilemez hale gelmeden önce git Charlie,” dedi Rafe ona, o karşı koyamadan önce burnuna minicik bir öpücük kondurmuştu. “Savaş Bakanlığı’na gidip hizmet etmek istediğimi bildirmem gerekiyor. Fitz Londra’da

kalarak onlara hangi konularda yardım etmem gerektiğini kesin bir dille bana bildirdi.”

Charlotte minnetle ona baktı. “Ve ben de gidip Lydia’yı bulayım. Fitz’in güvende olacağını ona söyleyerek korkularıyla başa çıkmaya çalışayım. Fitz iyi bir asker, değil mi Rafe? Gereksiz bir gözü karalık yapmaz, değil mi?”

“Fitz mi?” Bir an onun yaptıklarını zihninden geçirdi. İkinci atı da vurulduğu için delirip küçük bir alayın üzerine koşarak saldırıyordu, kılıcını havada sallarken hepsine küfrediyordu. Düşman, karşılarındakinin muhtemelen yenilmez bir İrlandalı iblis olduğunu düşünerek geri çekilmişti. “Hayır, Fitz’in gözü kara değildir. Ayrıca Bonaparte onun için ölmeye hazır bir ordu toplamayı yeniden başaramayacak. Bu işin sonunda bir şey olmayabilir ve annemin apoletleri boşa gidebilir.”

“Haklı olduğuna inanmak istiyorum. Lydia’ya savaş çıkacağını sanmadığımızı söyleyeceğim. Gerçi bunun onu rahatlatacağını hiç sanmıyorum ama deneyeceğim.”

Rafe onun odadan çıkmasını bekledikten sonra iç geçirdi. Hayatının hiçbir döneminde sabırlı bir adam olmamıştı ve Charlotte ona sabrın ne demek olduğunu öğretiyordu. Charlotte söz konusu olduğunda son derece erdemli bir adama dönüşüp onun korkularını kendi arzularının önünde görmeyi başarabiliyordu.

Bir kadeh daha şarap alırken kuzenleriyle birlikte daha çocukken, derslikte erdem hakkında bir şeyler öğrendiğini hatırladı. Diogenes ya da Prior’a ait bir sözdü. Kendi içinde yeterli olmasıyla ilgili bir şeydi.

“Çok da önemli değil,” diyerek şarabı bitirdi ve atım istemek üzere koridora çıktı. “Çünkü erdem kendi içinde bir ödülse erdemsizin bu kadar çok dostunun olmasına şaşırılmamak gerekir.”

1 815 yılının Londra'daki balo dönemi Wellington Dükü'nün insanları eğlendirmek için birkaç baloya ev sahipliği yapmasına rağmen sönük geçmiş, ev sahiplerinin ve hatta sosyeteye tanıtılacak kızların bile fazla ilgisini çekmemişti çünkü bu tür etkinliklerin çoğu Brüksel'e taşınmıştı.

"Fitz'e göre," diye kahvaltı masasında konuşmaya başladı Rafe, nisan ayının son haftasında, "hepsinin savaş zamanı geldiğinde en iyi yerlerde oturup lanet olası katliamı eğlenerek seyretmek için davetiye bekliyorlarmış gibi bir halleri varmış."

"Ne kadar haksızlık ediyorsunuz. Arkadaşın bizleri mezar hırsızı gibi gösteriyor, Rafael," diye şikâyet etti Leydi Daughtry çatallıyla tabağında kalan yemeklerle oynarken. "Biz Brüksel'e orduyu desteklemek ve cesur askerlerimize yardım etmek için gidiyoruz."

"En güzel giysilerinizle balolara katılarak mı bunu yapacaksınız?" dedi Rafe Charlotte'a göz kırparak. "Evet, gerçekten çok mantıklıymış. Lütfen beni affet."

Charlotte hafifçe gülümsedi. Rafe ile Leydi Daughtry'nin atışmalarını seyretmek Covent Garden'da bir oyun seyretmekle eş değerd.

Lydia onlarla ilgilenmeyi reddederek masanın altında, kucağında duran Fitz'in mektubunu yirminci kez okurken Nicole eliyle ağzını kapayarak kıkırdıyordu.

Rafe başlangıçta Fitz ile Lydia'nın mektuplaşmasının kardeşinin kafasına olmadık düşünceler sokacağını düşünerek endişelenmişti. Ama zaman geçtikçe fikrini değiştirmiş ve Charlotte'a, Lydia'nın Fitz'e yazmasından mutluluk duyduğunu belirtmişti, çünkü kendisi dostuna bir şeyler karalayacak vakti çok az bulabiliyordu. Fitz'in onun için endişelenen birileri olduğunu bilmesi gerekiyordu. Mektupların dozu arkadaşlık seviyesini aşmadığı sürece tabii.

Charlotte Rafe'e üzülmemesi gerektiğini söyleyebilirdi aslında. O zaten Lydia için endişeleniyordu ve Rafe adına bu meselenin peşine düşmesi gerektiğini hissettiği için postalamadan önce Lydia'nın mektuplarından birine göz atıvermişti. Lydia bir önceki gece yedikleri kalkan balığını, hizmetçinin merdivenden aşağı yuvarlanıp bacağına incittiğini yazmıştı. Bir de havalanın güzel olduğunu ve Brüksel'de de havaların iyi olduğunu umduğunu yazmıştı.

Leydi Caroline Lamb'in Lord Byron'a yazdığı ateşli aşk mektuplarına benzediği pek söylenemezdi. Yine de herkes Lydia'nın, Komutan Swain Fitzgerald'a deliler gibi âşık olduğuna inandığının farkındaydı.

"Bir şey daha var," diye devam eden Leydi Daughtry, Charlotte'in dağılan dikkatini toplamasına sebep oldu. "Brüksel'e gitmeme izin vermeyerek Kral ve Kraliçe'nin onuruna Hôtel de Ville'de verilen baloyu kaçırmama sebep olduğun için seni hiç affetmeyeceğim. Hiç babana benzemiyorsun. O istediğim şeyleri yapmama hiç karışmazdı."

“Evet, hatırlıyorum. Ama senin de söylediğin gibi anne, ben ona benzemiyorum. Olması gerekenden çok harcama yaptın ve ben de şapkacıdan gelen faturayı ödemeyi reddettim. Bir sonraki aylığımlı alıp faturayı ödedikten sonra sen ve apoletlerin dilediğiniz yere gidebilirsiniz.”

“Son derece zalim ve kalpsizsin,” dedi Leydi Daughtry bunu gerçekten hissedencesine söyleyerek.

“Doğru. Bu arada mali güç de benim elimde ve babamın tam tersine bunu uzun süre sürdürmeyi planlıyorum. Aylığınla yaşamayı öğreneceksin. Bu konuyu tekrar mı konuşmamız gerekiyor, anne?”

“Hayır, elbette hayır. Özellikle de sen narin bayanların duyabilecekleri bir yerde bu kadar alçakça bir tavır sergilerken... Charlotte da var tabii...”

Eh bu da bana haddimi bildirecek bir laftı, öyle değil mi? diye düşündü Charlotte eğlenerek, söylediği sözü hakaret olarak algılamamıştı. Ayrıca insan ister mutlu olsun ister incinsin, başkalarının fikirlerine saygı göstermeliydi.

Leydi Daughtry etkisinin artması için sözüne kısa bir ara verdikten sonra şikâyetlerine geri döndü. “Nerede kalmıştım? Ah, elbette. Arkadaşım Leydi Capel bana mektubunda Kral ve Kraliçe adına verilen resepsiyonun mükemmel olduğunu yazmış. Tabii aslında bunu biraz da kötü niyetle yazmış, kocasının alacaklıları yüzünden bir yıldır Brüksel’de saklanmak zorunda kalan o değilmiş gibi.”

“Yine aynı şeyi yapıyorsun, anne. Fakat finans konusuna geri dönmek iyi oldu,” dedi Rafe yine Charlotte’a bakarak. “Bu sabah yeni posta geldi ve içlerinde bir sürü fatura var, ağırlıkları yüzünden masa kırılmak üzere. Onlar hakkında herhangi bir bilgin var mı acaba?”

Leydi Daughtry elini sallayarak umursamadığını belirten bir hareket yaptı. O bu hareketi yaparken Charlotte, işaret parmağındaki yeni yakut yüzüğü gördü. “Yapma, Rafael. Son dakika gereken birkaç ıvrı zıvrı işte. Yoksa annenin oraya paçavralarla gidip Brüksel’in alay konusu olmasını mı istiyorsun? Tanrı korusun, Rafael! Koruman gereken bir itibarın var, bunu biliyorsun. Ben sadece Ashurst Dükü’nün konumuna uygun davranmaya çalışarak sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Evet, Rafe,” dedi Nicole menekşe gözleri dans ederken, dirseğini uygunsuz bir şekilde masaya dayamış ve ağzına atmış olduğu ekmeği çiğniyordu. “Yapma, Rafael! Utanman gerekir.”

Charlotte Lydia’ya baktı, ondan bir yorum gelip gelmeyeceğini merak ediyordu, kızın hiçbir şeyin farkında olmadığını görmek onu pek de şaşırtmadı. Zavallı şey. Her gün Fitz’e mektup yazıyor ama sonra yırtıp atıyordu, sonra da Londra’da yaşadığı günlük olaylarla ilgili birkaç satır yazabiliyordu. Birisine âşık olup bunu açıklayamamak ne kötü bir durumdu.

Sen bunu herkesten çok daha iyi bilirsin, diye düşündüğünde ağzındaki jambonu neredeyse boğazına kaçırıyordu. Charlotte önündeki meyve suyundan bir yudum aldıktan sonra sordu: “Dover’a gitmek için ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsunuz, Leydi Daughtry?” Aman Tanrım, sesi çok mu ilgili gibi çıkmıştı, nazik olamamış mıydı, yoksa bu kadının sürekli olarak kendisinden bahsetmesinden sıkılıp onun bir an önce gitmesini ister gibi mi görünmüştü? Bunun cevabı muhtemelen son şıktı çünkü kadın kendisini öldürecek gibi bakmıştı.

“Hâlâ gitmemem gerektiğini düşünüyorum,” dedi Leydi Daughtry teatral bir tavırla iç çekerek. “Masum yavrularımı bırakmanın yanı sıra bir de onların refakatçisi olamayacak kadar genç bir kadının da oğlumun çatısının altında yaşadığını bilerek

buradan ayrılmak zor geliyor. Rafael seni bir kez daha uyarıyorum, lütfen şartları göz önünde bulundur. Bayan Seavers'ın iyiliği için en doğrusu onu ait olduğu yere, evine göndermektir." Charlotte'a gülümsedi. "Ayrıca hayatım zaten buradan iş çıkmaz, bunu sen de biliyorsun."

"Özür dilerim, ne dediniz?" dedi Charlotte, kendini dizginlemeyi başararak cümlesinin sonuna bir gülümseme ekleyebilmişti. Kadın durmadan bir şeyleri değişiyordu ve sonunda birisini üzmeyi başarıyordu.

"Hayır, hayır hayatım," dedi Leydi Daughtry uzanıp Charlotte'ın elini okşayarak, "o kadar açık konuştuğum için özür dilemesi gereken benim. Artık çocuk değilsiniz, sen de Rafael de Ashurst Malikânesi'nin bahçelerinde onun artık hayatta olmayan kuzenleriyle birlikte koşan haylazlar değilsiniz. Masum değilsiniz yani, anlarsın ya. Senin evlenmemiş bir kız olarak saygınlığını korumak için üstlenmen gereken sorumlulukların var, Rafe'in de kendine ait görevleri. Ayrıca evde kalmış olduğun gerçeği, dedikoduların çıkmasını da engellemez."

Bu kadarı fazlaydı artık. Bu kadın bir mala kullanıyor olsa anlatmaya çalıştığı şeyi bundan daha kalın bir şekilde sıvayamazdı. Charlotte'ın ani öfkesi bir anda duruldu ve kahkaha attı.

Ama Rafe'in hiç de eğlenmediği ortadaydı.

"Anne, bu kadarı yeterli, teşekkür ederim," dedikten sonra ayağa kalktı. "Arabayı getirmelerini söylüyorum. İlk hana varmadan önce gece yolculuğu yapmak istemezsin sanırım."

Leydi Daughtry yanlış anlaşıldığını düşündüğü bir tavırla iç geçirdikten sonra uşaklardan biri iskemlesini çekmek için yardımına geldiğinde peçetesini katlayarak doğruldu.

"Pekâlâ, Rafael ben söyleyeceğimi söyledim ve daha fazla konuşmayacağım," diyerek onun koluna girdi. Birlikte salondan çı-

karlarken Charlotte, onun hâlâ oğlunun kulağına doğru eğilerek konuştuğunu duyabiliyordu. “İma etmek istediğim şeyin doğru anlaşıldığına inanıyorum. Bunu kafana sok. Zaten masanın üzerine bir isim listesi bıraktım, Londra’daki balolara katılan iyi aile kızlarının isim listesini. Aslında ilk olarak dikkatini Leydi Katharine Musgrave’e vermeni öneririm. Hoş bir kız, yılda yirmi bin sterlin geliri var ve kısa bir süre sonra bebeklik kilolarından arınacaktır. Sonra Bayan Amelia Whitehead var. Yılda sadece on bin sterlin alıyor, bu kötü tabii ama altı çocuktan biri olduğu düşünülürse ailesinin üretim fabrikası olduğunu bile düşünebiliriz. Ah, sonra Bayan Susan...”

Peçetesinin bir kısmını ağzına sokmuş olan Nicole annesinin ağabeyine verdiği öğütleri duyunca peçetesini masanın ortasına fırlatıp yumruğunu vurarak bir kahkaha patlattı. “Bunu duydun mu Charlotte? *Liste* yapmış! Ah zavallı, Rafe. Bir düğün için üzülme kötü bir şey midir sence? Tanrım, gittiği için seviniyorum. Bana saçlarım çok koyu renk olduğu için asla sosyeteye *dâhil* olmayacağımı söyleyip durdu, Lydia da çok zeki olduğu için aynı sonucu yaşayacakmış.”

“Belki de haklıdır, Nicole,” dedi Lydia sonunda Fitz’in mektubunu katlayıp masanın üzerine koyarak. “Ne de olsa o üç kez evlendi.”

“Brüksel’deyken dördüncüyü bulması için dua edebiliriz ama bu sefer de adam törenden bir hafta sonra Bonaparte’in askerleri tarafından öldürülür. Ne de olsa annemin kaderi bu, öyle değil mi? Ama onun da hep söylediği gibi, çok hoş bir dul oluyor. Şimdi ne oldu?” diye sordu Lydia koşarak odadan çıkarken.

“Savaşta bahsettin,” diyerek iç geçirdi Charlotte. “Bonaparte ile karşılaşılmasına gerek kalmaması için dua ediyorum ama gerekecekse de bu çok kısa bir süre içinde olur umarım. Kardeşin

endişelenmekten bitap düştü. Burada işin bitti mi Nicole? Senin hizmetçiler sofrayı toplamak istiyor.”

Birlikte koridora çıktılar, Nicole hâlâ bir parça ekmeği çiğ-nemekle meşguldü, yolda Rafe’le karşılaştılar.

“Gitti!” diye bağırdı Rafe kollarını iki yana açarak, Nicole kadar genç ve yaramaz görünüyordu. “Ah, Charlie. Bayan Buttram valiz-leriyle geldi ve şu an odasına yerleşiyor. Yani itibarın kurtuldu.”

“Evet, kesinlikle ama zaten tehlikede olduğundan kuşku-luydum. Neden annene Bayan Buttram’dan bahsetmedin, Rafe? Adını kötüleyeceğimizden çok emin görünüyordu.”

“Evet, bu da benim kabahğim. Bu kadını bulduğum için çok mutluyum. Lord Peters kadına sonuna kadar kefil oluyor.” Nicole’e baktı. “Bayan Buttram’ı sakın es geçme ufaklık. Senin yaşından çok daha fazla balo döneminde refakatçilik yaptı.”

Nicole tatlılıkla gülümsedi. “O bana refakatçilik yapmaya gel-medi Rafe, unuttun mu? Bana ya da Lydia’ya gelmedi. Charlotte’ı senden korumak için burada. Şimdi izin verirseniz kardeşime bak-mam gerekiyor, muhtemelen yine pencerenin önündeki koltuğa kıvrılıp içini çekerek ağlıyordur. Doğrusunu isterseniz aşk denen şey çok yorucu bir durum.”

“Birazdan yanınıza gelirim,” dedi Charlotte ama Rafe bu sa-bah onun için başka planları olduğunu söyledi. “Öyle mi? Bugün de Savaş Bakanlığı’na gideceğini düşünmüştüm. Hayatını orada geçirmeye başlamıştın.”

“Ve sen de beni deli gibi özledin, değil mi?” Birlikte merdi-vene doğru yürürlerken ona gülümsedi. “Hizmetçine şapkanı ve gereken diğer eşyalarını getirmesini söyledim. Annemin gidişini kutlamak için önce arabayla parka gitmeyi düşündüm ama sa-bah saatlerinde orada hep dadılar ve çocuklar oluyor, bu yüzden belki biraz yürüyüş yaparız diye düşündüm.”

“Evet, bu hoşuma gider. Teşekkür ederim.”

“Biliyor musun,” diye konuşmaya başladığı sırada koluna girmesi için kolunu uzattı, “buradan ayrılana kadar annemin gitmesini bu kadar çok istediğimin farkında bile değildim. Sanırım artık Grosvenor Meydanı’nda daha çok vakit geçirebilirim, ondan kaçmama gerek kalmadı.”

“Bu sözüne karşılık vermek zorunda mıyım Rafe?” diye sordu Charlotte şaka yollu.

“Evet, elbette,” dedi sola döndüklerinde Charlotte’ı yol tarafından diğer tarafa alarak. “Bana bunun ne hoş olduğunu ve seni kıymetli varlığımla çok mutlu ettiğimi söyleyebilirsin.”

“Aman Tanrım, bunların hepsini söylemek zorunda mıyım?” diye dalga geçti onunla. “Annen gibi konuşmaya başladın. Bazen bu kadar çok şeyi taşımak ve *sonuçlarına* katlanmak çok yorucu olabiliyor.”

“Kadın her şeyin tadını kaçırıyor, değil mi? Ve bunu yapmaktan ayrı bir zevk alıyor. Bana Nicole’ün ona benzemediğini söyle.”

“Annenin de söylediği gibi, *Tanrı korusun!* Hayır, Rafe, Nicole genç ve farklı fikirleri var ama annesi gibi değil. İyi olacak, o da Lydia da. Onlar daha çocuk.”

“Sadece bir yıl daha,” diye hatırlattı Rafe ona. “Gelecek baharda sosyeteye tanıtılacaklar. Sence onları uyarmalı mıyız? Yani sosyeteyi.” Sonra başıyla kendilerine yaklaşmakta olan adama selam verdi ama adam önlerine dikilince durmak zorunda kaldılar.

“Ekselansları,” dedi adam elini şapkasının kıvrımlı kenarına götürüp abartılı bir tavırla eğilirken. “Sizi böylesine çirkin bir tavırla durdurduğum için beni affedin ama siz ve genç hanımı gördüğüm sırada kartımı bırakmak üzere evinize geliyordum.”

“Gerçekten mi?” dedi Rafe, Charlotte adamın garip giysilerini ve başını çevirmesini engelleyen gereğinden yüksek yakalı gömleğini incelerken.

“Evet, Ekselansları,” diye devam etti adam. “Beni görmek isteyeceğinizden pek emin değildim, bu yüzden korkakça bir plan yaparak size kartımı bırakmaya karar verdim, görünce beni çağıracağınızı umuyordum. Ama buradasınız, siz ve genç bayan.” Ona küçük bir reveransla karşılık veren Charlotte’ın karşısında bir kez daha eğildi. Charlotte bir kontu mu yoksa annesinin faturalarını getiren bir tüccara mı reverans yaptığına karar verememişti.

“Pekâlâ, bayım,” dedi Rafe sükûnetle, “kim olduğunuzu öğrenene kadar size herhangi bir karşılık veremem, değil mi?”

“Tanrım! Ne kadar aptalım, sizinle tanışmayı bile beceremedim. Sizden binlerce kez özür dilerim, Ekselansları. İsmim Hobart. Hugh Hobart. Ben... ben o talihsiz günde amcanız ve kuzenlerinizle birlikte o teknedeydim.”

“Öyle mi?” dedi Rafe. Charlotte’ın kolunu tutan elinin kasıldığını hissetmişti.

Huzursuzluk dolu bir sessizlik yaşandı. Charlotte bunu aşarak konuya girdi. “Böylesine şanssız bir trajedinin bir parçası olmak sizin için son derece kötü olmuştur, Bay Hobart. Yaşadığınız için şükrediyor olmalısınız. Öyle değil mi, Ekselansları?”

Rafe cevap vermek zorunda kaldı. “Gerçekten de öyle, Bay Hobart. Bu neredeyse bir mucize.”

Hugh Hobart heyecanla başını salladı. “Evet, Ekselansları, aynen öyle hatta kesinlikle öyle. Tabii bedenem ve zihnim aldığım yaralardan hâlâ kurtulamadım ama sonuçta yaşıyorum ve sizin değerli aileniz yok olmuşken böylesine değersiz şeylerden bahsetmek saçma olur. Çok eğleniyorduk oysa.” İçini çekerek başını

salladı. “Çabuk ve acısız bir ölüm yaşadıkları için yine de Tanrı’ya şükrediyorum, huzur içinde yatsınlar.”

Charlotte ailesinin dışında pek fazla kişi tanıımıyordu ama Londra’da geçirdiği tek balo dönemi süresince karşılaştığı kişileri de düşününce son derece *arsız* birisiyle konuşmakta olduklarına karar verdi.

Genç bir adamdı. Rafe’ten en fazla beş yaş büyüktü, hatları çok belirgindi, son derece ince ve uzun bir burnu, birbirine yakın gözleri vardı. Daha çok aç bir gelinciğe benziyordu, detaylara göz gezdirildiğinde adam burun farkıyla bir beyefendi olma fırsatını kaçırmış gibi görünüyordu.

Adamın tavırları düzgündü ama zorlama gibiydi, aşırı gösterişli hareketleriyle bir hanımefendinin duymaması gereken kelimeleri sarf etmesi kendi içinde bir karmaşa oluşturunuyordu.

Rafe de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki adamla konuşurken sesi artık buz gibi çıkmaya başlamıştı. “Evet, gayet iyi, Bay Hobart. Başka bir şey var mıydı? Bayan Seavers’la gezimize devam etmek istiyoruz.”

Bay Hobart reverans yapıp geri çekilmek yerine hareketlerini engelleyecek şekilde önlerine dikildi. “Bir... bir şey daha var Ekselansları ve bu konuyu aslında arkadaşınızın yanında dile getirmeyi hiç istemezdim.”

“Pekâlâ, onu da söyleyin,” dedi Rafe, Charlotte bakışlarıyla ona onay verirken. Charlotte bu adamın bir kez daha karşılarna dikilmelerinden söyleyeceklerini söyleyip gitmesini tercih ediyordu. “Sanırım konu parayla ilgili, yanılıyor muyum?”

“Ah, Ekselansları bu kadar açık sözlü olmayı düşünmemiştim aslında. Ama madem maskeleri kaldırdık, o zaman konuşalım. Evet, bu şekilde karşınıza dikilmemin sebebi para. İşin aslında müteveffa kuzeninizin bana borçlu olduğu yüksek bir meblağ.”

Sonunda Charlotte anlamayı başarmıştı. Yolun ortasında durmuş kumarbaz bir üçkâğıtçıyla konuşuyorlardı. Bu bir hayli eğlenceli bir durumdu. Taşrada kalmış olsaydı bunların hepsini kaçıracaktı.

“Hangisinin?” diye sordu Rafe bir adım öne atıp Charlotte’ı arkasına alarak, sanki o ana kadar olan biteni duymamış gibi.

“Harold, Ekselansları. Son derece şanslı olan ağabeyinin karşısına oturmak için aptal olmam gerekirdi... gerçi sonu öyle olmadı, hepsiyle birlikte boğuldu gitti. Harold kendini ağabeyiyle her açıdan bir tutardı, bu da ben ve benim gibilerin hayrına bir davranıştı. Yaptığım işle gurur duymuyorum Ekselansları ama dara düşen insan tüm yeteneklerini kullanmak zorundadır.”

“Ve sizin yeteneğiniz de oyun masasında, saç aklından fazla olan aptalları ağınıza düşürmek. Baştaki fikriniz doğruymuş, Bay Hobart. Yanımızdan geçip eve kartınızı bırakmalıymışsınız. Şimdi Bayan Seavers’a bir özür borçlandınız ama ahlak sınırlarını çoktan geçmiş olduğunuz için bunu yapmanıza da izin vermeyeceğim. İyi günler, Bay Hobart.”

Charlotte, Hugh Hobart’ın birbirine yakın olan gözlerinin iyice kısıldığını gördü. “Kumar meselesi onur meselesidir, Ekselansları,” dedi adam soğuk bir sesle. Charlotte’ın içi ürpermişti. “Kuzeninizin senetleri bende. Sizin de bildiğiniz gibi borç ölmez, Ekselansları.”

Bay Hobart elini yeleğinin cebine sokup oradan çıkardığı bir düzine kâğıdı Rafe’e uzattı. “Beş bin sterlin, Ekselansları. Toplamı bu. Konu hakkında söylenecek başka bir şey yok, ne dediğimi anladığınızı umuyorum.”

“Ölü kuzenimin itibarıyla ilgilendiğimi mi düşünüyorsunuz, Bay Hobart? O *trajik* kazada başınıza mı darbe almıştınız? Sanırım birkaç tahta yerinden oynamış.”

Charlotte alt dudağını ısırды, gülmek istiyordu ama Rafe'in hata yapıyor olduğu konusunda da endişeleniyordu. Dünyaya dair çok bilgisi yoktu ama kumar borcunun yemek ve içmek gibi alçakade ihtiyaçlardan önce ödenmesi gerektiğini de bilirdi.

Ama Bay Hobart yenilgiyi kabul etmiş gibi görünüyordu. Tanrı'dan bir tavsiye bekler gibi başını yukarı kaldırdı, sonra kim seden bir ses gelmemiş gibi bakışlarını çizmelerine indirdi, şimdi de aşağıdaki dünyadan bir ses gelir diye umuyordu herhalde.

“Kenara çekilirseniz yolumuza devam edeceğiz, Bay Hobart.”

Adam başıyla onayladıktan sonra son bir kez daha başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve bir anda çığlık atarak Rafe ile Charlotte'ı kenardaki hendeğe doğru itti.

Bir saniye sonra iri bir taş biraz önce tam Rafe'in durduğu noktaya düştü.

“Charlie! İyi misin?” diye sorarken Rafe onu yanına çekip başını kaldırarak konağın yanındaki ince binanın en üst katına baktı.

“Evet, Rafe, iyiyim,” dedi Charlotte, gerçi bütün vücudunun korkuyla titrediğini fark etmiş olması gerekirdi. “Baksana Rafe. Cepheden bir parça düşmüş. Bay Hobart olmasaydı...”

“Evet, hayatım biliyorum,” dedi Rafe usulca. “Ya söylediğin gibi ya da ilahî adalet ama ben ilkinde inanmayı tercih ediyorum.” Elini tutarak onu yeniden kaldırma çıkardı, Hugh Hobart bu sırada parlak uzun çizmelerinin yanına düşmüş olan küçük taş parçalarını tekmeleyerek uzaklaştırıyordu. “Bay Hobart, bizim için kendinizi tehlikeye attınız. Size teşekkür borçluyuz.”

“Bu doğru,” dedi adam, bir anda yüzünde bu beklenmedik fırsattan nasıl yararlanabileceğini düşünen bir ifade belirmişti. “Bana beş bin sterlinlik bir teşekkür borçlu olduğunuzu söylemek isterim.”

Bu arada gürültüyü duyan ve meydanda yürüyen insanlar etraflarına toplanmış, eve bakıyorlardı. Birkaç kişi evin sahibinin burayı terk etmesinden sonra böylesine bakımsız bir duruma düşerek tehlike arz ettiğini konuşmaya başlamıştı.

“Sizce evin sahibi kimdir?” diye sordu Rafe yanında durup mendiliyle kırmızı yüzünü yelleyen kadına.

“Ah, siz... sizsiniz, Ekselansları,” dedi kadın Rafe’in önünde reverans yaparken. “Yani amcanız geçen sene kumar masasında şansı yaver gitmeyen eski sahibinden almıştı burayı. Zavallı Sör Richard. Kendini çalışma odasında asmıştı, vicdanı ve kalbi olmayan Dük’e karşı kumar oynaması gerçi büyük bir aptallıktı ama...”

Kadın ölünün arkasından kötü konuştuğunu ve bunları yeni Dük’e söylediğini fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Kalabalığın içine hızla karışırken, iri bir beyefendi herkese bir adım geri çekilmesini söyledi, sözünü dinlemeyenleri ise bastonuyla itekledi.

“Sen oradaki... evet, sen. Orada durmuş ne şanslı olduğunu düşünüyorsun. Bu yalan da değil ama ben arabamdan her şeyi gördüm. Çatıda bir adam vardı ve onu şu an senin burnunu gördüğüm kadar net gördüm. Taşı kafalarınızı hedefleyerek attı.” Bay Hobart’a dönerek şapkasıyla onu selamladı. “Burada olmanız bir şanstı delikanlı, onları kurtardınız!”

“Çok teşekkür ederim beyefendi,” dedi Hugh Hobart eğilirken. “Dük’ün de aynı şekilde düşündüğünden eminim.”

Rafe, Fitz'in yanında olmasını çok isterdi. Sabah olanları konuşup bir sonuca varmayı başarabilirlerdi. Arkadaşını Grosvenor Meydanı'nı cebinde beş bin sterlinlik banka ödeme emriyle terk eden Hugh Hobart'la tanıştırma imkânına da sahip olurdu. Senetler şöminede yanıyordu.

Fitz bu adama ne yapılması gerektiğini bilirdi. Rafe uşağın-
dan anahtarı alıp taş duvarın düştüğü evi kontrole giderken ona eşlik de ederdi. *Kendi evini.*

Evi uşaktan anahtarı isteyerek hemen inceleyememiş olmasının sebebiyse Charlotte'tı, Rafe yanında olmadan konağa dönmeyi reddetmişti.

Hayır, aslında Charlotte değildi; onun hiç suçu yoktu. Çatıdaki her kimse zaten çoktan gitmiş olmalı, diye bir tez savunmuştu Charlotte ve eğer hâlâ içerideyse Rafe'in adam tarafından vurulmasının bir anlamı yoktu.

Onun haklı olduğunu biliyordu, ayrıca sokakta hâlâ pek çok meraklı vardı ve çoğu da cepheden taş düşmesinin *Rafe'in* hatasından kaynaklandığını düşünmeye devam ediyordu. Durum böyle olunca da Charlotte'ı kolundan tutmuş ve Hugh Hobart'tan da konağa kadar kendilerine eşlik etmesini söylemek dışında bir şey yapmamıştı.

Yanında iki güçlü hizmetçi ve elinde dolu bir silahla evi incelemeğe gittiğinde –ya öyle gidecekti ya da Charlotte peşine takılacaktı– yeni bir şok daha yaşadı.

Amcasıyla kuzenlerinin diğer kötü huylarının yanı sıra kumar oynadıklarını da biliyordu. Hatta amcası Daughtry aile kasesini arazilerden çok kumardan kazandığı paralarla doldurduğunu söyleyerek övünür dururdu.

Ama bir adamın evini almak ve onu yuvasından etmek çok farklı bir konuydu. Evi neredeyse boş bırakmak ve içine sadece önemsiz birkaç parça eşya bırakmak daha da büyük bir acımasızlıktı. Belki de Sör Richard kumar borçlarını ödemek için eşyalarını ufak ufak kendisi satmıştı ve amcası da bir zamanlar muhteşem bir yer olduğu anlaşılan bu evin sadece kabuğuna sahip olmayı başaramıştı.

Ne olduğu önemli değildi, sonuçta eski sahibinin çalışma odasında kendini asmış olduğu bu ev ona aitti.

Evin katlarını ve odalarını incelerken zihninde yeni bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Burası Brüksel’den döndüğü zaman annesi için mükemmel bir ev olabilirdi. Eğer kabul ederse Charlotte hemen burayı bir ev haline getirme çalışmalarına başladı.

Bu mükemmel bir çözüm değildi ama Helen Daughtry’yi Ay’a gönderme imkânına sahip olmadığına göre bu şimdilik en çekici çözümdü.

Akşam yemeğinden sonra günlük meseleleri konuşmak üzere çalışma odasında bir araya geldiklerinde Charlotte onun bu zekice buluşundan pek de heyecanlanmamıştı.

O daha çok bugün Rafe’e yapılan *cinayet* girişimiyle ilgileniyordu, şu an derdi buydu. Hatta tek derdi buydu. Şu an onun kumaş, eşya ve duvar rengi gibi şeylerle uğraşabileceğini nasıl dü-

şünüyordu? Zaten hepsini altın rengi ya da pembe seçmediği sürece annesi muhtemelen hepsinden nefret edecekti.

“Sakın bana surat asma Rafe ve bu sabah olanlar olmamış gibi davranmamı da bekleme. Sadece bir kadın olduğumu biliyorum ama...”

“Ah, *sadece bir kadından* çok daha fazlasısın,” diye araya girdi Rafe, kadehini havaya kaldırarak. “Başka bir kadın olsa taş başımıza atıldığı zaman histeri krizlerine kapılırdı. Seninle gurur duyuyorum. Çok ciddiym, Charlie.”

“Teşekkür ederim, yani sanırım. Ama yılda fazladan yirmi bin sterlin getirecek sevimli bir yaratığı tercih etmediğinden emin misin?”

“Aman Tanrım, onları duydun mu?”

“Elbette duydum. Annen duymam için elinden geleni yaptı, ayrıca bana haddimi bildirmeye çalışan sözlerini de duydum, ona göre Gül Köşkü’ne dönmem gerekiyor. Ama şu an –konuyu değiştirmene izin vermeyeceğim– ölüm tehditlerini göz ardı edip seni burada yalnız bırakamam.”

“Düşmanlarım olduğunu bilmiyordum,” dedi usulca. Charlotte Fitz değildi, asker de değildi ama zekiymi ve Rafe onun fikirlerine değer veriyordu. “Ashurst Malikânesi’nde olanları bir tarafa bırakırsak ki bırakabileceğimizi düşünüyorum, kuzenlerimin hâlâ toprak üzerinde kalan arkadaşlarının beni Londra’ya kadar izlediğini hiç sanmıyorum.”

Biliyorum, bunu ben de düşündüm. Bence birisi Ashurst Malikânesi’ne gelerek orada o denemeleri yaptı,” dedi Charlotte yeni elbisesinin korsaj kısmında bulunan kurdelelerle oynayarak, hepsini birbirine dolaştırıp bir düğüm yapmıştı. “Hugh Hobart’ımız hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ben de aynı soruyu sana soracaktım. Öncelikle onun *bizim* Hugh Hobart’ımız olmadığını düşünüyorum. Şanslıydı ve bir şekilde kumar borçlarını tahsil ederek gitmeyi başardı.” Kirpiklerinin altından ona baktı. “Tabii sen farklı bir şey düşünmüyorsan.”

“Düşünüyorum. Bence Bay Hobart bu sabah tam olması gereken yerde durduğu için gereğinden fazla şanslıydı.”

Robert kaşlarını çattı. “Devam et.”

“Bir düşünsene, Rafe. Kafamıza taşların düşmesi için bizi daha güzel konumlayamazdı,” derken başını eğerek Rafe’in tepkisini izlemeye başladı.

“Doğru. Ama karşılaşmamız bir rastlantıydı.”

Başıyla onaylarken gözü kurdelelerine ilişti ve nasıl bir karmaşa yaratmış olduğunu görünce suratını buruşturdu. “Tabii bizi izlemiyorsa, meydanın bir yerinde durup senin günün birinde yürüyüşe çıkmayı beklemiş olabilir. Sonuçta sık sık yürüyüşe çıkıyorsun.”

“O yolda beklerken bir arkadaşı da yeni evimin çatısında tünemiş bekliyor muydu? Gece gündüz, yağmur çamur demeden orada mı durdu? Ve bütün bunları, taş atıldığında aşağıda bizi kenara itmek için mi planladı? Bu sana mantıklı geliyor mu Charlie?”

Charlotte başını iki yana sallayarak iç çekti. “Üst kata çıkarırken kendi kendime düşündüğümde geliyordu ama şu anda gelmiyor, hayır. Hatta boş bir çaba ve vakit kaybı olarak görüyorum.”

“Pekâlâ, bundan ne sonuç çıkıyor?”

“Bilmiyorum. Bay Hobart’tan hoşlanmadığınızı biliyorum. Bu konuda aynı fikirdeyiz.”

“Kesinlikle,” dedi Rafe. “Bu sabah olanları bir tarafa bıraksak bile adamı kuzenlerimin arkadaşı olduğu için bile sevmiyo-

rum. Bu onun karaktersiz olduğunu gösterir, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Onları birbirine çeken şeyin arkadaşlık olduğunu hiç sanmıyorum. Bir de şunu düşün lütfen. Amcan ve kuzenlerin boğulduğunda Bay Hobart oradaydı. Bu sabah biz de neredeyse aynı akıbeti paylaşacakken yine oradaydı. Ya adam son derece uğursuz ya da araştırılması gerekiyor.”

Rafe onu onayladı. “Çok akli başında bir kadınsın, Charlie. Bunu hem doğru olduğu için hem de benimle aynı fikirde olduğun için söylüyorum. Tabii bu aramızdaki karşılıklı saygı ve hayranlıktan da kaynaklanıyor olabilir.”

“Hiç de değil. Yeniden biraz önce sorduğun soruya geri dönelim. Bundan ne sonuç çıkıyor?”

Rafe halının üzerinde yürüyerek bir süre düşündü. “Sanırım kendimize Hugh Hobart’ın ölmemi neden isteyeceğini sormamız gerekiyor.”

“Ölmeni isteseydi çoktan ölmüştün, Rafe. Seni yoldan o itti, unuttun mu?”

“Adam bir de kahraman mı oldu?”

Charlotte ona baktı ve omuz silkti. “Ya da başka bir şeyin peşinde. Bay Hobart hakkında konuşarak bir yere varamayacağız, o yüzden sana geri dönelim. Birilerini kızdırmadığından emin misin?”

“Hayır, Charlie değilim. Ama bunu yaptıysam bile aylar boyunca beni öldürmek için peşimde koşturacak kadar bir şey yapmamışındır.”

“Ne düşündüğümü biliyor musun Rafe?”

“Bunu söyleyemem ama senin beni mutlu cehaletimle baş başa bırakacağını hiç sanmıyorum. Anlat Charlie, ne düşünüyorsun?”

“Saçma. Gün boyunca düşündüğüm şeyi söyleyeceğim aslında. Bence her an her yerde vurulabilirdin. Ashurst Malikânesi’nde her gün atla geziyordun, şehirde de her gün dışarı çıkıyorsun.”

“Vuruldum, unuttun mu? O şapkayı kaybettiğim için hâlâ çok üzülüyorum.”

“Ah, evet ama o bir kaza da olabilirdi. Kaçak avcı, unuttun mu? Sen bile öyle düşünmüştün. Sonra Boney’nin eyerinin altına konan çivi var. O da şanssız bir kaza olabilir.”

“Taş duvar. Bu da şehirde olmayan bir şey değil, anladım. Bu akşamüstü Savaş Bakanlığı’nda konuyu anlattığımda bana Brook Sokağı’nda bizimkine çok benzeyen bir olayda iki kişinin yaralandığını söylediler. Bay Hobart’ın o sırada yanımızda olması sadece bir şanstı.”

“Ama senin deyimimle bizim olayımızda, bir de çatıdan taşı üzerimize iten adam vardı.”

“Evet, görüldüğü söylendi. Ama teorimize sadık kalırsak görülmemiş de olabilirdi ve her şey yine bir kazaya bağlanabilirdi. Bir gün ölürsem birileri bunun cinayet olarak adlandırılmasını istemiyor.”

“Ayrıca harcanan zamanı ve enerjiyi de düşün, Rafe,” dedi Charlotte yine Rafe’i şaşırtarak. “Beş ay içinde üç saldırı. Adam son derece kararlı ve sabırlı. Tabii geçmişinde fark etmediğin başka girişimler olduysa bunu bilemem.”

Rafe bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Hatırladığım bir şey yok. Bana ateş eden son kişi Elba’daydı ve o da düşmandı. Oradaki tek hedef olduğumu hiç sanmıyorum.”

“Elba’da mı? Ben orada Bonaparte’in oradan ayrılmamasını sağlamak için bulunduğunuzu düşünüyordum. Bu şiddet gösterisi hangi sebeple oldu?”

“Hanların birinde içen bazı yabancılar gördüm ve onların neden Elba’ya geldiğini soruşturdum,” dedi Rafe olayı tekrar hatırlamaya çalışarak. “Fransızlar, yani bir tanesi benimle Fransızca konuşmuştu. Diğerk adamı onlar handan ayrılırken sadece sırtından grebilmiştim. Fitz’le peşlerine düşüp durmalarını emrettik –onlara birkaç soru daha sormak istiyordum– ve bir tanesi dönüp bize ateş etti. Onları yakalayıp sorgulasaydık ne olacağını hâlâ merak ediyorum. Bu olay gerçekleştiğinde Bonaparte oraya taşınalı üç ay kadar olmuştu.”

“Elba’ya neden gelmişlerdi? Yani sen bunu sorduğunda sana adam ne demişti?”

“Gemilerini tamir etmek için gelmişler,” dedi Rafe, eliyle çenesini sıvazlayarak. “Ateş edildikten sonra ben adamları kovalamaya devam ettim. Fitz de alaydan adam toplamaya gitti. Ama karanlıkta adamları kaybettim. Bir yere çekili şalupaları olmalı, ortalıktan yok oldular.”

Omuzlarını silkti. “Hayır, bu olayın şu anda olanlarla bir ilgisi olamaz. Ama,” dedi, aslında amacı Charlie’yle dalga geçmekti, “gördüğüm fakat aslında göremediğim ikinci adam olayı ben Bonaparte’ı serbest bırakmaya çalışırken lmüşüm gibi göstermeyi planlayıp beni öldürmesi için bir Fransız tutmuş olabilir. Adam orada başarısız olunca buraya gelip araştırmalarına devam etmiş ve bu Fransızı da yanında getirmiş olabilir. Bir düşün baka-lım, Charlie. Taş duvar hedefi şaştuğında yukarıdan, ‘*Mon Dieu, yine mi ışkaladım?*’ diye bir ses duydun mu?”

“Seni bazen keyifle boğabileceğimi düşünüyorum, Rafael Daugbtry. Yine de Bay Hobart’a yoğunlaşmamız gerektiğini dşnyoruun, en azından öyle birisinin varlığından haberdarız. Bu adam hayatımızı kurtarmış dahi olsa onu sevebileceğimi hiç sanmıyorum. Ayrıca şu an sadece beş bin sterlin daha zengin olmakla kal-

madı, ona borçlu olduğumuzu da düşünüyor. Ona bize eve kadar eşlik etmesini söylediğinde yüzünde arsız bir gülümseme belirmişti, hani dikkatini çekmediyse diye söylüyorum. Onu takip etmesi için birisini tutmamı öneririm.”

Yine Rafe’le aynı şeyi düşünmüştü, bu amaçla birisini tutmayı planlamıştı bile. Altı yıl savaşta ayakta kalmayı başardıktan sonra şehirde kafasına düşen bir taşın altında can vermek çok da keyifli bir durum değildi.

“Anlaştık.” Deri koltukta onun yanına oturdu. “Şimdi Hugh Hobart meselesini sonuna kadar konuştuğumuza göre bu akşam tartışmamız gereken başka bir konu var mı? Bayan Buttram yerine yerleşti mi?”

“Ah, evet, Bayan Buttram. Şu an hiyerarşide beni nereye koyacağını bulmaya çalışıyor, neden burada bulunduğumun tam bir açıklamasının ona yapılmasını bekliyor. Benim üst düzey bir hizmetçi mi, mürebbiye mi, senin koruman altında bulunan bir kişi mi olduğumu merak ediyor. Tam bir cevap vermeden önce onu daha ne kadar oyalayabileceğimi bilemiyorum. Nicole onun tam bir ejderha olduğunu söylüyor, gerçi daha burun deliklerinden çıkan alevleri görmedim ama...”

“Burada olmanın sebebi ortada,” dedi Rafe elini saçlarına götürüp parmağıyla buklelerinden biriyle oynama cüretini gösterek. “İhtiyacım olduğu anda bana destek olmak üzere buradasın.”

“Ciddi olmayı reddedeceksen...”

“Sana olan duygularımdan bahsederken hep ciddiyim, Charlie.”

Charlotte ellerini kucağında birleştirdi, odadaki hava bir anda gerilmişti. “Bazen... bazen bana karşı büyük bir sorumluluk hissettiğini düşünüyorum, Rafe. Yani amcanın ve kuzenlerinin yaptıklarından dolayı. Söyledim işte. Bana acınmasından hoşlanmam, Rafe.”

“Düşündüğün bu mu yani? Sana *acıyor* muyum?”

Charlotte başını eğerek yeniden kurdeleleriyle oynamaya başladı. “Neden olmasın? Ben kendime acıyorum. Bana yaptıkları şey çok korkunçtu, Rafe.”

Rafe bir eliyle Charlotte’ın yanağını tuttu. “Biliyorum. Senden asla sahip olmamış olduğun bir şeyi çaldılar.”

Yüzünü kaldırıp ona bakınca Rafe’in yüreğinden bir parça koptu. Ona dokunmayı nasıl da özlemişti... Diğer şeyleri de...

“Anlayamadım.”

“Bundan eminim. Ve bunu sana nasıl anlatabileceğimi bildiğimden emin değilim,” dedi Rafe, elini itmemiş olmasından ve hâlâ koltukta yakınlığından kaçmak için bir bahane bulmaya çalışmadan oturuyor olmasından çok mutluydu. Çünkü yanan ateşin karşısında birkaç mum eşliğinde yalnız oturuyorlardı; adam ve kadın.

“Charlie, seni öptüğümde korktuğunu hissediyorum. Sana sarıldığımda da. Senden çaldıkları şey bu, hayatım. Çok güzel olabilecek bir şeyi senden çalıp onu çirkin, iğrenç, acı dolu ve inanılmaz zalimlikte bir şeye dönüştürdüler.”

“O kadına yaptıkları... ve... ve bana yapmaya çalıştıkları...”

“Şişşt, biliyorum,” dedi Rafe onun yanağını okşayarak. “Öyle olmak zorunda değil.”

İşte şimdi Charlotte geri çekilmeye hazırlanmıştı. “O kadar aptal değilim. Bunun farkındayım. Yani fikren bunu biliyorum. Ve yüreğimde senin beni asla incitmeyeceğini de hissediyorum. Artık... artık çocuk olmadığımızı da biliyorum. Benden istediğin şeyi aslında ikimizin istediğini de biliyorum. Ve istiyorum. İstiyorum! Ama sonra sen çok anlayışlı ve çok *nazik* davranıyorsun, parçalara ayrılacağımı düşünüyorsun ve ben de sen beni zavallı

bir *kurban* gibi gördüğün için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Kurban değilim, Rafe. Değilim! Aramızda neler olabileceğini biliyorum. Tehlikede olduğunu düşündüğüm anda yanına koşmak, sana dokunmak istiyorum ve...”

Rafe bu kez onun yüzünü nezaketle avuçlamadı. Bu kez ellerini ensesine koyarken onun çığlıklarını dudaklarıyla bastırıp onu sıkı sıkı tuttu.

Ondaki ilk yumuşamayı ve belki de ilk arzu pırıltısını hissetti ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bir saniye sonra geri çekilecek ve onu tekrar kaybedecekti.

Rafe dudaklarını ayırmadan konuştu. “Gülümse, sevgilim,” dedi ona. “Ben seni öperken ve sen bana karşılık verirken gülümse.”

Charlotte ellerini göğsüne koyup geri çekildi ama gözlerinde korku yoktu. “Gülümsemek mi? Neden böyle bir şey söyledin?”

“Bilmiyorum. Kelimeler ağızımdan çıkıverdi. Mutlu olmamız gerekiyor. Kahretsin, öyle değil mi? Dene, Charlie. İkimiz de de-neyelim.”

“Delisin sen,” dedi Charlotte ama yine de gülümsedi.

O vazgeçmeden önce Rafe de gülümsedi ve onu yeniden öpmeye başladı.

Ve bu sefer tamamıyla farklıydı; beklenmedik ve çok keyifliydi. Dudakları yumuşacıktı ve ondan kaçmıyordu, ayağa fırlayıp odadan kaçacak gibi de görünmüyordu.

Rafe dudaklarının kenarlarına öpücükler kondurmaya başladı, önce birine sonra diğerine. Çok fazla derine inmeden rüyalarına giren dudaklarını keşfetmeye başladı. Charlotte içini çekti, erimeye başlamıştı.

Sonra kıkırdadı.

Rafe ders veren bir öğretmen edasıyla ciddiyetini korumaya çalıştı ama onun mutlu kahkahası bu rüyaya bir son verdi ve o da kahkahalar atmaya başladı.

Elleri birbirlerinin omzuna dolanmış, dudak dudağa dururken gerçek tutku kadar nadir bulunan bir şeyi daha paylaşmayı başarmışlardı... gerçek mutluluğu.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Charlotte'ın keyifle dans eden gözlerini seyretti. Orada en ufak bir gölge, korku ya da sıkıntı yoktu.

“Charlie?”

“Rafe?” Sesi şarkı söyler gibiydi.

“Biz deli miyiz?”

“Evet, Ekselansları, bunun yüksek ihtimalle doğru olduğunu düşünüyorum.”

“Neyse en azından birlikte delirdik. Sorun yok.”

“Beni aramaya çıkmadan önce gidip ikizlere bakmalıyım.” Charlotte ayağa kalktı. “Ben... teşekkür ederim Rafe. Neden korkmuş olduğumu hayal dahi edemiyorum,” dedi eteklerini düzeltirken. “Ashna bakarsan bir sonraki dersini merakla bekliyorum.”

“Savaş Bakanlığı’nda işler kızıyor ama programıma bakıp yeni bir ders için zaman ayırmaya çalışırım,” dedi Rafe. O da ayağa kalkmıştı. “Ya da istersen şu anki derse devam ederiz. Gülümsemeyle başladık. Sırtımayla devam edebiliriz belki de...”

Kollarını ona uzattığında Charlotte dans ederek ondan uzaklaştı, çok mutlu ve kaygısızdı, Rafe savaştan eve döndüğünden beri onu böyle görmemişti. Bu gece aralarında bir şey olmuştu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama olmuştu. Hem de iyi bir şey.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Charlotte kısa bir tereddütten sonra ve kapıya yöneldi.

“Charlie...” diye seslendi Rafe. “Bir şey söyleyecektin ve vaz-geçtin. Söyler misin lütfen?”

Charlotte dönerek kirpiklerinin altından ona baktı. “O gece çok korktuğum halde kuzenin Harold’la ilgili bazı şeylere dikkat etmiştim.”

Harold, lanet olası piç, bir hayvan gibi, zavallı bir kadınla çiftleşen iğrenç herif. Rafe Charlotte’ın neye dikkat ettiğini bilmek istiyor muydu? “Neymiş o?”

“Şey,” diye yavaşça başladı ve son hızla cümlesini tamamladı. “Üzerinde hiçbir şey yoktu, bunu zaten biliyorsun. O korkunun arasında onun çok aptal göründüğünü düşündüm.”

Charlotte’tan duymayı beklediği itiraflar arasında bu betimleme son sırada bile yer almıyordu. Bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Zavallı Harold. O her zaman biraz... tombuldu.”

“Ve pembe,” diye cesaretle ekledi Charlotte. “Bir domuz gibi. Ve bunca zaman bu beni çok rahatsız etti. Yani... demek istediğim şey... erkekler zaten pek güzel görünmüyorlar.”

“Sanırım haklısın,” dedi Rafe onun düşüncelerini merak ettiği için üzölmeye başlamıştı. Kahrolasıca Harold!

“Evet, ama... ama şunu da düşünüyorum...” Charlotte sesini iyice kısıtı ama Rafe onu hâlâ duyabiliyordu. “Senin öyle aptal görüneceğini hiç sanmıyorum. Yani –tabii bunu sürekli olarak düşündüğümü sanma– senin oldukça hoş olduğunu hayal ediyorum.”

“Charlie...” Ona doğru hızla iki adım attı ama o çoktan arkasını dönüp kaçmıştı.

Brüksel

28 Mayıs 1815

Sevgili dostum ve yoldaşım,

Bir erkek, düşmanının onu öldürmesinin ona huzur vereceğini düşünmeye başlamadan daha ne kadar süreyle bu gösteriyi sürdürmeye devam edebilir sence? Burada ağaç olmuş, Bonaparte'ın gelmesini bekleyip her gün birliğe talim yaptırırken kendimi çok kötü hissediyorum. Atına adamın adını koyarken yaptığın espriyi hatırlıyor musun? O da iğdiş edilmiş midir demiştin.

Blücher ve ordusu da hâlâ Brüksel'in dışında bir yerlerde, sanırım Bonaparte'ın ayaklarını sürüyerek gelmesinden mutluluk duymalıyız. Fransızlar her zaman geç kalır, öyle değil mi?

Wellington ihtiyatlı bir adam. Görünüşte tüm asaletiyle partilere ve balolara katılıyor ama perde arkasından düşmanla karşılaşabileceği tüm arazileri araştırıp haritalarını çıkarttırıyor ve her alana göre mümkün olan en iyi stratejiyi belirlemeye çalışıyor.

Bunu reddetmenin bir anlamı yok eski dostum, savaş çok yakınımızda. Harekât raporlarını okuduğundan eminim ve hep-

sinde aynı şey yazıyor. Tek savaş, açık alanda gürültülü bir gün, bir zafer ve kâbus sona erecek.

Ve sonra korkarım seninle bir savaşa gireceğiz çünkü birazdan söyleyeceklerim seni çok kızdıracak.

Kız kardeşini seviyorum, Rafe... Ekselansları. Biliyorum, biliyorum. O daha on yedi yaşında bir çocuk ve ben yirmi altı yaşında bir tarihî eserim. Bu nedenle o seneye ilk balo dönemini geçirene kadar Lydia'yı etkileyecek hiçbir şey yapmayacağıma dair sana en ciddi sözümü veriyorum, Rafe.

Grosvenor Meydanı'ndan yeteri kadar uzak olduğum için ve bana meydan okuyup yere deviremeyeceğinin de farkında olduğum için sana yüreğimdakilere açıklama cesaretini gösteriyorum... Yüreğimdaki kişinin kim olduğunu...

Sadece bir asker olduğumu biliyorum Rafe, bir Dük'ün kıymetli kardeşine verebileceğim İrlanda'daki yıkık dökük evim ev ve yıkılmaz sevgimden başka bir şeyim yok. Ama beni ve yüreğimi biraz tanıdıysan her gün senin onayını alma umuduyla dua ettiğimi de bilmen gerekir.

Şu an için senden tek isteğim var, Lydia'mı koruman. Onu çok özledim, gülüşünü, tatlı tavırlarını, kibar esprilerini ve zekâsını. Rafe, hayatımda ilk kez savaştan korkuyorum çünkü bu kez kaybedecek çok şeyim var...

Sadık Hizmetkârın ve Mütevazı Ricacın,

Komutan Swain McNulty Fitzgerald

Not: Rafe, Tanrı aşkına bu mektubu yak! Aptal, batıl inançlı, yaşlı kadınlara benzedim!

Rafe tek kelime bile etmeden mektubu çalışma odasında sessizce oturarak işleme kasnağının başında çalışmakta olan Charlotte'a uzattı ve masanın arkasındaki yerine döndü.

Ellerini yüzüne koyup parmaklarıyla dudağına vurarak onun mektubu okumasını izledi.

Charlotte mektubu iki kez okuduktan sonra mektubu kucağına bırakarak Rafe'e baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ah, Rafe," dedi usulca, sesi titriyordu. "Bu hem çok güzel hem çok üzücü. Ve çok korkutucu."

"Biliyorum." Yumruğunu masaya geçirdi. "Lanet olası!"

"Rafe!" Charlotte ayağa kalkıp masaya doğru ilerledi ve tam karşısında durdu. "Fitz konumundan fazlasını istiyormuş gibi görünebilir ama onun yüreğinin saflığını ve..."

"Konu bu değil, Charlie. Tanrım, Lydia için ondan iyisini bulamam," diye araya girdi Rafe, iskemlesini iterek yerinden kalkıp kendine içki koymaya gitti.

Bir dikişte iki parmak brendi içtikten sonra yerine dönmeden önce kadehini bir kez daha doldurdu. "O çok duygusal, Charlotte. Ve şu an düşmanı yenmekten çok kendi hayatından endişe ediyor."

"Mantıklı bir insan böyle yapmaz mı?"

Rafe başını salladı. "Hayır, bir asker öyle düşünmez. Bir asker sadece savaşı ve emrindeki askerleri düşünür. Kendini ve günü çıkaramayacağını düşünmek kişinin kendine en büyük lanetidir. Bu, sonunda yok olmanı sağlayacak önlemler almaya iter. Bu onun ilk savaşı değil, düşmanla ilk karşılaşması değil. Bunu *biliyor!*"

"Ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum. Brüksel'e gidemem. Ona bakıcılık yapmaya gittiğimi anlar ve bu işleri daha da kötüleştirir. O bir yetişkin. İyi bir asker, hatta iyi bir askerden çok daha iyi bir asker. Cesur. Korku-

suz. Benim hayatımı pek çok kez kurtardı. Kahretsin, *şimdi* âşık olmak zorunda mıydı?”

“İnsanların ne zaman âşık olacaklarını planlayabildiklerinden kuşkuluyum, Rafe.” Charlotte mektubu onun önüne koydu. “Hissettiklerini söylemek zorunda olduğunu yazmış. Dramatik olduğunu da farkında. Zamanı gelip Bonaparte ortaya çıktığında her şey yoluna girecektir. İyi olacaktır. Bekleyerek çok fazla zaman geçirdi. Bu savaş zamanı için gereğinden fazla düşünecek vakit demek.”

Rafe kâğıdı alıp tekrar gözden geçirdi. “Muhtemelen haklısın. Hayır, *haklısın*. İlk cümleleri adamları, Wellington ve savaş hakkında. Onu mum ışığında, tek başına otururken görebiliyorum, şişenin içindeki gittikçe azalıyor ve sonunda da pişman olacağı şeyler yazıveriyor.”

“Lydia’yı sevdiğini bilmeni istiyor. Bence bu harika.”

Rafe başını kaldırıp ona baktı. “Teşekkür ederim, Charlie. Her zamanki gibi duyarlısın. Ayrıca ona duygusallaşmamasını yazmanın hiçbir faydası olmaz. Ona bir atın altında kalmayıp kendini Lydia’yla flört etmek üzere sapasağlam geri getirmesini yazmak çok daha doğru olur.” Masasının üst çekmecesini açıp bir kâğıt ve düklük damgasını çıkardı.

Charlotte ona kalem ve mürekkebi verdi. “O bunu istiyor, Rafe. Senin onayını.”

Giriş bölümünü yazmayı bitirmişti bile. “İznimi alamayacağımı düşünüyorsa o gerçekten su katılmamış bir aptal. Tanrım, o benim dostum ve ben o aptalı seviyorum. İkinizden biri olmasa ne yapardım bilmiyorum, lanet olsun.”

“İki aptaldan biri,” dedi Charlotte gülerek, çalışma odasından ayrılmaya hazırlandı. “Ah Ekselansları, ağzınızdan bal damlıyor.”

“Charlie dur...” dedi Rafe başını kaldırıp ona bakarak. “Hayır, boş ver. Ne demek istediğimi anladığımı biliyorum.” Onun mutluluğunu görünce gülümsedi. “Hâlâ bir askerim ve biraz yontulmuş olmama rağmen on dokuz yaşında Ashurst Malikânesi’ni terk eden delikanlıdan çok da farklı değilim.”

“Evet, bu konuda gerçekten biraz çalışmalısın, Rafe,” dedi Charlotte kahkahasını gizlemeye çalışarak. “Bir enfiye kutusu taşıyıp tek mercekli gözlük takmayı deneyebilirsin. Düşünsene bu anneni nasıl mutlu ederdi.”

“Annemi mutlu etmekten bana ne. Beni ortalıkta bir maskara gibi gezdirip kendisi gibi beyinsiz ve sığ bir kadın tarafından kاپana kısırılmamı istiyor. Seni tercih ederim, Charlie.”

“Ekselansları, komplimanlarınızın altında eziliyorum,” dedi Charlotte nakış kasnağını toplarken. “Şimdi o yazdığın kâğıdı yırt ve Fitz’e onay verdiğini ve onun dönüşünü dört gözle beklediğimizi bildiren neşeli bir şeyler yaz. Hatta Bonaparte hikâyelerini anlatırken rezilcesine sarhoş olacağınızı da...”

Ne yapmaya çalıştığını daha yeni fark eden Rafe başını kaldırıp ona baktı. “Duygusallaştığım için benimle dalga geçerek beni toparlamaya çalışıyorsun, değil mi Charlie?”

“Olabilir. İşe yaradı mı?”

“Hem de çok. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi usulca ona birlikte oldukları sürece her şeyin yolunda gideceği umudunu veren bir bakışla baktıktan sonra.

Gününü ve gecesini Savaş Bakanlığı’nda geçirmişti, ihtiyaçları olursa diye oradaki koltukta uyumuştı. Çarşaf değiştirir gibi müttefik değiştiren Mareşal Ney pek çoğunun yaptığı gibi yine Bonaparte’ın tarafına geçmişti. Rafe ve onunla birlikte çalışanlar haftalardır stratejilere yoğunlaşmışlardı ve tam Bonaparte’ın

ne yapacağını tahmin ettiklerini düşündüklerinde Ney'in birliğinden ayrılması gibi bir mesele ortaya çıkmıştı.

Ama ne olursa olsun bu kaçınılmaz savaş yaşanacak ve Bonaparte son kez yenilgiye uğratılacaktı, ondan sonra Charlotte ile birlikte Ashurst Malikânesi'ne dönüp kendilerini sadece birbirlerine adayabileceklerdi. O günü dört gözle bekliyordu.

"Charlie..." diye başladı ama durdu, ne diyeceğini bilmiyordu.

Charlotte bunu anlamışçasına konuşmaya başladı. "Acele et, bana Savaş Bakanlığı'nda sana ihtiyaçlarını olduğunu söylemiştin ve bu mektubun akşamüstü postasına yetişmesi gerekiyor. Akşam yemeğinde görüşürüz, değil mi?"

Rafe başıyla onaylayarak mektubuna döndü.

Antredeki saat geceyarısını vurduğunda Charlotte oturma odasında oturmakla aptallık ettiğini düşündü, bir kulağı koridordaydı ve Rafe'in Savaş Bakanlığı'ndan geri dönmesini bekliyordu.

Fitz'in son mektubunu okuduğunda Rafe'in gerçekten üzül-düğünün farkındaydı. Çok iyi ve kibar bir insan olan Fitz için de endişeleniyordu ama Rafe'in endişesi onunkinin on katı olmalıydı. Özellikle de onca yıldır birlikte askerlik yaptıkları düşünülürse. Aralarında bir kadının anlayamayacağı bir bağ kurulmuş olmalıydı, bunu anlaması mümkün değildi çünkü bir savaş alanında hiç hayatını feda etmeye kalkışmamıştı.

Rafe akşam yemeğine kadar dönmemişti ama onlara saat dokuzu kadar Savaş Bakanlığı'nda kalması gerektiğine dair bir not göndermiş ve yemeklerini onu beklemeden yemeklerini bildirmişti.

Charlotte saat dokuzda gelmesinin bir ihtimal olduğunu ve ona ihtiyaç duydukları sürece orada kalması gerektiğini biliyordu.

Yine de onu tekrar görmeden yukarı çıkıp yatmak istemiyordu, Fitz için artık endişelenmediğini görmeyi umuyordu.

Bu arada suikast girişimleri konusu da vardı. Birisinin onu üç kez öldürmeye çalıştığını biliyordu, belki daha da fazla. Rafe de Charlotte'ın bunu unutmadığını biliyordu. Bu yüzden söylediği saatte Grosvenor Meydanı'nda olamayacağını bildiren o notu göndermişti.

Hugh Hobart'ın onları kafalarına düşen taştan kurtardığı günden sonra başka bir girişim olmamıştı ama Charlotte'ın endişelenmediğini biliyordu. Ayrıca o günden sonra Hugh Hobart'ın ortalıkta görünmediğini de söylemişti. O olay olmamış gibi davranıyordu.

Charlotte yine de endişeleniyordu. Endişelenmemiş gibi davranmaya çalışırken bile çok endişeleniyordu.

Lydia ile Nicole üst kata çıkmışlardı, hatta Nicole'ün "vızıldayan arılar" dediği Bayan Beasley ve Bayan Buttram ikilisi bile sohbetlerini sona erdirip odalarına çekilmişlerdi. Charlotte burada tek başına beklerken kendini son derece rahatsız hissediyordu çünkü Rafe'in dönüşünü beklediği son derece aşıkardı.

Bir süredir ilgilenmediği nakış bir kenara bırakarak koridora çıkıp eve geç gelenlerin yatağına gidebilmek için yakması düşünülerek konulmuş olan mumlardan birini aldı. Rafe için geride kalan mumlara bakarak içini çekti. O bir yetişkindi ve onun için üzülerek komik oluyordu.

Ama Fitz'in mektubu onu çok endişelendirmişti...

Boşta kalan eliyle eteğini kaldırırken Rafe'i beklemek üzere orada kalan uşağı başıyla selamladı ve merdivene ilerledi, üst kata vardığında aşağıdan gelen sesleri duydu.

Rafe. Dönmüştü.

Koşarak odasına mı gitmeliydi? Böylelikle onu görüp beklediğini fark etmezdi. Yoksa olduğu yerde kalıp saatin dokuz olduğuna inanıp inanmadığını mı sormalıydı? Onun bir şey yiyip yemediğini öğrenip mutfaktan bir şeyler hazırlamalarını mı istemeliydi?

Yoksa histerik bir kadın gibi davranmayı bırakmalı mıydı?

“Rafe,” dedi mümkün olduğunca rahat bir sesle, onun basamakları çıkan ayak seslerini duyduğunda. “Ben de şimdi yatıyordum...”

Konuşurken yavaşça dönüp onun yüzüne baktı ve diğer söyleceklerini unuttu.

“Rafe? Rafe ne oldu?”

Rafe elini alnına koydu, siyah saçlarının altındaki soluk teni nemliydi ve saçları alnına yapışmıştı. Diğer eli korkuluğun üzerindeydi ve bıraktığı anda düşecek gibiydi.

“Bir şey... bir şey olmadı. Sanırım çalışma masasında uyu-yakalmışım. Ne aptallık.”

Charlotte koşarak sahanlığı geçip bir kaç basamak aşağı inerek yanına gitti. Elindeki ve duvarlara asılmış birkaç mumun cansız ışığında bile iyi olmadığını görebiliyordu. Gözleri parlıyordu ve yanakları gereğinden fazla kırmızıydı.

Elini Rafe’in yanağına koydu ve aynı hızla geri çekti. “Tanrım, Rafe yüzün alev alev yanıyor! Sen hastasın!”

“Hayır... hayır, değilim,” dedi yanından geçip yuvarlanırcasına odasına doğru ilerlerken. “Bu... bu lanet olası ateş bazen bir illet gibi yakama yapışıyor. Gelir ve gider. Sabaha iyi olurum. Sakın... sakın endişelenme, Charlie. Yatağına git.”

Charlotte onun yatak odasına girebilmek için kilitle boğuşmasını izledi. Yatağına mı gidecekti? Tabii! Adamı yere düşmek üzereydi!

“Kes şunu,” dedi Rafe’in elini kilitten iterken, kapıyı onun için açabilmesinin tek yolu buydu. “Şimdi içeri gir ve Phineas’ı çağırmama izin ver. Hay lanet! Phineas burada değil, değil mi? Onun izin günü ve arkadaşlarıyla sohbet edip dedikodu yaparak içiyor.” Rafe’in elini tuttu –sıcak ve kuru elini– ve onu odaya sokup mumu en yakın masanın üzerine koydu. “Gel, yatağa yatman gerekiyor.”

“Bence de,” diye mırıldandı Rafe boyunbağını çözmeye çalışarak. “Burası çok sıcak...”

“Evet, evet, burası sıcak,” dedi Charlotte, onu dört direkli geniş yatağa götürmeye uğraşıyordu. Yatağın kenarına varınca onu çevirip ceketini çıkarmaya başladı, hiç de kolay değildi, terzi işini çok iyi yapmış ve ceketini onun iri ve kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi oturtmuştu.

“Bana bu ateşten niye hiç bahsetmedin? Yarımada’da görev yapan askerlerin bundan muzdarip olduğunu duymuştum. Neden bir şey söylemedin?”

Rafe başını eğerek alnını onunkine dayadı. “Meraklı küçük Charlotte her şeyi bilmek istiyor,” dedi dili dolanarak, şişeler dolusu içki içmiş gibiydi. Charlotte’in yüzüne vuran nefesi sıcacıktı. “Başka şeyler de bilmek ister misin? Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Seni otların üzerine yatırıp saçlarındaki tokaları ve üzerindeki kıyafetleri nasıl çıkarmak istediğimi? Ve sana dokunmayı... Her yerine... Seni öpmeyi ve içinde yok olmayı...”

Charlie onu odada öylece bırakıp kaçmak için içinde yükselen paniği bastırdı.

Ne söylediğinin bile farkında değildi. Ateşliydi, hepsi bu. O George ya da Harold değildi. Onlara benzemiyordu! Ondan istedikleri çirkin şeyler değildi, Rafe söz konusuysa çirkin olmazdı!

“Evet, evet,” dedi kararlı bir sesle, “hepsi kulağa çok hoş geliyor, Rafe. Şimdi bana kolunu uzat çünkü kolları çok dar... Ah, işte iyi asker. Şimdi diğerini.”

Ceket yerdeki kravatın yanına gitti, hızla yeleğinin düğmelerini çözdü ve onu omuzlarından çekip çıkardı, Rafe’in üzerinde sadece gömleği ve güderi pantolonu kalmıştı.

Charlotte gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Böyle bir durumda ondan etkilenmemesi gerekiyordu. Ama etkilenmişti. Bu çok kırılğan görüldüğü için mi olmuştu? Şu anda ondan korkması mümkün değildi. Gerçi daha önce de korkmamıştı. Parmaklarını Rafe’in çıplak göğsünde gezdirerek güçlü kaslarına hayran oldu ve içi ürperdi. Çok erkeksiydi, her yanı...

Rafe durduğu yerde sallanınca başını sallayarak aptalca düşüncelerinden sıyrıldı.

“Ayakkabıların Rafe, ayakkabıların.” Önünde diz çöktü. “Kaldır ayağını, Rafe. Evet, çok güzel,” dedi ayağından ayakkabısını çıkarırken. “Şimdi diğeri, ah, harika.”

Ayağa kalkarak iyice yalpalamaya başlayan Rafe’i yakaladı.

“Soğuk. Burası çok soğuk,” dedi Rafe, gözleri kapalıydı. “Tanrı’nın unuttuğu bu yere lanet olsun, Fitz. Ya donuyoruz ya yanıyoruz...”

Onun ağırlığını taşımakta zorlanan Charlotte dua etmeye başladı. “Tanrım bana yardım et lütfen. Onu yatağa götürmem gerekiyor.” Sonra Rafe’e emretti: “Kes şunu, Komutan Daughtry! Ayakta dur asker! *Güzel*. Şimdi ben örtüleri kaldırırsan kadar öylece dur.”

Saten örtüyü hızla çekti ve üzerindeki yastıklar her yere dağıldı, bir eliyle ayakta durabilmesi için Rafe’i tutuyordu.

“Tamam! Şimdi bana yardım et, Rafe. Bana yardım etmek zorundasın. Rafe? Rafe beni duyuyor musun?”

“Evet, Fitz seni duyuyorum. O kadınla yatmak istemiyorum, ama en azından sıcaktır. Gömleğimi yıkar belki...” dedikten sonra yutkunmaya çalıştı. “Susadım. Çok özür dilerim, *ma chérie*. Çok tatlısın ama yorgunum.”

Charlotte kadınla ilgili ne demek istediğini anlamamıştı ama şu an umurunda da değildi. Yere düşmeden önce onu yatağına yatırmak istiyordu, düşerse muhtemelen onu da devirirdi.

Onu hafifçe itti ve Rafe ona itaat ederek yatağa oturdu. Tanrım, Rafe’in bu kadar iri olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti, şu hasta ve kendinde olmayan halinde bile ondan çok güçlüydü.

“Aferin,” dedikten sonra iki elini birden göğsüne koyup onu güçlü bir şekilde iterek sırtüstü yatağa devirdi. Ayaklarını yukarı kaldırdı ve biraz daha büyük bir çaba harcayarak onu ite kaka yatağa yatırırken elleri vücudunun her yanıyla temas etmiş oldu –bunu daha sonra düşünecekti, ona yardım etmesi için neden hizmetçileri çağırmadığını da– ama sonunda bacaklarını da örtünün altına sokmayı başardı.

Çaba harcamaktan yorulmuştu, loş odada etrafına bakındı, sonunda sürahi ve bardağını soyunma odasındaki yüksek sandığın üzerinde buldu. Titrek ellerle bardağa su doldurdu ve koşarak yatağa döndü.

“Al Rafe,” dedi bardağı uzatarak, “iç bunu. Rafe gözlerini aç! Bunu içmen lazım!”

Rafe başını yastıktan kaldırmaya çalıştı ama vücudu onu dinlemeyi reddediyordu. Charlotte daha çok bir küfre benzeyen bir şeyler geveledikten sonra eteklerini toplayarak yatağa tırmandı. Orada diz çöküp Rafe’in başını yastıklardan kaldırırken suyu dökmek için elinden geleni yaptı ve bardağı dudaklarına götürmeyi başardı.

Rafe suyu kana kana içti ama dişleri birbirine son hızla çarpmaya başlayınca Charlotte bardağı çekmek zorunda kaldı, ısırmasından korkmuştu.

“Soğuk, Fitz...” diye fısıldadı, bütün vücudu titriyordu. “Çok soğuk. Isınamıyorum...”

Rafe’in kırık dökük sözleri Charlotte’ın zihninde dönüp duruyordu, ateşin ona yaptıklarını görüyor ve kendini son derece çaresiz hissediyordu.

Örtülerin altındaydı ve odada ateş yanıyordu. Burası çok büyük bir odaydı ve mayıs ayında bile geceleri serin olabiliyordu.

Zavallı adam. Alev alev yanarken donuyordu. Titriyordu. Ve akli başında değildi. Bilinmeyen bir kadınla konuşuyordu. Fitz odada yanındaymış gibi ona bir şeyler söylüyordu. Dişleri birbirine vuruyordu.

O kadınla yatmak istemiyorum ama en azından sıcaktır.

Charlotte şimdi anlamıştı.

Kadın orada yoktu. Fitz de yoktu. Ama kendisi oradaydı. Ve sıcaktı...

Charlotte yataktan aşağı kaydı, ayakkabılarını çıkarıp derin bir nefes aldıktan sonra örtüleri kaldırarak vücudu Rafe’inkine yapışana kadar çarşafın altında ilerledi.

Rafe fark etmemiş gibiydi. Hâlâ titriyor ve alev alev yanıyordu.

Rafe’e bir yardımcı olmuyordu. Madem buraya kadar gelmişti daha fazlasına da cesaret edebilirdi.

Rafe’in kolunu vücudunun üzerinden aldı ve daha da yaklaşıp ona yapıştıktan sonra kolunu kendine sardı.

Onun erkeksiliğinin kokusunu aldı, kendi vücuduna yapışan vücudunu hissetti ve ondan gelen yakıcı sıcaklık karşısında hayrete düştü.

Küçük bir panik yaşadı, öyle korkutucuydu ki yataktan korkuyla fırlamasına sebep oluyordu neredeyse. Ama o Harold değildi. O Rafe'ti. Charlotte'a ihtiyacı vardı ve onu asla incitmezdi.

Gözlerini kapayarak elini Rafe'in göğsüne götürdü, onu yavaşça kucaklayarak vücudunun ısınıp ona geçirmeye çalıştı, kendinde ne varsa verip onu iyileştirmek istiyordu. Sol bacağını kaldırıp onun kalçasının üzerine doladı, onu görünmeyen bir düşmandan korur gibi her yanını sarmıştı.

Rafe daha fazla ısınmak istermiş gibi vücudunu ona döndürdü, kolunu örtünün altında Charlotte'ın üzerine doğru kaydırıldı. Eli nasıl olduysa sol göğsünün üzerine kapandı.

Ah Tanrım...

Rafe yüksek sesle iç çekti ve vücudu sonunda rahatlamaya başladı. Nefes alışları biraz yavaşlamış ve hırıltısı azalmıştı.

Charlotte bekledi. Günler, yıllar, asırlar geçti. Vücudu onun-kiyle karışmıştı ve Rafe'in eli göğsündeydi. Garip bir duyguydu, karnında bir yerlerde sıcak, hoş bir şeyler kıpırdanıyordu. *Sunmak* istiyordu, *paylaşmak*.

Bu çok saçmaydı.

"Rafe?" dedi sonunda. "Rafe, iyi misin?"

Tek cevabı hafif bir horlama oldu, Rafe elini göğsünün üzerinden çekerken de iç geçirdi. Kolunu aşağı indirmiş ve onu iyice kendine çekmişti. İç çekişi huzura kavuşmuş olduğunun belirtisiydi.

Bunu o mu yapmıştı? Onu huzura mı kavuşturmuştu?

Peki kendisini niye huzurlu hissetmiyordu? Neden bundan çok daha fazlasının olması gerektiğini düşünüyordu?

Neden bundan çok daha fazlasını istiyordu?

Kes şunu! Kes şunu!

Sabaha iyileşeceğini söylemişti. Onun işin doğrusunu bildiğini tahmin ediyordu.

Sabaha daha çok vakit vardı ve aklından geçenlerden hoşlanmamaya başlamıştı. Ya da hoşlanmıştı ve hoşlanmaması gerektiğini biliyordu.

Kıpırdamaya, kolundan kurtulmaya çalıştı ama Rafe derin uykusunda bile kolunu daha da sıkmayı başardı.

Vücudu çok sıcaktı ama Charlotte hiç de rahatsız olmuyordu. Ayrıca ona yardım ediyordu. O kendini biraz daha iyi hissedene kadar orada kalıp sonra kendi odasına gidecek ve bu gece olanları unutacaktı.

Evet, yapmak istediği buydu. Charlotte'ın yanağı Rafe'in göğsünün üzerindeydi, vücutları birbirine karışmıştı, Charlotte'ı kollarının arasında tutarak sıcaklığından faydalanırken Charlotte kararını verdi.

Rafe, yoğun bir baş ağrısıyla uyandı, dili kupkuruydu, ikiye yarılmıştı sanki. Çarşafın altında terden sıırsıklam olmuş yatıyordu.

Hatırlamaya başladı. Ateş. Lanet olsun. Paris'te Ashurst Dükü olduğunu öğrendiği günden bu yana hiç tekrar etmemişti. Bir daha başına gelmeyeceğini düşünüyordu.

Gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları çok ağır olduğu için hemen bu işin peşini bıraktı. O şekilde birkaç dakika daha yatarsa gücüne kavuşacağını biliyordu, en azından yavaşça yataktan kalkıp lavaboya gidip ağrıyan başını ıslatacak kadar güç toplardı.

Bacaklarını germek için hareket ettirmeye başladığı anda durdu, onlara dolanan şey çarşaf değil, çok daha cazip bir şeydi.

Bu kez gözlerini açılmaları için zorladı ve çenesinin altındaki saç yığına baktı. "Pekâlâ, demek ki... Charlie?" Hafifçe doğruldu, kolunun uyuşmuş olduğunu fark etti ve onun omzunu okşadı. "Charlie, uyan."

Charlotte bir şeyler mırıldanarak iyice kıvrıldı ve ona yapıştı.

Bu ilginçti işte. Buraya nasıl geldiğini hatırlasa her şey çok daha güzel olacaktı.

Rafe bir gece önce olanları hatırlamaya çalışırken kıpırdamıyordu, onu uyandırırrsa gideceğini biliyordu, emin olduğu tek şey de buydu.

Düşe kalka Savaş Bakanlığı'nın önündeki arabasına vardığını hatırlıyordu. Bundan sonrası ise kayıptı. Bu onu ne korkuttu ne de şaşırttı çünkü Fitz ona ateşliyen söylediklerini ya da yaptıklarını hatırlamadığını pek çok kez söylemişti.

Charlie'yi korkutacak bir şey yapmadığı sürece sorun yoktu. Aylardır gösterdikleri yavaş gelişmeye hasar verecek, onun güvenini yıkacak, korkularını depreştirecek, onu kâbuslara sürükleyecek bir şey yapmadığı sürece hatırlamayabilirdi.

Ama buradaydı işte, değil mi?

Tanrım, evet, buradaydı. Burada olmak çok güzeldi. Onunla olmak çok güzeldi.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yatakta yavaşça kayıp onun omzunda daha rahat yatmasını sağladı. Bu hareketi elinin beline daha da yaklaşmasını sağladı ve arzularına yenik düştü... Elini gezdirerek yumuşak kıvrımlarının ve etkileyici kalçalarının güzelliğini hissetti.

Gözlerini kapayarak aylardır zihnini işgal eden fantezilerinin bir kez daha ortaya çıkmasına izin verdi.

Zihninde Charlotte'ın göğüslerini avuçluyordu, bu dokunuşuyla onu da kendini de uyarıyordu.

Birbirlerine karşıyorlardı, Charlotte korkularından arınıp ona tüm vücuduyla tepki veriyordu.

Charlotte'ın dudaklarını ve iç çekişini kendi dudaklarıyla karşıyor, hiçbir söz söylemeden, gerçek aşkın önderliğinde fiziksel birleşmenin güzelliğine onu davet ediyordu.

Ona dokunmak... Ona sahip olmak... Onu iblislerinden kurtarıp cennete uçurmak... Birlikte, aşklarını mühürlemek adına vücutlarını birleştirmek...

Charlotte bunları bilmiyordu. Öğrenmemişti.

Ona öğretmeyi nasıl da istiyordu...

Rafe vücudunun arzusuyla dolduğunu hissetti. Buna cüret edebilir miydi? Onu korkutur muydu?

Tanrım, nasıl istiyordu. Nasıl ihtiyacı vardı...

Ter içindeydi ve muhtemelen kokuyordu. Ateşli gecelerinin sabahında Rafe kendisine bile katlanamıyordu. Sabah fantezilerine yer hiç yoktu. Arzuları yerini mantığa bıraktı.

“Charlie?” Yavaşça omzunu sarstı. “Haydi sevgilim, uyanma vakti. Sabah oldu.”

Charlotte yavaşça doğrulurken kollarını iki yana açıp sırtını yay gibi gerdi... Hızla yatağa otururken eli Rafe’in karnına hızla gömülünce adamın nefesi kesildi.

“Rafe!”

Tanrım, çok güzeldi. Hâlâ uyku sersemiydi, yüzü yumuşacıktı, saçları karmakarışık bir şekilde yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu.

Rafe, “İyi uyudun mu?” diye sorarken ortamı ılımlı tutmak adına son derece aptalca bir girişimde bulunduğu farkındaydı.

“Ben... Şey... Ah Tanrım, sabah olmuş!”

“Sanırım bunu biraz önce ben söyledim,” diye mınıldandı Rafe, karnını ovuşturarak.

Charlotte hızla gözlerini kırpıştırdı. “Hepsi benim hatam. Sen uyuduğunda gitmem gerekirdi ama... ama kalmak istedim.” Sonra gözleri irileşti. “İkizler... Hizmetçiler! Birazdan herkes kal-

kıp ortalıkta gezinmeye başlayacak. Rafe, gerçekten gitmeliyim. Hemen gitmem gerekiyor!”

Rafe elini uzatarak parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi. Biraz önce ağzından kaçırduğu şey hakkında konuşmak istiyordu... kalmak istediği konusunda. “Ama sonra konuşacağız, değil mi? Konuşmamız gereken çok şey var.”

Charlotte dudaklarını ısırarak başını salladı ve yataktan kalktı.

Yerden ayakkabılarını alıp kapıya doğru ilerlerken onu geri çağırmamak için kendini zor tuttu. Kapıya varıp elini kilidin üzerine koyduktan sonra ona döndü. “Kahvaltıdan sonra olur mu?”

“Evet, kahvaltıdan sonra. Savaş Bakanlığı bugün bensiz idare etmek zorunda. Gezmeye çıkarız, ikimiz.”

Charlotte gülümsedi, bu fikir onu mutlu etmişti, kilidi açıp koridora adımını attı.

“Bayan Seavers? Ah, utanç verici, utanç verici!”

Charlotte kapıyı çarparak kapadı ve sırtını kapıya dayadı, dışarıda kapıyı kırmaya hazırlanan bir ordu vardı sanki.

“Önce başını çıkarıp bakman gerekirdi,” dedi Rafe yüzüne bakarken gülmemeye çalışarak.

“Kes sesini,” dedi Charlotte dişlerinin arasından, şehirde âşıklar gibi dolaşma fikri kafasından uçup gitmişti bile. “Kes sesini, Rafael Daughtry. Düşünmem gerekiyor.”

“Öyle mi? Pekâlâ. Sen düşünürken susacağım ama o koridorda çığlık atıp duran kim?”

Charlotte gözlerini kapayarak iç geçirdi. “Bayan Buttram.” Kapının önünden çekilerek şömineye doğru yürüdü ve oradaki koltuklardan birine oturarak ayakkabılarını giydi. “Kadının bu saatte kalkıp koridorda dolandığını nasıl bilebilirdim?” Ateş saçan gözlerini ona dikti. “Gülmeyi kes, hiç de komik değil!”

“Emin misin? Ben çok eğleniyorum. Hafızam hâlâ bulanık olduğu için nasıl *eğlenmiş* olduğumuzu daha tam olarak hatırlayamıyorum ama...”

“Kes şunu. Hatırlayacak bir şey yok. Hastaydın ve seni yatağına yatırdım.”

“Yarı çıplağım. Durumumdan faydalandınız mı Bayan Seavers?” diye sorduktan sonra Charlotte masanın üzerindeki fil-dişi heykelciği başına atacakmış gibi eline alırken sırtmaya devam etti. Charlotte artık eskisi kadar korkmuyordu en azından.

Kapı vuruldu ve peşinden Bayan Buttram’ın sesi duyuldu. “Bir saat içinde ikinizi de aşağı bekliyorum. Dük olsun olmasın, başarılı bir refakatçi olarak bu benim sorumluluğum. Bu hakaret karşılıksız kalmayacak, Ekselansları, beni duydunuz mu? *Böyle bir şey olamaz!*”

“Evet, evet, teşekkür ederim, Bayan Buttram. Şimdi gidin,” diye bağırdı Rafe çarşafı üzerine atarak yataktan kalkarken. Bir anda irkildi, başındaki ağrı daha yüksek seslere katlanamadığının bir göstergesiydi. “Böyle bir şey olamazmış. Tam bir ejderha. Bir an kapının diğer ucunda Wellington’ın olduğunu düşündüm.”

“Ah Tanrım. Hapsi benim suçum,” dedi Charlotte başını ellerinin arasına alarak. “Şimdi ne yapacağız? Nicole ile Lydia çoktan uyanmıştır. Ne diyeceğim? Onlara ne söyleyeceğim? Emmaline’e ne diyeceğim? Bana güvenilerek elime bırakılmış olan o genç kızlara nasıl bir örnek oldum?”

Rafe çoraplı ayaklarıyla yanına gidip onun başını okşadı. Charlotte’ı daha önce bu kadar telaşlı gördüğünü hiç hatırlamıyordu. “Bu kulağı hiç de hoş gelmiyor. Belki de baştan başlayıp dün gece olanları anlatsan sorunu daha kolay çözebiliriz.”

“Hiçbir şey olmadı!” Charlotte ayağı fırladı. “Kesinlikle hiçbir şey olmadı. Sana söyledim. Hastaydın. Üşüyordun. Dişlerin

birbirine çarpıyordu ve aklın başında değildi. Benim Fitz oldu, ğumu sanıyordun.”

“Hayatım, senin Fitz olduğunu asla düşünmem. O çok daha uzun ve komik bir sakalı var.”

“Ah, işi olduğundan daha önemsizmiş gibi göstermeye bir son ver, Rafe. Anlatmaya çalışıyorum. Acınacak haldeydin. Ben de seni ısıtmak için yanına yattım, hepsi bu. Ve... ve uyuyakalmışım. *Hepsi* bu.”

Rafe’in gülümsemesi yok olmuştu. “Bunu gerçekten yaptın mı? Bütün olanlardan sonra, o lanet olası kuzenlerimden bahsediyorum... ve dokunulmak konusunda ne düşündüğünden... Ve bunu benim için mi yaptın? Onur duydum, Charlie. Gerçekten. Teşekkür ederim.”

Charlotte yere bakmaya başladı. “Evet, hiç... hiç de kötü değildi. Ve çok hastaydın.” Yeniden ona baktı. “Bu sabah çok daha iyi görünüyorsun. Sanırım ateşin düştü.”

“Bence de. İyiyim ve seni korkuttuysam özür dilerim. Fitz ateşlendiğim zamanlarda bir ölüye benzediğimi söyler. Gerçi ateş yükseldiği hızla düşüyor. Ben... ben rahat durmayı başarabildim mi?”

Charlotte kısa bir süre alt dudağını ısırды ve sonra onayladı. “Sana daha önce de söyledim. Dün gece olan her şey benim hatamdı.”

Rafe garip bir tavırla baktı. “Yani bir şey oldu. Charlotte Seavers, namusum hâlâ korunuyor mu?”

“Rafe, tekrar söylüyorum, dikkatimi başka taraflara çekmeye çalışmaktan vazgeç ve sus. Şimdi ne yapacağız? Bayan Buttram evdeyken kötü bir şeyler yaşandığını düşündüğü için felç geçirmek üzere. Onu suçlayamam. Gördüğü şeylerin örtbas edilmesine ve olmamış gibi davranılmasına izin vermeyecektir.”

“Doğru. Bu kadın, genç kızları sosyeteye hazırlıyor, onlara eşlik ediyor ve onların mükemmel eşler bulmasını sağlıyor... onun işi bu ve bir itibarı var. Ve Lord Peters’tan öğrendiğim bir şey daha var, yanlış hatırlamıyorsam bu kadın hiç susmaz ve sır saklayamazmış. Nişanımızı ilan etmemiz gerekiyor. Ciddiyim, Charlie.”

“İtibarım mı zedelendi yoksa? İtibarımın zedelendiğini mi söylüyorsun? Hayır, Rafe buna izin veremem. Bütün bu karmaşadan benim sorumlu olduğum düşünülürse bu kulağa son derece saçma geliyor fakat bir Daughtry tarafından *ikinci* kez itibarımın zedelendiğinin iddia edilmesini kesinlikle reddediyorum!”

Bu sözleri sarf ettikten sonra Charlotte odadan ayrıldı.

“Kabul edilemez,” dedi Bayan Buttram bir saat sonra oturma odasında Charlotte’ın açıklamasını dinledikten sonra. Refakatçi sağ ayağını yerden kaldırdı. “Alt sınıfta bir söz vardır: Bir de şunu çek, üzerinde çanlar var!”

Charlotte Rafe’e baktı, kafası karışmıştı.

“İzin verirsen açıklayayım,” dedi. “Yalan söylediğini yani ‘baçağımı çektiğini’ düşünüyor, o yüzden diğerini de çekmeni söylüyor, onun üzerinde çanlar var ve çekince çınhyorlar.”

“Çanların konuyla ne ilgisi var? Hem ben yalan *söylemiyorum*. Hastaydım. Söyle ona, Rafe. Ona ne kadar hasta olduğunu söyle.”

Rafe ona eğilip kulağına fısıldadı. “Yapamam, üzgünüm. Dün gece olanları gerçekten hatırlamıyorum.”

“Rafe, şu an hiç komik değilsin. Söz verdin...”

“Baskı altındaydım. Histerik bir haldeydin ve beni heykeli kafama atmakla tehdit ediyordun, hatırladın mı? Bana atmak istemediğin anda büyük tehlike altına girerdim.”

“Sizi baştan çıkarmaya çalıştı, değil mi? Siz aşırı derecede alkollüyken. Fakat sabah öyle değildiniz, cüretimi bağışlarsanız Ekselansları,” dedi Bayan Buttram. Kadın anlayışıyla gurur duyuyor gibiydi. “İnsanlar hep farklı düşünürler, erkeklerin zorlayan taraf olduğunu savunurlar, halbuki para ve unvan söz konusu olunca kadınlar da...”

“Bayan Buttram izin verirseniz Bayan Seavers’la özel bir konuşma yapıyorduk,” dedi Rafe, ancak kadının devam etmesini umuyordu. Charlie’nin mantıklı düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Kadın o hiç konuşmamış gibi devam etti. “Size pek çok hikâye anlatabilirim, Ekselansları. Sessiz olanlara daha çok dikkat etmelisiniz. Onlar sinsidir. Anneleri onlardan da beterdir. Hatırlıyorum da adı bende kalacak bir hanımefendi –ağzım son derece sıkıdır– kendi kızını elleriyle bir ev partisi sırasında uyuyan bir beyefendinin yatağına sokmuştu. Adamın şarabına önceden afyon ruhu koyarak onu uyuşturduğu sonradan ortaya çıktı.”

“Rafe,” diye fısıldadı Charlotte, “sustur onu.”

Bayan Buttram eldivenli eliyle saçlarını sıvazladı. “Hemen evlenecekleri ilan edildi ve on beş gün içinde evlendiler. Bunun gerçekleşmesini bizzat sağladığımı size söylemeliyim! Söylediğim gibi beni kendi itibarım ilgilendirir, ekmeğini kazanmaya çalışan yalnız bir kadıyım. Kimin neyi niye yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor. Sadece bu rezilliğin beni zedelemesine izin vermeyeceğim. Bunu anlıyorsunuz değil mi Ekselansları?”

“Evet, Bayan Buttram,” dedi Rafe ona eğilerek. Kadın gerçekten de ona çok yardımcı olmuştu. “Lord Peters, Mayfair’deki en iyi refakatçi olduğunuzu söylerken bunu vurgulamıştı zaten. Sizi rahatlatayım madam, şu an itibarıyla Bayan Seavers’la nişanlanmış olduğumuzu duyurmaktan onur duyarım.”

“Rafe! Söz vermiştin!”

Koridorda saklandığı her halinden belli olan Nicole bir sevinç çığlığı atarak oturma odasına girdi ve Charlotte'a sarılarak mutluluk diledi.

"Ama... ama..." Charlotte Rafe'e baktı, bunlar yarı kızgın yarı yardım isteyen bakışlardı.

Her zaman geride durup kardeşinin öne çıkmasına izin veren Lydia odaya girerek Charlotte'a gülümsedi. "Bu *harika* bir haber, Charlotte. Emmaline halam çok sevinecek. Harold'la evleneceğini duyduğunda dehşete kapılmıştı. Hemen yukarı çıkıp ona yazacağım."

"Ama... ama..." Charlotte bu anlamsızca mırıldanmanın dışında bir şey söylemeyi başaramıyordu.

Sonunda Nicole onu bıraktı ve koşarak Rafe'e gidip ona da sarıldı. "Artık sosyeteye tanıtılışım mükemmel olacak. Kesinlikle *mükemmel*!" Dönerek Bayan Buttram'a sırtıttı. "Ve sen yaşlı, iğrenç tavuk, bu konuyla ilgili hiçbir şey yapamayacaksın!"

"Nicky! Özür dile."

"Peki, Rafe," dedi Nicole. Hızla özür dilerken sesinde hiç pişmanlık yoktu. Odadan koşarak çıktı, muhtemelen o da Emmaline'e kendi fikirlerini yazacaktı.

"Ah, bu konuda canınızı sıkmayın, Ekselansları," dedi Bayan Buttram elini sallayarak. "Şımarık çocuklara alışığım. O zaten ele avuca sığmaz bir tip. Şimdi izin verirseniz sizi yalnız bırakacağım, konuşacağınız şeyler vardır ama artık olanlara üzülme için biraz geç tabii."

Charlotte, Bayan Buttram'ın odadan çıkıp kapıyı arkasından kapamasını bekledikten sonra Rafe'e döndü. "Bunu nasıl yaparsın. Rafe? Yukarıda yapmayacağına dair söz vermiştin ve..."

“Biliyorum,” dedi parmaklarını saçlarının arasına sokarak. Derdini nasıl anlatacaktı? “Yukarıda söylediklerin son derece mantıklıydı, yani aynı aileden iki kişiyle aynı şekilde nişanlanmanın sana hissettirecekleri. Baskı olmamasına ve bugüne kadar yaptığımız gibi işi zamana bırakmaya karar vermişim... Ah lanet olsun başım çok ağrıyordu ve her şeyi kabul etmeye hazırdım. Anlamıyor musun Charlie? Kadının *salyaları* akıyordu. Söylemem gereken şeyi söylemeseydim kadın istifa edip sokağa fırlayacak ve bütün Mayfair’e bu evin bir günah yatağı olduğunu anlatmaya başlayacaktı.”

“Nicole ile Lydia,” dedi Charlotte, gerçekler omuzlarının sarkmasına sebep olmuştu. “Böyle bir dedikodunun onları da lekelemesine izin veremezsin tabii. Önümüzdeki balo döneminde sosyeteye tanıtılacaklar.”

Rafe kaşlarını çatı. “İkizler mi? Ah, ne demek istediğini anladım. Evet, bu onları zor duruma sokabilirdi. Ama ben Nicole ile Lydia’yı düşünmüyordum. Charlie, Bayan Buttram’a o sözleri söylerken düşündüğüm kişi *sendin*.”

“Ben mi? Tanrı aşkına Rafe, ben bir *hiçim*. İlk balo dönemine katıldığım sırada bir *hiçim*, şu anda da bir *hiçim*. Ayrıca senden beni korumanı istemedim. Özellikle de kendini benim için feda etmeni hiç istemedim.”

Zamanı gelmişti. Artık dürüst olmalıydı. Charlotte öyle olduğunu söylese bile kendini feda etmiyordu.

“Olayın bir şeyleri feda etmekle ilgisi yok. Bunu söylemek için çok kötü bir vakit seçtiğimin farkındayım ama seni seviyorum, Charlie. Bu doğru. Seni seviyorum.”

Charlotte gözyaşlarıyla öfkenin arasında sıkışmıştı. Sonunda öfke kazandı. “Hayır, Rafe sevmiyorsun. Beni *umursuyorsun* ve bunun için sana teşekkür ederim. Unvanı elde ettiğin zaman sana

yol gösterdim. Bana bu yüzden teşekkür etmek istiyorsun. Ailenin bana yaptıklarını düzeltmek istiyordun. Bunu da takdir ediyorum. Seni etkilemiş bile olabilirim... Çünkü olduğum gibiyim. Beni sana meydan okuyan birisi olarak görebilirsin, erkekliğine ve diğer bazı güçlerine...”

“İkna gücüne mi? Baştan çıkarma gücüne mi?” dedi Rafe yardımcı olabilmek için. “Hiç sanmıyorum, Charlie. Bunun çok daha ötesinde bir şey olduğunu düşünüyorum. Neden seni sevebileceğime inanmıyorsun?”

“Ah, işte!” Charlotte zaferle işaret parmağını ona doğrulttu. “Bak kendin söyledin işte. *Sevebileceğine*. Sen de bilmiyorsun, değil mi? Hayır, sakın cevap verme. Çünkü bilmiyorsun. Senin hatan nerede biliyor musun Rafael Daughtry? Sen *iyisin*. Hem de çok iyisin. Ama bu, amcanın ve kuzenlerinin yaptığı şeyleri üstlenmeni gerektirmiyor. Ve ben... ben de zavalı bir kurban değilim, beni korumana veya kurtarmana gerek yok. Ben benim! Charlotte Seavers, yaşını almış bir kadın. Hayatı ve kendimi korumayı ahırlardaki o korkunç geceden çok daha önce öğrendim. Beni *tanımıyorsun* bile. Tüm bildiğin Charlie, çocukluk arkadaşın. Dostluğun da sınırları vardır Rafe, ailenin benden çaldığı itibarı kazanmam için senin kendini feda etmene hiç gerek yok.”

Rafe ne diyeceğini bilemedi. Charlie şu an onu tokatlasa da olurdu. Ya da belki de sonunda Rafe’e ulaşmayı başarmıştı. Evet, sonunda baştan beri hatanın nerede olduğunu anlamıştı.

“Kimse başkasının kendisine müsamaha göstermesine tahammül edemez, değil mi Charlie... Charlotte? Amcasının ona verdiği başışı kabul eden bir akrabaya veya kendine bakabileceğine inanan güçlü bir kadına ağır gelir bu. Sen çok nadir bulunan bir kadınsın, çok özelsin. Sana acıdığımı gerçekten inanıyor mu-

sun? Döndüğümünden beri aramızda olanların sana acıdığım için olduğunu mu sanıyorsun?”

Charlotte alt dudağını ısırды, gözlerinde yaşlar birikmişti. “Ben... Hayır, bana acıdığını sanmıyorum, Rafe. Benden hoşlandığını düşünüyorum. Bu hoşuma gidiyor çünkü arkadaşlığımız benim için bir hazine. Senin dürüstlüğüne, azmine ve sorumluluk hissine hayranım. Seni hep sevdim, gençken de çocukken de. Ben... ben sana güvendim.”

Rafe’in onu zorlaması ve her şeyi söyletmesi gerekiyordu, belki o zaman her şeye yeniden başlayabilirlerdi. “Ama ne hissettiğimi bildiğim konusunda bana güvenmiyorsun, öyle mi?”

“O... o gece hiç olmasaydı ve sen savaştan dönüp beni görseydin, burada olmadığın yıllar boyunca hayalimde canlandırıgım gibi bana kur yapsaydın, işte o zaman İngiltere’nin en mutlu kadını ben olurum, Rafe. Gerçekten olurum, sana yalan söylemeyeceğim çünkü bunun kimseye faydası olmaz ama bizim durumumuzdaki iki insanın arasında gerçeğin de bir anlamı olmuyor. Ve olaylar öyle gelişmedi, şu andan sonra öyleymiş gibi yapamayız. Sen beni öptün ve benim tek istediğim o öpüşe karşılık vermektir fakat su yüzüne çıkan korkularıyla boğuşmak zorunda kaldım.”

Rafe ona yaklaşarak elini uzattı. “Ama ilerleme kaydediyoruk, Charlie... Charlotte. Değil mi?”

Bir gözyaşı damlası biri yanağından aşağı yuvarlandı. “Evet, Rafe. İlerliyoruz. Ama bu senin bana âşık olduğun anlamına gelmez, benim de sana.”

“Peki, ne anlama gelir?”

“Bil... bilmiyorum. Bildiğim tek şey senin zorla yapman gerektiğini düşündüğün bu nişanı kabul edemeyeceğim. Zorla birisiyle nişanlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Rafe.”

“Bunu ciddi ciddi söylüyorsun, değil mi?” diye sordu ona usulca. “Şu anda bile kendini değil beni düşünüyorsun. Charlotte, Tanrı aşkına bir kez olsun kendini düşünemez misin?”

“Kendimi düşünüyorum Rafe, hem de bencilce,” dedi aynı sükûnetle. “Eğer... eğer günün birinde bundan daha fazlasını yaşayacaksak bunun kararını birlikte vermiş olmamız gerektiğini düşünüyorum, istediğimiz zaman.” Çenesini havaya dikti. “Bayan Buttram’ın salyalarının cehennemin dibine kadar yolu var!”

Rafe her şeyi çok daha net görmeye başlamıştı. Hiç fark etmediği, belki de görmek istemediği çok şey olmuştu. İkisi de birbirlerini koruyorlardı. İkisi de aptaldı. Bunu ona şu an söylemek iyi bir sonuç doğurmayacaktı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “En azından bu konuda anlaştık. Bayan Buttram’ın canı cehenneme. Onunla daha çok vakit geçirdiğin için şu soruma cevap ver, rüşvet kabul eder mi?”

Charlotte’in ona ilk kez huzurla baktığını görünce doğru bir şey söylemiş olduğunu anladı. Sonunda. “Denemeden vazgeçmemek gerek.”

“O zaman karar verildi,” dedi Rafe elini anlaşmalarını mühürlemek ister gibi uzatarak.

Charlotte elini verince onu kendine çekti, aralarında birkaç santim kalmıştı.

“Rafe?”

“Kararı bizim vermemiz gerektiğini söyledin, istediğimiz zaman. Bundan kuvvet alarak sana bu konuda her şeyi yapmaktan mutlu olacağımı söylemek istiyorum. Bir şeyi çok net olarak anlamamızı istiyorum Bayan Charlotte Seavers, sizin de dediğiniz gibi baştan başlamaya karar verdik, tamam ama... Sizi seviyorum.”

“Ah, Rafe...”

Eğilerek ıslak yanağını öptü ve elini bıraktı.

"Ah, Rafe, diyorsun fakat ben Bayan Buttram'ı ikna etmekle uğraşacaksam, Nicole ve Lydia'ya gidip ağabeylerinin nişanlanmadığını bildirme işinin sana düştüğünün hâlâ farkında değilsin."

"Pislik," dedi Charlotte yanaklarını silerek.

"Ah en azından ümitli bir pisliğim. Şimdi koş Charlotte, ben düğ olduğumu ve emirlerime uyulması gerektiğini hatırlamadan önce koş."

"Bana seninle evlenmemi emredemezsin, Rafe."

"İyiliğimi sınamaya devam ederseniz neler yapabileceğime gerçekten şaşarsınız, Bayan Seavers. Şimdi koş!"

Charlotte koştu.

Baştan başladılar. Kimse anlayamasa bile bu onlara çok mantıklı gelmişti. Birilerinin anlayıp anlamamasını da umursamıyorlardı.

Rafe her akşam yemeğe gelmeye özen gösteriyordu, sonra yeniden Savaş Bakanlığı'na dönmesi gerekse bile mutlaka eve uğruyordu.

Sokağın köşesindeki, ona *patron* diyen küçük çocuktan Charlotte'a çiçekler alıyordu.

Ona Lord Byron'ın *Childe Harold's Pilgrimage* adlı kitabını hediye etti. Bir de dedikodusu vardı: Birkaç ay önce Bayan Annabella Milbanke ile evlenen büyük Romantik şair açısından evlilik pek mutlu gitmiyordu.

Onun elini tuttu ve kendilerine yalnız kalabilecekleri zamanlar yarattılar, meydanda kol kola yürüyerek günlük olayları konuştular, aslında hiçbir şey konuşmadan birlikte olmanın tadını çıkarıyorlardı.

"Rafe sana kur yapıyor, değil mi?" diye sordu Nicole bir akşamüstü oturma odasında otururlarken, Charlotte Rafe'in iki gün önce ona hediye ettiği siyah beyaz kedinin sepetine oynaması için bir kurdele uzatıyordu. "Önce seni evlenmeye zorladı şimdi de sana kur yapıyor, kulağa oldukça ters geliyor. Lydia anladığını söylüyor ama benden daha akıllıymış taklidi yapmak hoşuna gittiği için söyler tabii. Bunu söylemekten hiç gurur duymadığımı belirtmem gerekiyor ama hiç anlamıyorum."

Charlotte gözlerini ön patilerini uzatarak kurdeleyi yakalamaya çalışan kediden ayırmadı. "Gerçekten anlamam gerekiyor mu Nicole?"

"Gerekmek mi?" Kız güzel burnunu kırıştırdı. "Hayır, sanmıyorum. Ama iyi bir dost neden merak ettiğimi anlar."

"Ya da iyi bir dost merakını bu kadar çok göstermez ve karşısındaki insan böylesine hassas bir konuda konuşacak rahatlığa kavuşana kadar sabırla bekler."

"Ah, çok saçma. Üstüme alınmadım tabii, çünkü ikimiz de ne kadar sabırsız olduğumu biliyoruz. Yani sakın beni suçlama," diyen Nicole Charlotte'in her şeye rağmen bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Şimdi söyle bana neden sana artık Charlotte diyor?"

Charlotte kurdeleyi sepete bıraktıktan sonra yastıklara dayandı, kedi kurdeleyi ele geçirdiği için çok mutluydu. "Rafe," dedi sükûnetle, "bana Charlotte diyor çünkü aylar boyunca bunu yapmasını istedim. Charlie aptalea bir çocukluk dönemi ismi."

Nicole bir süre bunu düşündü ve başını iki yana salladı. "Hayır, bu olamaz. Onunla evlenmediğin için sana kızgın mı?"

Charlotte, Nicole Daughtry'nin bir azizi bile şaşırtabileceğini düşünüyordu. "Ağabeyinin bana kızmasıyla Charlotte demesinin arasında nasıl bir bağlantı kurdun?"

“Bilmiyorum. Bunun belki de onun *Charlie* deyişiyile ilgisi var. *Sevgilim* der gibi. Onu demiyor ama *Charlie* diyor. Ama... Yok, hayır, başka bir şeyden kaynaklanıyor olamaz, kesinlikle söyleyiş şekli. Bana bunu fark etmediğini söylemeye kalkışma sakın, genç olabilirim ama dün doğmadım, Charlotte.”

Charlotte ne diyeceğini bilemedi. Nicole’e ciddi olup olmadığını ya da gerçekten Rafe’in *Charlie* deyişinde bir farklılık sezip sezmediğini soramazdı. Ama Nicole’ün bu düşüncesine böyle inanıyor olması bile Charlotte’ın dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına yetti.

“Bayan Seavers?”

Charlotte irkilerek başını kaldırıncı oturma odasının kapısında duran kâhyayı gördü. “Evet, Harris?”

“Bay Hugh Hobart olduğunu söyleyen şahıs sizinle görüşmek istiyor. İnatla konunun çok önemli olduğunu söylüyor, Bayan Seavers. Onu giriş katındaki küçük kabul odasına aldım.”

Çünkü Hugh Hobart salona yakışacak bir tip gibi görünmüyor, diye düşündü Charlotte ama bu düşüncesini dile getirmedi.

“Benimle mi konuşmak istiyor, Harris? Bundan emin misin? Ben onun Dük’le konuşmak isteyeceğini düşünüyordum.”

“Özellikle sizi sordu, Bayan Seavers,” dedi Harris yeniden eğilerek. “Onu geri çevireyim mi?”

Charlotte içini çekti. Adamı geri çevirmeyi çok istiyordu ama sonra ne isteyeceğini merak edecek ve endişelenecekti, o yüzden bu fikirden vazgeçti. “Hayır, teşekkür ederim, Harris. Lütfen Bay Hobart’a birazdan yanına gideceğimi söyle ve bana eşlik etmesi için Bayan Beasley’ye haber ver.”

“Bayan Buttram,” diye düzeltilti Harris. “Bayan Buttram’ı istiyorsunuz.”

“Hayır, Harris, kimi istediğimi biliyorum, teşekkür ederim.” Charlotte, refakatçinin Ashurst meselelerine daha fazla karışmasını istemiyordu. Bir metre mesafedeki konuşmaları duymayacak kadar sağır olan Bayan Beasley şu an ona eşlik edebilecek en iyi kişiydi.

“Bay Hugh Hobart kim, Charlotte?” diye sordu Nicole kaşlarını endişeli bir tavırla çatarak. “Harris adamın adını söyleyince rengin soldu.”

Charlotte ayağa kalktı, tokalarının yerli yerinde durduğundan emin olmak için saçına baktı. “Bay Hobart, George’un teknesi battığı sırada oradaymış,” dedi ona. “Bay Hobart bu olayın onu bir şekilde ağabeyinin yanına sokacağını düşünüyor. Ağabeyin aynı hissi paylaşmıyor. Fakat adamın ne isteyeceğini duymam gerekiyor.”

“Niye ki? Bu adam kuzen George ya da Harold’ın arkadaşı bile olsa hain ve kötü bir adam olduğu kesin. Harris’e onu kulağından tutup kapının önüne koymasını söyle. Ben olsam öyle yapardım.”

“Evet, Kraliçe Nicole, öyle yapacağını biliyorum, tabii adamın kafasının kesilmesini de emredebilirdin,” dedi Charlotte, kapıya doğru ilerlerken. Bay Hobart’ı yeniden göreceği için son derece huzursuzdu ve midesinde sevimsiz kırıltılar oluşmaya başlamıştı. “Ama bazen insan istemediği şeylerden kaçamıyor, Nicole.”

“Ben kaçarım ve de hep kaçacağım. Senin hakkında diğerlerinin ne düşündüğünü umursamamaktan geçiyor iş, ben böyle düşünüyorum. Ayrıca seni şu an şu hale getiren adam gibi birisiyle görüşmeyi istemeyecek olmam bana çok doğru görünüyor.”

Charlotte kıza gülümsedi. “Biliyor musun Nicole, her ne kadar saklamaya çalışırsan çalış bazen senin hepimizden akıllı olduğunu düşünüyorum. Ben yokken kediye bakar mısın lütfen, ortalıkta gezinmesin.”

Harris onu merdivenin başında bekliyordu, onun ve Bayan Beasley'nin ardından fil ayaklı masanın durduğu küçük kabul odasına döndü.

Bayan Beasley küçük bir reverans yapmak üzereyken başını kaldırıp adamı şöyle bir süzdü ve önünden yürümeye devam ederek köşedeki iskemleye oturdu. Bayan Beasley insan sarrafıydı.

“Bayan Seavers, benimle görüşmeyi kabul etmeniz ne kadar hoş,” dedi Hobart abartılı bir tavırla eğildikten sonra.

“Bay Hobart,” dedi Charlotte yüksek arkalıklı iskemleye otururken, üzerindeki giysilerin ilk karşılaştıkları günkülerden daha iyi durumda olduğunu görmemiş gibi yapmayı tercih etti. Rafe'in adama verdiği beş bin sterlinin uzun süre cebinde durmadığı ortadaydı.

“Muhtemelen bir kez daha bu eve gelme cesaretini kendimde niye bulduğumu öğrenmek istersiniz,” dedi sırnaşık bir sesle. “Haberlerim var, Bayan Seavers. Aslında bu haberler Ekselansları için ama bir saat önce Savaş Bakanlığı'nda beni dinlemeyi reddetti, ben de bu haberi acilen size iletmem gerektiğini düşündüm.”

Charlotte içini çekti, bu iç çekiş hem adamın konuşma şekline hem de Rafe'in açmamış olduğu kapıyı kendisinin adama aralamış olduğu içindi. “Belki de Ekselansları'na bunu yazmanız gerekiyordur, Bay Hobart. Ben size nasıl yardımcı olabileceğimi kestiremiyorum.”

“Yardımanızı istemiyorum,” dedi Hobart hızla, hatta kabaca. Sonra sözlerini yumuşatmak ister gibi sırttı. “Beni affedin Bayan Seavers ama zorlu bir sabahtı. Hayır madam, buradayım çünkü Ekselansları ve sizinle karşılaştığımız sabah kendilerini yaralamaya çalışan adamı bulduğumu söylemeye geldim.”

Charlotte ilgisini saklamayı başaramadı. “Gerçekten mi Bay Hobart? Buna hiç gerek yoktu. Çok nazıksınız.”

“Bildiğiniz gibi ben de yaralanabilirdim, Bayan Seavers ya da daha kötüsü de olabilirdi. Hem de taşın hedef aldığı kişinin ben olmadığını kim bilebilir ki? Beni affedin ama yaptığım işte bazen düşmanlar edinebiliyorum. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

“Siz şehirdeki aptal, acemi çaylakları kandırıp onların senetlerini alarak geçinen bir üçkâğıtçısınız. Size borcu olanlar olabilir ve bunu ödememek için başka yollara başvurabilirler. Anlatmak istediğiniz bu mu Bay Hobart?”

Adam oturduğu yerden ensesini ürpertecek bir şekilde sırtarak ona baktı. “Pekâlâ, açık sözlü olmak istiyorsanız Bayan Seavers, durum budur. Eğer nalları dikmiş olsaydım bazıları için hayat daha kolay olurdu.”

Adamı yüreklendirmemesi gerekiyordu gerçekten. “Öğrendiğiniz şey bu mu Bay Hobart? Borçlularınızdan biri taşı attığında Ekselansları ve ben şanssızlık eseri yanınızda mı duruyorduk?”

Derin bir nefes aldı ve nefesini yavaş yavaş bırakırken başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama hayır. Bulduğum şey birisinin Dük’ün varlığına son vermek istediği.”

Charlotte kanının donduğunu hissetti ve istemeden titredi. “Anlayamadım?”

“Şunu öğrendim Bayan Seavers, doğru ellere birkaç şilin sıkıştırılmış ve köşelerde kulaklara birtakım şeyler fısıldanmış. İnsanın kendini en güvende hissettiği an en korunmasız anıdır. Kısacası madam, birisiyle tanıştım ve bu adam Ekselansları sokakta görüldüğü anda kafasına çatıdan taşı atması için ona para verildiğini birkaç şilin karşılığında itiraf etti.”

“Tanrım...”

“Evet, Bayan Seavers. *Tanrım*. Sizin ve Ekselansları’nın kaldırımında belirmesi üç gün sürmüş, bu gecikme tanıştığım bu adamı

gerçekten mutsuz etmişti çünkü bu kadar uzun süre beklemesi için yeterli bir para ödenmemiş.”

“Bu adam nerede? Onu kimin tuttuğunu biliyor muyuz?”

Hobart yine içini çekerek başını salladı. “Bayan Seavers, kiralık katil tuttuğunuzda onu adınızla ve oturduğunuz yeri söyleyerek ödüllendirmezsiniz. Handa konuştuğum bu adam hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yine de Ekselansları’na gelip hayatının tehlikede olduğunu bildirmem gerektiğini düşündüm.”

Charlotte ayağa kalktı. “Evet, teşekkür ederim, Bay Hobart. İlginize teşekkür ederim ve Ekselansları’nı bu konuda bilgilendireceğim. Size yeterince teşekkür edemedim.”

Hobart arkasına dönüp dalgın dalgın dışarıyı seyretmekte olan Bayan Beasley’ye baktıktan sonra Charlotte’a dönerek gözlerini kıstı. “Evet, o konu. Yani teşekkür etmeniz. Geçen iki hafta boyunca masalarda çok şanssızdım. Son dönemde acemi çaylaklar sizin dediğiniz kadar aptal ya da kolayca aldanmış tipler olarak karşıma çıkmadılar ve maalesef kendimi beş parasız kalmış buldum...”

“Beş bin sterlin, Bay Hobart. Bana birkaç haftada beş bin sterlini bitirdiğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Madam, ben o beş bin sterlini bir haftadan daha kısa bir sürede bitirdim. Ama şansım dönmek üzere. Her zaman döner. Küçük kumarhanelerden birinde kendi iskambil oyunumu düzenleyebilmem için sadece birkaç bin sterline ihtiyacım var o kadar...”

“Ve Ashurst Dükü’nün size bunu...”

“Hey! Özür dilerim!” Nicole kapının eşiğindeydi, başı içeride vücudunun kalanı dışarıdaydı. “Sizi rahatsız ettiğim için çok utanıyorum Charlotte ama mutfakta acil bir durum var ve korkarım başımız dertte, hemen gelmen gerekiyor. *Büyük* bir yangın değil ama... Beyefendinin seni mazur göreceğinden eminim.”

“Bay Hugh Hobart, Leydim. Onur duydum, Leydim,” diyen Hobart ayağa fırlamış ve çizmelerinin ucuna kadar eğilerek en abartılı reveransını yapmıştı.

Nicole gözlerini devirerek Charlotte’a baktı.

Charlotte başını sallayarak küçük kedi yavrusunu yanağına dayayarak kapıda duran Nicole’e baktı, tam bir masumiyet tablosu sergiliyordu ve bir o kadar da tehlikeliydi. “Teşekkür ederim, Leydi Nicole. Hemen oraya gideceğim ama önce Bay Hobart’la konuşmamı bitirmem gerekiyor.”

“Hayır, yapamazsın. Bay Hobart ev meselelerinin her şeyin üzerinde olduğunu anlayacaktır. Değil mi Bay Hobart? Bay Hobart!”

Hugh Hobart pis bakışlarını Nicole’e dikmişti, Charlotte o anda kızın kafasını battaniyeyle örtmek istiyordu. “Ben... Tabii, elbette. Yani,” dedi dudaklarını yalayarak, “yarın siz Ekselansları ile konuştuktan sonra tekrar gelebilirim...”

Hobart kekeleyerek bu konuşmayı yaparken bakışlarını Nicole’ün yüzünden ayırmadı, ayırdığı anda da yukarıdan aşağı vücudunu inceledi. Charlotte bir anda Harold Daughtry’nin ahırda elbisesini yırttıktan sonra kendisine nasıl baktığını hatırladı.

Hızla aralarına girip adamın kızı görmesini engelledi. “Harris!” diye bağırdı ve adam hemen kapıda belirince rahatladı. “Bay Hobart gidiyor, Harris.”

“Evet, Bayan Seavers,” dedi Harris ve gözlerini adama dikti. “Buradan, efendim.”

Sokak kapısının kapandığını duyan Charlotte ile Nicole bakıştılar ve Nicole kapıya dayanarak kıkırdamaya başladı. “Umarım dersinizi almışsınızdır, Bayan Seavers,” dedi Bayan Buttram’ı taklit ederek. “Soysuzlar *dışarı*, bilirsiniz işte.” Boynuna yerleşmiş olan kediyle birlikte kıkırdamaya devam etti.

Charlotte gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim, Nicole,” dedi yeniden oturma odasına gitmek üzere basamakları tırmanırken. “Adamla konuşmamalıydım. Bu çok açık.”

“Ve seni kurtardığım için bana teşekkür etmek istiyorsun,” diye ekledi Nicole. “Bunu söylemek istedin, değil mi? İşin aslında bana o kadar minnettarsın ki adamın ne istediğini söyleyeceksin.”

“Hayır, Nicole söylemeyeceğim,” dedi Charlotte üst kat koridorunda Lydia ile karşılaştıklarında. “Lydia o elindeki de ne?”

Kız kızarak merdivene doğru yürümeye devam etti. “Komutan Fitzgerald’a yazdığım mektup, Charlotte. Onu akşamüstü postasına yetiştirmeye çalışıyorum. Gerçi eve doğru... yani İngiltere’ye doğru yola çıkmış bile olabilir.”

Nicole merdivenden inen kardeşini süzdü. “Sen ve Rafe birbirinizle dans edip duruyorsunuz ve herkes bunun farkında. Lydia da Fitz’i düşünüyor, sanki bir şey olabilirmiş gibi. Charlotte bu evdeki tek mantıklı kadın benim, ne dersin?”

Charlotte onu dinlemiyordu. İğrenç Hugh Hobart’ın söylediklerini ve bunları Rafe’e nasıl ileteceğini düşünüyordu.

Gerçekten âşık olduğu kadını ikna etmek için elinden gelenin en iyisini yapan Rafe karşısındaki kadının kendini boğması için elinden geleni de ardına koymuyor gibi görünüyordu.

Charlotte'ı gerçekten dinlemiş olsaydı ve Hugh Hobart'ın söylediklerine biraz değer verseydi belki o zaman güvenliğini biraz olsun düşünmeye başlardı.

Ama o Charlotte'a sabırla anlatmaya çalışmıştı, ikinci kez anlatırken o kadar sabırlı olamamıştı. Bir erkek bir bilgi verip hemen ardından para ister miydi? Bu adam ne kadar ciddiye alınabilirdi?

Hugh Hobart böyle bir adamdı. Rafe onun hakkında araştırma yaptırmış ve adamın sosyete çaylaklarının peşine düşüp kumarhanelerde düzenlediği bazı üçkâğıtlarla bu gençleri gafil avlayıp maaşlarına el koyduğunu hatta onları borçlandırarak senetler yaptırdığını öğrenmişti.

Hatta adamın Piccadilly'de bir "patroniçe"yle bağlantıları da vardı ki bu kadının elinde "taşradan yeni gelmiş hastalıksız bakireler" bulunuyordu sürekli.

Maalesef tam kuzenlerinin arkadaş olacağı tipte bir adamdı.

Başlangıçta Rafe, Charlotte'a adamı görmeyi kabul etmesinden dolayı kızmamak için bir süre dilini ısırmak zorunda kalmış,

sonra da ona gerçek bir sorun ile birisinin kendi çıkarları uğruna yarattığı sorunların arasındaki farkı anlatmaya çalışmıştı.

Sonlara doğru çaresizlik içinde patroniçenin adını bile söylemişti. Lottie Lusty adının onu adamın günün hiçbir saatinde güvenilebilecek birisi olmadığına ikna edeceğini düşünüyordu.

Charlotte hiç etkilenmemişti. Savaş Bakanlığı'na giderken yanına Phineas'ı alması teklifini ve her yere kapalı araçla gitmesi isteğini de geri çevirdikten sonra... aralarında son birkaç gündür soğuk rüzgârlar estiğini söylemek duruma göre biraz hafif kalırdı.

Rafe siyah beyaz kediyi kucağına aldı –adı Haylaz olmuştu– ve burunlarını birbirlerine sürttüler.

“Kadınlar,” dedi kedi pembe dilini çıkarıp burnunu yalamaya başladığında. “sana bir uyarı, dostum. Onları asla anlayamazsın. asla. Çok dürüst olduğunda, ruhunu açtığında sana asla inanmazlar. Ama aşağılık herifin biri ortaya çıkıp süslü yalanlar söyler ve onu bir ilah gibi dinlerler. Ah, merhaba Charlotte, geldiğini duymadım.”

“Evet. duydun. Konuşurken yan gözle bakıp köşeden çıktığımı gördün.” derken karşıda duran koltuğa doğru yürüyüp içine gömüldü. “Çok yoruldum. Kardeşlerine Bond Sokağı'nda barış kutlamaları için şapkalarına takacakları *mükemmel* kurdeleyi bulmak için bir yukarı bir aşağı giderek çobanlık edene kadar ne kadar yaşlanmış olduğumun farkına bile varmamıştım.”

“Bizsiz kutlayacaklar,” dedi Rafe, onu kollarının arasına almayı çok özlemişti, başını göğsüne yaslamasını da. “Dilediğince bir balo dönemi geçiremediğini biliyorum ve bunun için özür dilerim ama artık Napoléon bozguna uğratıldı ve ben Ashurst Malikânesi'ne dönmek istiyorum. Bu sabah John Cummings'ten bir mektup aldım.”

Charlotte ona baktı. “Bir terlik mi var?”

Rafe gülümsedi. "Bu senin terslik anlayışına göre değişir. Kırk sabanlar, kiler tamiri gibi sıradan işlerin bir listesini yaptıktan sonra geçen salı günü bir düğüne katıldığını bildirmiş ve bu düğün için kendini iki öküzün kesilmesi için emir vermek zorunda hissetmiş."

"Bir düğün mü? Ne kadar güzel."

"Başhizmetçim Bayan Piggie ile kâhyamın düğünü."

Rafe merakla Charlotte'ın tepkisini bekliyordu.

"Grayson mı? Ama... ama onlar birbirlerinden *nefret* ediyor."

"Evet, Charlotte aralarındaki çekişmeyi gören öyle sanır. Ama aşka hesap sorulmaz değil mi? Ya da ben öyle duydum."

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Emin değilim," dedi kediye sepetine koyarken. "Ama bir şey demiş olmalıyım. Bugün gazetede yeni bir liste vardı. Tanrı'ya şükür kısa bir listeydi," dedi konuyu değiştirmek için.

Charlotte'ın gözleri irileşti. "O korkunç listelerin bittiğini düşünmüştüm. Lydia yaralıları listesinde Fitz'in adını aramaktan son on gündür telef oldu. İki gündür liste yoktu."

"Maalesef daha önce yaralı olarak bildirilenlerin bir kısmı yaralarına yenik düştüler. Charles Canning, Wellington'ın yaveriydi, iyi bir adamdı. William de Lancey. Ve daha önce yaralı olduğu bildirilen birkaç kişi daha. Sıcaklar arttıkça daha da fazla kayıp olacağını düşünüyorum."

"Keşke Fitz'den haber alabilseydik."

"Adı hiçbir listede yok, Savaş Bakanlığı'na gönderilen raporlarda da yok. O iyi Charlotte. Her an ondan bir mektup gelmesini bekliyorum ya da adı bildirilmeden odaya girip bize sürpriz yapmasını. Ah, merhaba sevgili kardeşlerim. Bond Sokakı'nda beni soyup soğana çevirdiğinizi duydum."

“O kadar da değil, Rafe,” dedi Nicole Charlotte’ın yanına otururken. “Aslında Lydia benden daha çok harcadı, öyle değil mi Lydia?”

İkizi kızarak başıyla onayladı. “Karşı koyamadığım mavi bir kumaş gördüm. Şafak zamanındaki gök mavisi. Komutan Fitzgerald o rengin gözlerimi daha çok ortaya çıkardığını düşünüyor.”

Rafe ile Charlotte bakiştılar. Evet, Fitz Brüksel’den eve döndüğünde gerçekten bir bayram havası yaşanacaktı. Ve tabii birkaç problem de çıkacaktı fakat problemlerin karmaşıklaşmadan çözüleceğine inanıyordu. Kardeşi için en iyi arkadaşından daha iyisini düşünemezdi.

“Hah! Komutan Fitzgerald saçlarını kesmenin sana daha çok yakışacağını söylerse makasa ulaşmak için beni öldürmen gerekir,” dedi Nicole burnunu çekerek. “Komutan Fitzgerald, Komutan Fitzgerald. Lydia, bazen konuşacak başka bir konunun olmadığını düşünüyorum.”

Nicole ikiziyle dalga geçtiğini belirtmek için Rafe’e göz kırptı.

“Özür dilerim, Ekselansları,” dedi Harris eşikten. “Malvern Dükü üst kata gelip gelemeyeceğini soruyor.”

Rafe ayağa kalktı. “Blake burada mı? Aman Tanrım hemen onu yukarı gönder!” Coşkusu bir anda yok oldu. “Harris? Dur. Dük yalnız mı?”

Harris başını eğdi. Adam eski askerdi. Rafe’in bu soruyla ne kastettiğini anlamıştı. “Evet, Ekselansları, yalnız.”

Tanrım. Lanet olsun. Hayır. Hayır. “Tamam, Harris, teşekkür ederim.”

Rafe Charlotte’ın elini tutarak sıkıldığını hissetti. “Lydia, Nicole, odalarınıza gidin lütfen,” dedi Rafe, kapıya bakarken sesinden bir şey anlaşılmamasını umuyordu.

“Hayır,” dedi Lydia kendinden beklenmeyen bir tavırla, Nicole’ün deyiimiyle o, bir tavuğa bile kış diyemezdi. “Dük, Komutan Fitzgerald’la ilgili bir şey söyleyebilir.”

“Lydia, Tanrı aşkına...” Rafe o sırada arkadaşının yüzünü gördü ve tahmininin doğru olduğunu anladı. “Ah, ulu Tanrım...” diye fısıldadı, tüm gücünü kaybettiğini hissetti.

Malvern Dükü Tanner Blake bastonuna dayanarak odaya girdi, yakışıklı yüzü asıktı, benzi solmuştu, üniforması fırçalanmıştı ama dizinden onarılmış olduğu ortadaydı.

Önce Rafe’e sonra da kendisine bakan üç kadına baktı.

“Rafe, üzgünüm. Buraya elimden geldiğince çabuk geldim. Portland Meydanı’ndaki evime bile uğramadım,” dedi usulca. “Fitz’i ne kadar sevdiğini bilirim. O iyi bir adam ve iyi bir dosttu. Çok, çok üzgünüm...”

“Hayır! Sakın öyle söyleme!”

Rafe kız kardeşine baktı. “Lydia, hayatım...”

“Hayır! Bunu söyleyemez. Bunu söylemesine izin vermeyeceğim!” Lydia, Tanner Blake’in üzerine yürüdü, ellerini yumruk yapmıştı. “Dışarı çık! Git!”

“Sen Lyddie misin?” diye sordu Blake nezaketle. “Evet, elbette sensin. Fitz senden çok sık bahsederdi. Çok üzgünüm Leydi Lydia, ama lütfen son anında bile...”

“Hayır! Bu doğru değil. Ölemez. Bana söz verdi. Yalan söylüyorsun. Sen çok kötü, hain bir adamsın! Senden nefret ediyorum!”

Lydia, Dük’le arasındaki mesafeyi kapamıştı ve yumruklarının onun göğsüne savuruyordu.

“Lydia!” diyen Rafe onu tutmak üzere yaklaşırken Tanner Blake yapmamasını işaret etti.

Blake bastonunu bırakarak kollarını Lydia'ya sardı ve ona vurmaya devam eden kızı göğsüne çekti, kız savaşmayı bırakıp sadece hıçkırıklarla ağlamaya başlayana dek tutmaya devam etti.

Kimse kıpırdamadı. Kimse bir şey söylemedi. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Sonunda Nicole gözlerinden yaşlar süzülerek kız kardeşine gitti, onu kollarına alarak üst kata çıkmaya zorladı.

"Blake, özür dilerim," dedi Rafe, Nicole Lydia'yı uzaklaştırdıktan sonra. "O... Lydia çok üzüldü. Gel, otur sana bir kadeh şarap vereyim."

Charlotte onun elini son kez sıktı ve bıraktı. "Sizi yalnız bırakayım ve gidip Nicole'e yardım edeyim."

"Hayır, kal," dedi Rafe, belki de çok hızlı söylemişti. İsteddiği son şey Charlotte'ın onu Blake'in söyleyeceklerini dinlemek üzere orada yalnız bırakmasıydı.

"Pekâlâ," dedi usulca. "Harris'e Ekselansları için yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyip hemen döneceğim."

"Teşekkür ederim. Ama aç değilim. Sadece oturabilirsem..."

Blake yerden bastonunu almak için eğildi ve topallayarak Lydia'nın biraz önce oturduğu yere doğru ilerledi.

Rafe titreyen elleriyle ikisine de birer kadeh şarap koydu ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. Fitz gitmişti. Fitz ölmüştü. Bir daha arkadaşını görüp onunla şakalaşamayacaktı, hayatı bu harika adamla paylaşamayacaktı. Rafe bunu kabullenemiyordu.

"Nasıl?" dedi, başka bir şey söyleyememişti.

"Bilmiyorum," dedi Blake, kadehi tutarak, içmemiştir. Quatre Bras diye bilinen bir kavşaktaydı, savaş kötü giderken oraya Picton'ın komutası altında gitmişti. Birbirimizi en son Düşes Richmond'ın balosunda gördük ve savaştan sonra bir handa bu-

luşacağımıza dair sözleştik. Yazmış olduğumuz vasiyetleri yırtıp kendimizi bilmez hale gelene kadar içecektik. Nasıl olduğunu bilirsin, Rafe.”

“Bilirim,” dedi ve Charlotte yine elini tuttu. “Ailemize bırakabileceğimiz tek şeyin cebimizdeki sargı bezleri olduğunu biliriz ama yine de o vasiyetleri yazarız.”

Blake başını salladı ve şarabından bir yudum aldı, boğazı kurumuş gibiydi. “O gelmeyince onu aramaya gittim. Onu bir ahırda buldum, sağ bacağı parçalanmıştı, kafası bandajlıydı, neredeyse görmeden geçiyordum.”

Charlotte küçük bir ses çıkardı, usulca hıçkırarak yüzünü Rafe’in koluna gömdü.

“Beni affedin, hanımefendi,” dedi Blake Rafe’e bakarak, gözleri acı doluydu. “Bana söyleyebildiği tek şey Lyddie’ye dikkat etmem oldu. Bana söz verdirdi. Sonra gitti. Sanırım onu bulmam ve ona söz vermem için dayanıyordu. Onun kilise avlusuna usulünce gömüldüğünü görene kadar oradan ayrılamadım. Ben oradan ayrıldığımda hâlâ arazide yatan iki taraftan da pek çok zavallı vardı. Ostende’den yola çıktığımda adımı listelere göndermeleri için karargâha bildirdim. Sana söyleyen kişi ben olmak istiyordum, Rafe. Onun dostu olarak ve senin dostun olarak bunu size borçluydum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.”

Elini cebine sokup muşamba bir paket çıkarıp sehpanın üzerine koydu. “Senin her şeyi halledeceğini biliyorum, Rafe.” Bastonuna dayanarak doğruldu. “Hanımefendi,” dedi başıyla Charlotte’ı selamlayarak.

Rafe’in gözleri hâlâ o çok iyi tanıdığı paketin üzerindeydi. “Seninle aşağı geleyim,” diyerek ayağa kalktı.

Blake koridorda durdu ve merdivenlerden yukarı baktıktan sonra aşağı inerken kısık sesle sordu. “Kız kardeşin, Rafe. O Fitz

için çok değerliydi. Çok güzel, genç bir kız.” Bakışlarını Rafe’e çevirdi. “İyi olabilecek mi?”

“Fitz onun kaç yaşında olduğunu farkındaydı ve bana uygun yaşa gelene kadar kendini tutacağına söz vermişti. Ama Lydia’nın karar verdiğinin de farkındaydı.”

“Çok fazla gözyaşı ve çok fazla acı, Rafe. Hem de kafeslemiş olduğumuz bir adamı yeniden kafesleyebilmek için. Sen ne yapacaksın? Benim Malvern’a dönmem gerekiyor.”

“Aynı şey benim için de geçerli. Burada kalmam için bir sebep yok, birkaç gün içinde Ashurst Malikânesi’ne doğru yola çıkarız. Fitz’in geçen yıl dediği gibi, savaşacak düşman kalmadı. Lütfen Tanrım, bu kez bu doğru olsun.”

Blake ve Rafe el sıkıştıktan sonra sarıldılar. Harris kapıyı açarak Malvern Dükü’ne arabasına kadar eşlik etti.

Rafe kapanan kapının ardında, koridorda öylece durmaya devam etti. Fitz bir daha bu kapıdan girmeyecekti. Savaş alanının kenarında, ateşin başında asla birlikte oturamayacaklardı, Ashurst Malikânesi’ndeki şöminenin önünde de oturup hem ciddi konulardan hem de saçma sapan şeylerden bahsedemeyeceklerdi. Adamın şen kahkahasını bir daha duyamayacaktı...

“Size içten baş sağlığı dileklerimi iletebilir miyim Ekselansları. Komutan çok iyi bir insandı,” dedi Harris usulca, Rafe’i derin düşüncelerinden sıyrıldı.

“Evet. Evet, öyleydi değil mi? İyi bir insan. Teşekkür ederim, Harris,” diyen Rafe Charlotte’ı görmek için merdivenden çıkmaya başladı. Charlotte’ı görmeye ihtiyacı vardı.

Kapının eşiğinde bekliyordu, birlikte koltuğa doğru ilerlerken kolunu ona sardı, paket sehpa duruyordu. Dostundan geriye kalan tek şey.

“Ona şimdi bakmak zorunda değilsin,” dedi oturduklarında.

Başını iki yana sallayarak Swain Fitzgerald ile altı yıldır yolculuk yapmakta olan pakete uzandı. “İçinde ne olduğunu biliyorum ama bunu şimdi yapmak zorundayım yoksa hiç yapamam.”

İpin ucunu çekti ve düğüm açıldı, içindekiler sehpaye dö-küldü. Çok az şey vardı. Charlotte altın cep saatine doğru uzandı ama elini geri çekti. Üzerinde kurumuş kan vardı. Fitz’in kanı.

Fitz’in vasiyetinde şaşırtıcı bir şey yoktu. Altın cep saati de dâhil olmak üzere sahip olduğu her şeyi –İrlanda’da Cork bölgesinde bulunan harap evi ve arazisini– Rafe’e bırakmıştı. Lydia gereken yaşa ulaşana kadar onları onun adına koruyacaktı.

Ve tek sayfadan oluşan katlı bir mektup vardı. Üzerinde, *Sevgilim Lyddie* yazıyordu.

“Tanrım,” dedi Rafe mektubu alırken. “Bunu ona vermeli miyim?”

Charlotte mendiliyle gözyaşlarını kuruluyordu. “Seçme şansın var mı Rafe? Fitz onu almasını istemiş.”

“Orada yoktum, Charlie. Yanında değildim. Onunla birlikte gitmiş olsaydım...”

“Bunu yapma, Rafe. Lütfen. Fitz ona ihtiyaç duyulan yere gitti, sen de aynı şeyi yaptın. Şimdi Lydia’yı düşünmelisin. Sana ihtiyacı var.”

Rafe delici bakışlarını ona çevirdi. “Ne yapabilirim? Ona ne söyleyebilirim?”

Charlotte yanağından öptü. “Bir şey söylemek zorunda değilsin, Rafe. Ona git. Ona sarıl. Bırak üzölsün. İkinizin de yas tutmaya ihtiyacınız var.”

Rafe başıyla onu onaylarken titrek bir nefes aldı. “Sana ihtiyacım var, Charlie. Sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlatmam mümkün değil...”

Fitz’in mektubunu yeleğinin cebine sokarak doğruldu, basamaklara ilerlerken idam sehpasını görür gibiydi. Ama yapması gerekeni yapacaktı. Dostunun istediği şeyi yapacaktı.

Lydia’nın odasının kapısını vurdu ve bir süre sonra Nicole kapıyı açarak koridora çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapadı. Menekşe gözleri nemliydi ve yüreğindeki tüm acı orada toplanmıştı.

Birçok iyi askerin öldüğü bir savaşın ardından kadehlerin dibine vurdukları sırada Fitz ne demişti? *Erkekler savaşır, kadınlar ve çocuklar yas tutar. Bu hep böyle olmuştur dostum, biz daha iyi bir yol bulana kadar da öyle olmaya devam edecektir.*

“Nicky, o nasıl?”

“Paramparça, Rafe,” dedi Nicole usulca. “Onu teselli edemiyorum.”

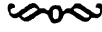
“Onunla konuşmama izin ver.”

Nicole onayladıktan sonra çenesini havaya kaldırarak konuşmaya başladı. “Bunun başıma gelmesine asla izin vermeyeceğim. Aşkın Lydia’ya yaptıklarını bana yapmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir erkeği sevmeyeceğim. Asla.”

Rafe hiçbir şey söylemedi çünkü söylenecek bir şey yoktu, eteklerini kaldırarak koridorda ilerleyen Nicole’ü seyretti. Çok gençti. O ve Lydia çok gençti.

Ama Lydia bir anda büyümüştü.

Karşılık beklemiyordu ama kapıyı yine de vurdu. Bir süre sonra içeri girdi.

Grosvenor Meydanı'ndaki konak, Londra'daki ve tüm İngiltere'deki evlerin çoğu gibi yas tutulan bir eve dönüşmüştü.

Akşam yemeğini bildiren zil çalıp da oturma odasına kimse gelmeyince Charlotte tepsilerin hazırlanıp Dük ve kardeşlerinin odalarına gönderilmesini emretti.

Yemeğini küçük salonda tek başına yedi ya da en azından yermiş gibi yaptı. Bayan Buttram sohbet etmeye çalışıyordu ama o ancak kısa cevaplar vermeyi başarabiliyordu. Kadın yemeğini hızla bitirip odadan ayrılmayı akıl etmeyi başardı.

Charlotte kucağındaki yastığa sarılarak dalgın bakışlarla cumbanın penceresinden önce alacakaranlığı, ardından da Londra'da hiç alışık olunmayan yıldızlarla süslü manzarayı seyretmeye daldı.

Hangi yıldızın Fitz'e ait olduğunu merak etti.

Yavaşça yukarı çıkmaya başladığında koridordaki saat dokuzu vuruyordu, kendini dünyadan bile yaşlı hissediyordu. Gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu gören hizmetçisi banyo yapmasını önerince başını sallayarak kabul etti, belki bu gece kâbus görmeden uyuyabilmeyi başarırdı.

İki saat sonra banyonun da kendisine bir yardımı olmadığını gördü. Hizmetçisini rahatsız etmek istemedi, örtüleri üze-

rinden atarak terliklerini ve sabahlığını giydi ve sıcak süt hazırlamak üzere mutfaka yöneldi.

Rafe'in odasının önüne gelince durdu.

O içeride acı çekiyordu.

Kendisi de dışarıda.

Bu yanı tı.

Fikrini de i tirmeden önce elini kaldırıp kapıyı çaldı.

Cevap gelmedi. Y r y p gidebilir ya da yeniden kapıyı  alabilirdi.

Kendinden farklı, korkularla dolu olan, kalın kafalı aptal ki ili inden kurtulması gerekiyordu.

Rafe'in ona ihtiya ı vardı. Öyle demişti.

Charlotte'in da ona ihtiya ı vardı, ondan ne istediğini tam olarak bilmiyordu ama ona her şeyin kar ılı ını verecekti.

Charlotte kapıyı açarak lo  yatak odasına girdi. Büyük odadaki tek ışık kaynağı   minede yanan ate ti, bir de camlardan yansıyan ay ı ı ı. Bu ışık Rafe'in   minenin önündeki berjerlerden birinde ayaklarını ileri uzatarak oturduğunu görmesine yetti.

"Rafe?" dedi yava ca ilerlerken. "Biraz seninle oturabilir miyim? Lütfen."

Sadece profilini görebiliyordu, Rafe yava ca kolunu kaldırdı, bir elinde brendi kadehi vardı, sonra kolu yeniden a a ı d   t .

Onun için sakıncası olmadığına karar verdi.

Yanında duran diğer berjere oturmamak yerine, tam önünde yere oturdu ve yana ını Rafe'in dizlerine yasladı.

Uzun bir süre odada sessizlik hüküm sürdü, ikisi de   minede dans eden alevleri seyrettiler. Bir süre sonra Rafe başına ko-

yup saçlarını okşamaya başladı. Charlotte hıçkırığını tutup gözlerini kapadı.

“Neden?” diye sordu sonunda Rafe. “Neden Fitz? Neden bu kadar iyi bir insan?”

“Bilmiyorum Rafe,” diye fısıldadı Charlotte ellerini onun dizine koyup yüzüne bakarak. Yüzü çok gergindi ve acı doluydu.

“Savaşı anlıyorum. Tanrı biliyor ki içinde çok fazla bulundum. Hiçbir sebebi yok, yani en azından iyi bir sebebi yok. Bunu da anlıyorum. Ama Fitz’i anlamıyorum. O... yenilmezdi.”

“İyi bir adamdı,” dedi Charlotte içtenlikle. “Seni seviyordu.”

Rafe hüzünle güldü. “Biz silah arkadaşydık hatta daha fazlası. Umarım onu sevdiğimi biliyordu.”

Charlotte gözüne dolan yaşları durdurmaya çalıştı. “Buna eminim, Rafe. Seni sevdiğimi bildiğim kadar.”

Rafe ona bakarak gülümsedi. “Teşekkür ederim, Charlie.”

“Hayır, Rafe. Bana teşekkür etme. Beni affet. Aptalca... aptalca korkulara izin verdim... ve gururum benden istediğini vermememe engel oldu. İkimiz için de istediğim şeyi. Rafe, benim için korkularımdan çok daha önemlisin. Tutunmam gereken sendin, geçmişte olanlar değil.”

“Charlie...”

“Hayır, lütfen. Lütfen söylememe izin ver, Rafe. Hayaletlerden korkmaya devam ettim ve böylece onlar da yaşamaya devam etti. Zamanım olduğunu düşünüyordum, zamanımızın olduğunu... ama muhtemelen Lydia ile Fitz de aynı şeyi düşündüler. Seni... seni kaybedersem... sana hiç yaklaşılmazsam, sevmenin, seni gerçekten, tamamıyla, her şekilde sevmenin ne olduğunu bilmezsem...”

Rafe kadehini sehpayaya koyup ellerini tutarak onu kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. “Ne söylediğinin farkında mısın, hayatım?”

Charlotte loşluğun içinde gözlerini onunkilere dikti. “Evet, ben... Hayır, hayır bilmiyorum. Sadece ne hissettiğimi biliyorum, Rafe. Seninle olmaya ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sana dokunmak, seni rahatlatmak istiyorum, karşılığında da senin beni rahatlatmanı. Çocuk değilim, Rafe. Bir kadını ve diğer kadınlar gibi olmak istiyorum. Sevilen ve seven. Birbirimize ulaşmamızı ve neye ihtiyacımız olduğunu öğrenmemizi istiyorum. Bu gece her şeyden daha fazla... Bu gece birbirimize her gecedен çok daha fazla ihtiyacımız var.”

Rafe elini omuzlarına koydu. “Mutluysak birlikte mutlu oluruz. Üzgünsek de birlikte üzülürüz. Birbirimiz için her zaman burada olduğumuzu bilmek. İyi dostlar olarak... ve çok daha fazlası.”

Charlotte avuçlarını Rafe’in göğsüne yasladı, gömleğinin altından kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bu adamı seviyordu. Tanrım, bu adamı çok seviyordu, hep sevmiştir. “İyileşmemi istedin Rafe, iyileştirdin de. Şimdi sana yardım etmeme izin ver...”

Rafe onu kollarına aldı ve son hızla yatağına götürdü. Yavaşça çarşafın üzerine yatırdı ve yanına yatıp onu kollarına alarak dudaklarını yavaşça onunkilere bastırdı.

Yaşlar gözlerini yakarken Rafe’in sarılışıyla eridiğini hissetti, yuvaya dönmüş gibi hissediyordu ama bu, çok daha yoğun bir şeydi.

Korkmuyordu çünkü Rafe bu kadar önemliken kendini düşünemezdi. Ona bu kadar ihtiyacı varken. Rafe’i sevmek ve ona yardım etmek söz konusuken kendi duygularının hiçbir önemi olamazdı.

Charlotte kollarını onun vücuduna sararak öpüşüne karşılık vermeye başladı, kollarının arasında hareketsiz yatmak ya da daha da kötüsü, orada büzüşüp kalmak istemiyordu.

Ellerini Rafe'in sırtında gezdirmeye başladı, dudaklarını araladığı anda onun titrediğini hissetti. Artık Rafe dilini ağzına sokabiliyordu ve yaptığı her hareket Charlotte'ın bacaklarının arasında hoş kasılmalara yol açıyordu.

"Charlie..." diye mırıldandı dudaklarını ayırmadan. "Sana çok ihtiyacım var..."

Öpücüklerini boynuna ve oradan da geceliğin yakasının izin verdiği ölçüde göğsüne doğru indirdi. Charlotte hafif bir çekirtme hissetti ve geceleğin ipleri açılıp omuzlarından aşağı kaydı.

Şimdi boynu ile ince patiska geceliğin buluştuğu yeri öpüyordu, kumaşı aşağı doğru sıyırdı ve sol göğsü büyüleyici bir şekilde santim santim açığa çıktı. Rafe'in ılık dudakları teninin üzerindeydi, bu dudaklar göğüs ucunun etrafında gezinmeye başlayınca içini çekerek vücudunu yataktan yükseltti.

Nefesi hırıltıya dönüştü. Nefes alıp vermenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibiydi.

Ne yapacağını bilmiyordu, ona sarılıp kendisine yaptıklarının tadını çıkarıyordu, Rafe ona hayat veriyordu. Onu durduramazdı, onu asla durduramazdı.

Dışleri. Dili. Rafe hafifçe emdikçe, Charlotte kasıklarının arasında keyifli bir yanma hissediyordu, vücudu çiçek açıyor, uyanıyor ve sevdiği adama bir şekilde hoş geldin demeye hazırlanıyordu.

Onu bırakınca Charlotte endişeyle gözlerini açtı, ama endişelenmesine gerek yoktu.

Yatmaya devam ederek ürkek bakışlarla onun gömleğinin düğmelerini açışını izledi, Rafe yakıcı bakışlarını bir an bile yüzünden ayırmamıştı. Loşluğun içinde pantolonunun düğmelerini de açtı ve onun kalçasına düşmesine izin verdi, elleri tereddüt-lüydü, ondan izin bekliyordu sanki.

Charlotte ona baktı ve pantolonun açıklığından ortaya çıkan esmer tüyleri gördü.

"Korkmuyorum, Rafe."

Bir dakika sonra kesinlikle büyülenmişti.

Rafe, Charlotte'in geceliğinin eteklerine uzanıp onu yukanı sıyırmaya başladığında kalçalarını kaldırarak ona yardımcı oldu.

Gecelik dizlerinin üzerine çıktığında Rafe bir tereddüt daha yaşadı. ikisi de aralarındaki son bariyerin ortadan kalkmak üzere olduğunu biliyorlardı. Neredeyse son engelin...

"Korkmadığından emin misin?"

"Evet... evet..."

"Seni çok seviyorum..."

"Biliyorum." Uzanarak Rafe'in çıplak göğsüne dokundu, parmaklarını aşağı doğru kaydırırken bütün kaslarının kasıldığını hissetti. "Çok güzelsin..."

Gülümsemesi yüreğine dokundu, aynı zamanda kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Geceliği aradan çıktı, Rafe onu vücuduyla örtüyordu, onun yumuşak teninin üzerine baskı yapıyordu.

Dudaklarını yeniden ele geçirdi, teşvik ediciydi, onu kontrolü ele alması ve kendi hareketlerini tekrarlaması için cesaretlendiriyordu. Rafe inleyince Charlotte kadın olmanın hazzını hissederek küçük bir zafer kazanmış gibi oldu. Rafe onundu ve Charlotte'in hazzı Rafe'in de hazzıydı.

Rafe'le paylaşmaya hazırlandığı şeyin korkunç ya da çirkin olabileceğini düşünmeyi nasıl başarmıştı?

Rafe elini bedenlerinin arasına kaydırınca Charlotte parmaklarının aşağılara indiğini fark etti, indiler, indiler ve sonunda

mahremiyetine dokundular, gülümsememesi ve bu dokunuş karşısında inlememesi mümkün değildi.

“Aç bana sevgilim,” diye fısıldadı kulağına, saçını, dudağını öpmeye devam ederken. Parmakları onu okşuyor, içine kayıyor, her yerine dokunuyor, her türlü engeli yok ediyor ve içine yepyeni bir hissin dolmasına sebep oluyordu. Charlotte bu hisle bacaklarını daha da açarak onun kendisine dokunmasını, onun kendini tanımasını ve ona öğretmesini kolaylaştırmaya çalışıyordu.

Birdenbire bu his değişti, Rafe aradığını bulmuş gibiydi ve devam ediyordu, Charlotte’ın bütün vücudu gerildi, Rafe onun en hassas noktasını bulmuştu.

“Rafe...”

“Biliyorum sevgilim. Biliyorum. Bırak olsun. sadece bırak...”

Parmakları hızlandı, hızlandı, bırakmadı, Charlotte nefesini tuttu, içinde oluşan duygulara inanamıyordu. ona büyü yapıyordu sanki... Cennet... güzel. sıcak. vurucu cennet...

“Rafe!”

Biraz önce yaşadığı şeyi anlamaya çalışırken Rafe üzerine tırmandı ve üstüne yerleşti.

Hareketi hızlıydı, kısa bir acı oldu, sonra içindeydi. Charlotte ona uzandı, tırnaklarını sırtına geçirdi, vücudunu iyice germiş ona hoş geldin diyordu, biraz önce onun kendisine yaşattığını ona yaşatmaya uğraşıyordu.

Mükemmel bir bütünü oluşturan iki yarım olmuşlardı, Rafe titreyerek tohumlarını içine bırakırken Charlotte’ın yüreğindeki son gölge de yok oldu. O yürekte Rafael Daughtry’den başka bir şeye ve başka bir kişiye yer yoktu.

Dostu.

Aşkı.

Hayatı.

Bitap bir halde üzerinde yatarken onu sımsıkı tuttu, kollarıyla sardı, her yerini öptü, gözyaşları birbirine karışınca tuzlu tadını aldılar.

Birbirlerinin kollarında uyuyakalmadan önce Charlotte'ın son gördüğü şey gecenin içinde çatıların üzerinde hâlâ pırıl pırıl parlayan yıldızlar oldu. Bu bir hayal ya da sadece güzel bir dilekten ibaret olabilirdi ama bir tanesi çok daha büyük ve parlaktı.

Charlotte her gece Rafe'in yanına gidiyordu. O üzücü ve uzun hafta boyunca Rafe sadece onu karşılarken gülümsüyordu. Havalar iyice ısındığı için ateşin karşısında oturmak yerine açık bir pencerenin önünde oturup rüzgârı hissederken sessiz meydana izliyorlardı. Charlotte bazen onun kucağına oturuyordu ve ona sarılarak Fitz'le ilgili hikâyelerini dinliyordu.

Üzücü hikâyeler, komikten de öte hikâyeler ve maceralar... İyileşme hikâyeleri.

Sonunda sevişiyorlardı. Bu kaçınılmazdı. Bu mahrem birleşme, iyileşme sürecinin bir parçasıydı, ikisi için de. Birleştiklerinde hâlâ yaşadıklarını hissediyorlardı, dünya dönmeye devam ediyordu ve onunla birlikte döneceklerdi.

Lydia odasından çıkmıyordu, Nicole onu yalnız bırakmayı reddediyordu, sanki hâlâ çocukmuşlar gibi onun koynunda yatıyordu.

Bittiği düşünülen isim listeleri son hızla artmaya başlamıştı, Rafe bunun olacağını söylemişti zaten. Kilise çanları hiç susmayacak gibiydi. Bayan Buttram sevgili yeğeninin ölüm haberini alınca Kent'te yaşayan kız kardeşinin yanına gitmek üzere izin istedi. Hepsini içtenlikle kucakladıktan sonra suskun bir şekilde aralarından ayrıldı.

Malvern Dükü, Grosvenor Meydanı'ndaki konağa iki kez daha uğradı. Rafe'le çalışma odasına kapanıp Lydia'nın nasıl olduğunu soruşturdu. Onunla konuşmayı isteyip istemediğini sordu, Fitz'in Brüksel'deki son haftalarını anlatabilirdi ama Lydia her seferinde onu reddetti. Rafe'in düşüncesine göre Tanner Blake, Lydia'nın ölüm meleği idi, Fitz'i kendisinden onun aldığına inanıyordu.

Charlotte Lydia'nın zamana ihtiyacı olduğu konusunda Rafe'i ikna etmeyi başardı, çok genç olduğunu söyledi. Ashurst Malikânesi'ne dönmelerini önerdi, Lydia orada daha fazla hayalet görecekti ama yine de iyileşmeye başlayabilirdi.

Rafe de iyileşmeye başlamıştı. Charlotte'ın sayesinde...

Hayatında aşk olmadan, sevgili Charlie'si olmadan bunca yıl yaşamayı nasıl başarmıştı?

"Bırak ben yapayım," dedi Charlotte'a yumuşacık bir sesle. Charlotte muhtemelen Rafe'in halasına ve ondan önceki birkaç düşese ait olan tuvalet masasının önünde duran kadife pufun üzerinde oturmuş saçını fırçalıyordu. "Zaten onları karıştırıp bu hale getiren de benim."

"Sanırım bunda yanılmıyorsunuz, efendim." Ona aynadan gülümseyerek kullanmakta olduğu gümüş saplı fırçalardan birini uzattı. Çok narin görünüyordu, kırılacak gibiydi, Rafe'in bordo renkli ipek ropdöşambırını giymişti, kuşağı beline iki tur dolanmıştı, uzun ve bol kolları geriye doğru düşerek kollarını dirseğine kadar açıkta bırakıyordu.

Eğilerek Charlotte'ın elini öptükten sonra fırçayı alıp onu kahverengi saçların üzerinde gezdirmeye başladı, eli fırçayı izliyordu, avucu ve parmak uçları bu hoş ve mahrem dokunuşla karnıcalanmaya başlamıştı.

"Güzel, çok güzel."

Charlotte elindeki diğer fırçayı bıraktı ve mutlulukla içini çekti. Dokunuşlarından ürpererek kaçan utangaç kız yok olmuş yerine bundan haz duyan bir kadın gelmişti. Rafe onunla gurur duyuyordu ve ona müteşekkirdi.

“Siz kadınlar neden saçlarınızı büküp sıkıştırıp kendinize işkence ederek tokaların hükmü altına alıyorsunuz?”

“Sanırım siz beyleri etkilemek için,” dedi Charlotte, bakışları aynadan onunkilerle buluşuyordu. “Saçı toplamak kadının büyüdüğünü gösterir. Tıpkı evlenmemiş kadınların rafa kalkmış olduklarını gösteren o iğrenç başlıkları takmaları gibi. Bende de üç tane var ama onları takmayı bir türlü kendime yediremedim. Ah!”

“Özür dilerim,” dedi Rafe fırçayı masaya bırakmak üzere eğilirken. “Saçlarını toplayacağını söylediğinde dikkatim dağıldı galiba. Açıkken çok güzeller. Onlara dokunmayı çok seviyorum.”

Bunu göstermek için ellerini Charlotte’ın şakaklarına koydu ve parmaklarını yavaşça saçlarının arasına sokarak kendine doğru çekmeye başladı, Charlotte gözlerini kapayarak başını yana eğdi ve uzun saçları sağ omzundan aşağı dökülürken Rafe eğilerek ensesini öptü. “Sana dokunmayı sevdiğim gibi...”

“Rafe...”

Rafe elini ince omuzlarının üzerine koyarak Charlotte’ı rahatlattı ve başını karnına yaslayana kadar kaslarını ovmaya devam etti. Charlotte’ın hareketiyle vücuduna dolanmış olan ipek gerildi ve göğüsleri ellerini deli gibi gezdirmek istediği bir görüntü aldı.

Rafe ellerini aşağı kaydırarak hafifçe onları avuçladı, parmakları göğüs uçlarını bulduğu anda dokunuşuna cevap vererek sertleştiler.

“Bu... bu çok güzel,” diye mırıldandı Charlotte.

Onu aynadan seyretmeye devam etti, gözleri açıldı ve gözbebekleri koyulaşmıştı, bakışları her yaptığı şeye izin verecek gibi miskinleşmişti.

Parmaklarını ipeğin kenarlarına takarak kumaşı açtı ve göğüslerini açığa çıkardı, göğüs uçlarını başparmaklarıyla işaret parmaklarının arasında sıkıştırarak onlarla oynamaya başladı, daha da sertleştiklerini hissetti.

Büyülenerek seyretmeye devam etti, Charlotte'ın göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesi kesik kesikti, sonra bakışları aynada buluştu.

“Rafe, ben...”

“Şişşt,” diye uyardı. “Hiçbir şey söyleme, Charlie. Sadece hisset.”

Charlotte'ın nefesi inilti şeklinde çıktı ve göz kapakları titreşerek kapandı, Rafe arkasında eğilip yanağını yanağına dayadığı anda yeniden hızla açıldılar. Sol eliyle göğsünü tutmaya devam ederken diğer eliyle kuşağı açtı ve koyu renkli ipek vücudundan sıyrılarak kaydı.

“Rafe, hayır...”

“Hayır, şu anda söylemek istediğin kelime bu değil. *Rafe evet*, demek istiyordun,” diye fısıldadı, elini bacaklarının arasına kaydırırken. Küçük isyanına rağmen onun için hazırdı, sıcak ve ıslaktı ve her harekete anında cevap veriyordu.

Rafe ona zevk veren noktayı buldu ve sömürmeye başladı, ona istediğini veriyordu ama kırılma noktasına geldiğini hissettiği anda duruyordu.

Charlotte elinin altında kıvranmaya başlayarak inledi.

“Hâlâ gözlerin kapalı. Aç onları sevgilim. Aç ve benim gördüğümü sen de gör.”

Sözünü dinledi, aynaya bakan gözleri arzuyla yanıyordu.

“Evet, işte bu,” diye fısıldadı saçlarının arasından. “Şimdi elini elimin üzerine koy ve seni sevmeme yardım et.”

Bakışlarında hafif bir tereddüt gördü fakat ardından söyleneni yaptı.

Sadece söyleneni yapmakla kalmamıştı, elini eline bastırırken kalçasını kaldırarak onu istediği yerde, ihtiyacı olan noktada tutuyordu ve bu Rafe’i son derece mutlu etmişti.

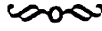
Nefes almakta zorlandığı için Charlotte’ın dudakları aralanmıştı ve Rafe tıpkı onu sevmeyi bırakamayacağı gibi şu an hissetmek için kıvrandığı şeyi ona hemen vermekten de kendini alıkoymıyordu... Güzel, korkusuz Charlie’sine.

“Evet, de,” diye fısıldadı ritmini hızlandırırken. “Benim için evet de. Beni sevdiğine evet de. Seni sevmeme ve seninle olmama evet de. Benimle evlenmeye evet de. Düşesim, karım, hayatım. Evet de, Charlie.”

Charlotte’ın boğazını ve yutkunmasını seyretti, bacak arasındaki kasılmalarla kendinden geçerken vücudunun hafifçe gerildiğini hissetti. “Evet,” dedi usulca ama şiddetle. “Evet, Rafe. Evet... Evet... *Evet...*”

Sonra pufun üzerinde döndü, son derece hızlı ve azimli bir hareketti bu, Rafe’i sırtüstü yere yatırmadan önce Rafe herhangi bir tepki vermeyi bile başaramamıştı. Bakışları yüzüneyken pantolonunun düğmelerini bulup açtı.

“Bana evet de, Rafe,” dedi üzerine diz çökerken, parmaklarını sertleşmiş uzvunda gezdirirken devam etti. “Evet de...”

“Herkesse günaydın.”

Salona giren Rafe tabağını servis masasında bulunanlarla doldurup masaya oturmadan önce Charlotte onunla göz göze gelmemeye dikkat etti. Bir elindeki tabakta üç yumurta, ekmek, iki kalın dilim jambon vardı ve diğer elinde de bir kâse yulaf lapası tutuyordu.

Geceyi Grosvenor Meydanı'nda koşarak geçirmiş gibiydi, iştahı açılmıştı.

Gerçi dün geceyi oldukça hareketli geçirmişti, öyle değil mi?

Charlotte yanaklarının yanmaya başladığını hissederek başını tabağına çevirdi ve haşlanmış yumurtaları ve domatesleriyle ilgilenmeye başladı. Tüm samimiyetlerine rağmen dün gece çok daha yoğun, çok daha özel bir geceydi ve kahvaltı masasında sıradan bir güne başlıyorlarmış taklidi yapması çok zor oluyordu.

Bugün resmen nişanlandıklarını ilan edeceklerdi. Şu anki kadar mutlu olacağını birileri ona söylese bile asla inanmazdı. Bunca acının ortasında aşk insanı yaşamdaki kalp kırıklıkları ve mücadelelere karşı ayakta tutabiliyordu.

Nicole ile Lydia nihayet yemek yemek için onlara katılmışlardı. Nicole meydandaki kısa sabah yürüyüşünden dönmüştü,

Lydia ise kendi dünyasında kaybolmuştu ama bu Nicole'ün bir şeyleri gözden kaçırmasına engel değildi.

“Charlotte, neden Rafe’e bakmıyorsun? Bana sakın yine kanlı bıçaklı olduğunuzu söylemeye kalkışmayın. Sizin için endişelenmeden de yeterince derdim yok mu sizce?”

Charlotte gözlerini kıza dikti, Nicole'ün tonlamasında bütün dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi bir hal vardı ve Nicole bundan hiç mutlu değildi.

Lydia da aynı öfkeyi hissetmiş olmalıydı. “Başına dert olduy-sam özür dilerim, Nicole. Bundan sonra daha iyi olmaya çalışırım, gerçekten,” dedi usulca, tabağındaki yemek soğumaya başlamıştı ve hiç dokunulmamıştı.

“Ah, hayır hayatım,” diye hemen özür diledi Nicole elini kardeşinin kolunun üzerine koyarak. “Senden bahsetmiyordum. Sen başıma dert değilsin. Ama beni bilirsin işte. Düşünmeden konuşurum. Lütfen beni affet.”

Lydia’nın gülümsemesi o kadar hüznüldü ki Charlotte’ın yüreği ezildi ve Rafe’in çaresiz iç çekişini duydu, kız kardeşi için çok endişeleniyordu.

“Yarın Ashurst Malikânesi’ne dönüyoruz,” dedi Lydia’nın sözlerinin ardından odada oluşan garip sessizliği bozarak. “Biliyor musunuz ne düşünüyorum? Bence bugün siz hanımlar dükkânlara son bir ziyaret yapmalısınız. Eve dönerken orada bulunanlara buradan bir şeyler götürmek isteyeceğinizden eminim, tabii buradakilere de teşekkür etmek için küçük ayrılık hediyeleri alırsınız. Herkes için ayrı bir kutu şekerleme mesela. Charlie ne dersin?”

Rafe’in boynuna atlayıp bu fikrinden ötürü ona teşekkür etmek istiyordu ama kendini zorlayarak yerinde kaldı. “Sanırım hava güzel ve Nicole’ü sokağa çıkmadan bir haftadan uzun süre

evde tutmayı da başaramayız, dışarı çıkmamız gayet uygun olacaktır. Ne dersiniz kızlar?”

Nicole’ün cevabı Charlotte’ın tam beklediği gibiydi ancak Lydia da programı kabul ettiğini belirterek onu çok şaşırttı. Rafe önce son bir kez Savaş Bakanlığı’na uğrayacak, ardından Malvern Dükü’yle buluşup sohbet edecekti, kızlar da Bond Sokağı’na alış-verişe gideceklerdi. Öğlen olmadan bir saat önce evden çıktılar.

Dışarı çıkmadan önce Rafe, Charlotte’ı üst kat koridorunda sıkıştırmış ve onu kafasındaki bir gece öncesine ait hafifmeşrep tavrılarından ötürü duyabileceği son endişe kırıntılarını da yok edene kadar öpmüştü. Charlotte bundan sonraki hayatlarının bu şekilde geçeceğini düşünmeye başlamıştı... Güneş yükselince tedbirli ve düzgün, karanlık çöker çökmez tümüyle Rafe’in olacaktı ve yalnız kalabileceklerdi.

İşin aslında onunla yalnız kalabilmek için havanın bir an önce kararmasını istiyordu.

Hanımlar kâhyadan aldıkları tavsiyeye uyarak arabacıya Bond Sokağı yerine yollarının üzerinde olmayan küçük bir sokağa gitmesini söylemişlerdi. Nicole, Harris’ten tavsiye istemiş o da Londra’daki en iyi şekerleme dükkânının bu sokakta olduğunun garantisini vermişti. Dükkânın sahibi, Harris’in kız kardeşiydi ama bunun adamın tavsiyesiyle bir alakası yoktu tabii.

Dükkânda dolanarak küçük teneke kutular seçmişler, sonra da her birinin içine ne dolduracaklarına karar vermişlerdi. Meyveli şekerler kimlere, karamelalar kimlere verilecekti? Her yıl yeni bir diş kaybeden Bayan Piggie’a bunların hiçbirini verilemezdi fakat acaba yasemin çayından hoşlanıyor muydu?

“Ben bunları arabaya götüreceğim, tamam mı? Seyisle arabacının hediyelerini hemen vermek istiyorum çünkü yüzlerindeki ifadeyi bir an önce görmek istiyorum. İnsanlara hediye vermeye

bayılıyorum,” dedi Nicole Charlotte’a, içi şekerlerle dolu küçük teneke kutuların bulunduğu torbalardan birini alarak.

“Hayır, olmaz,” dedi Charlotte. “Burası sakın bir sokak ama hâlâ Londra’dayız, taşrada değiliz. Zaten birkaç dakikalık işimiz kaldı.”

Nicole gözlerini devirdi. “Charlotte, dadiya ihtiyacı olan bir bebek değilim. Geçirdiğimiz son haftadan sonra hâlâ büyümüş olduğumu ispatlayamadım mı? Şunları götürüp hemen geri geleceğim. Lydia hâlâ meyan köklü şekerlere bakıyor ve ben onu rahatsız etmek istemiyorum. Daha iyi görünüyor, öyle değil mi?” diyerek sözlerini çaresiz bir tavırla sonlandırdı.

“Evet, Nicole. Öyle görünüyor, bunun için sana teşekkür ederim. Kendisini daha çok seven bir kız kardeşi olamazdı.” Charlotte dükkânın vitrininden sokağa baktı, arabanın arkası görünüyordu. Seyisle arabacı oradaydı ve ortalık aydınlıktı. “Ah, pekâlâ. Ama hemen dön.”

Ama Nicole hemen dönmedi. Harris’in kız kardeşi –şanssız derecede kırmızı suratlı ağabeyine benziyordu– meyan köklü şekerleri küçük bir kâğıda sarıp Lydia’ya uzatırken Charlotte sürekli olarak dışarı bakıyordu.

“Nicole arabada bekliyor,” dedi Lydia’yla birlikte dışarı çıktıklarında, sürücü ve seyisin yerlerinde oturduklarını ve dikkatlerini sokağın ortasında yer alan yumruklaşmaya verdiklerini gördü. Ne onu ne de Lydia’yı görmüşlerdi ve güzel bir kutudan şekerleme atıştırtmıyorlardı.

Araba boştu. Ve daha da kötüsü Nicole’ün yanına aldığı bez poşet yolun ortasında duruyordu, içindekiler ortalığa saçılmıştı.

Charlotte arabanın ön tarafına koşarak oradaki ilki adamı çağırırken biraz önce birbiriyle yumruklaşan serseriler koşarak bir

yola sapmışlardı, omuzlarının üzerinden Charlotte'a bakarak kaha-kahalar atıyorlardı, bir tanesi ona el bile salladı.

Charlotte o anda Nicole'ün başının büyük bir dertte olduğunu anladı.

"Charlotte?" dedi Lydia yolda yukarı aşağı bakındıktan sonra. "Nicole nerede?"

"Hanımefendi?" diyen sürücü şapkasını çıkararak ona bakarken seyis aşağı atlayarak arabanın kapısını açmakla meşgul oldu. "Çok gürültü olunca biraz baktık, iki aptal birbirlerine vurmayı bile başaramıyorlardı."

"Önemli değil, Ekselansları nerede?" diye sordu sürücüye.

"Hanımefendi?"

"Ekselansları," diye tekrarladı Charlotte, yüreği göğsünden dışarı fırlamak üzereydi. "Bir saniye... Malvern Dükü'yle buluşmak için kulübe gideceğini söylemişti." Adama yalvaran gözlerle baktı. "Ekselansları'nın kulübünün nerede olduğunu biliyor musun?"

Sürücü sesindeki telaşın farkına vararak onu başıyla onayladı.

"Bizi oraya götür. Çok *çabuk*!"

"Ama Charlotte," diye itiraz eden Lydia'yı dirseğinden tuttuğu gibi açık olan arabanın kapısından içeri itti. "Nicole olmadan gidemeyiz."

"Onun bizsiz nasıl gittiğini gördükten sonra kesinlikle gidebiliriz." Charlotte uygun olup olmadığını bile düşünmeden eteklerini toplayarak Lydia'nın arkasından arabaya atladı ve eldivenli elini ön tarafa vurarak arabacıya yola çıkabileceğini bildirdi. Seyis arkaya atlayacak zamanı zor bulmuştu.

Charlotte, Rafe'in kulübüne vardığında ne yapacağını bilmiyordu ama bir şey yapmak zorunda kalmadı. Sonsuzluk gibi geçen on beş dakikadan sonra kulübün önüne vardıklarında Rafe'i

kapının önünde Malvern Dükü'yle hararetili bir şekilde konuşurken gördü.

“Rafe!” diye bağırdı daha araba tam olarak durmadan kapıyı açmıştı. “Rafe, o gitti! Nicole’ü aldı!”

Charlotte Lydia’nın iniltisine aldırmadan Rafe’in kollarına atladı, seyis daha merdiveni getirememişti.

“Charlie! Sen neden bahsediyorsun? Nicole gitti de ne demek? Onu alan kim?”

Charlotte ellerini ağzına kapayarak sakinleşmeye çalıştı, bir sonraki sözünün kulağa çok saçma geleceğini biliyordu. “Bay Hobart. Hugh Hobart, o gün amcan ve kuzenlerinle olduğunu söyleyen adam.”

“Evet, evet, onun kim olduğunu biliyorum. Ama sen neden...”

“O gün... senin onu Savaş Bakanlığı’nda görmeyi reddettiğin gün Grosvenor Meydanı’ndaki eve gelmişti. Hatırla, Rafe. Nicole beni adamdan kurtarmaya karar vermişti. Alt kata geldi... Adamın ona *nasıl baktığını* gördüm, Rafe! Ona nasıl baktığını keşke görmüş olsaydın, Rafe!”

“Rafe? Ne oluyor?” diye sordu Tanner Blake, Charlotte’a bakarak. “Bayan Seavers, üzgün olduğunuz ortada. Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Bu arada Lydia arabadan inmiş, herkesten uzak bir yerde duruyordu, bunun sebebi muhtemelen nefret ettiği Malvern Dükü’nün orada olmasıydı. Charlotte şu an Lydia’nın mantıksız duygusallıklarıyla ilgilenemeyecekti.

“Evet, Ekselansları,” dedi Blake’e. “Leydi Lydia’ya Grosvenor Meydanı’na dönmesi için eşlik edebilir misiniz?”

“Hayır!” Lydia Charlotte’a koşmuş ve ellerini koluna koymuştu. “Onunla gitmem. Beni onunla gönderme.”

“Lydia,” dedi Rafe otoriter bir sesle, Charlotte bile başını kaldırıp ona baktı. “Charlotte’ın söylediğini yap. Hemen.”

“Ama... ama Nicole. Nicole ne olacak?”

“Onu bulacağız,” dedi Rafe kardeşine. “Tanner, teşekkür ederim.”

“Teşekküre gerek yok,” dedi Malvern Dükü. “Seninle görüş-tükten sonra Malvern’a doğru yola çıkacağım için arabada düello tabancalarım duruyordu. Onları sana getireyim.”

“Charlotte?” Lydia’nın iri mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. “Rafe’in silaha ihtiyacı olmayacak, değil mi? Ah, lütfen dikkatli ol. Nicole’ü de kaybedersem ölürüm. Herhangi birinizi kaybe-dersem...”

Malvern Dükü elinde uzun bir kutuyla döndü ve onu Rafe’e verdi. “Nereye gideceğinizi biliyor musunuz?”

Rafe başını iki yana salladı.

“Ben biliyorum,” dedi Charlie. “Bu konuyu düşünmek için senden fazla zamanım oldu, Rafe. Ve adamın Nicole’e nasıl bak-tığını gördüm. George ile Harold’ın o geceki haline o kadar çok benziyordu ki ne düşündüğü konusunda hiçbir şüphem kalma-mıştı. Piccadilly’ye gitmemiz gerekiyor. Bana bahsettiğin o pat-roniçeye.”

“Ulu Tanrım, bundan emin misin? Boş ver, tabii eminsin.” Rafe elini tuttu. “Bu benim hatam. Ona daha fazla para verme-dim,” dedikten sonra kısık sesle küfretti. “Nicole gibi birisiyle adam doğru ata oynarsa bir servet elde edebilir. Amcan ve ku-zenlerin gibi adamlarla.”

Dük’e döndü. “O zaman ikisini de Grosvenor Meydanı’na gö-tür, Tanner. Nereye gideceğimi biliyorsun.”

“Kesinlikle olmaz!” diye bağırdı Charlotte. “Nicole’ü bulduğunda orada olmalıyım. Bununla tek başına başa çıkmaya kalkışmasına izin veremezsin, Rafe. Başıma gelenin onun başına gelmesine izin vermeyeceğim. Nicole’e olmaz.”

Rafe ağzını açtı, muhtemelen itiraz edecekti ama sonra onayladı. “Tamam, Tanner. Charlie benimle geliyor.”

“Ben de mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde oraya geleceğim. Lottie Lusty, değil mi? Hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştum. Orada iyi bir şey olmasına inkân yok, Rafe. Acele etsen iyi olur.”

Rafe telaşla tabancaları dolduruyordu. Fakat araba Piccadilly’ye doğru yol alırken acele etmesine gerek yoktu çünkü günün bu saatinde yollar çok kalabalıktı ve delirtici bir yavaşlıkta ilerleyebiliyorlardı.

Bu yavaşlık ona düşünmek ve Charlotte’la birlikte ne yapacaklarına dair bir plan oluşturmak için zaman sağlamıştı.

Aleni bir şekilde oraya gidecek, merdivenden çıkacak ve genelevin kapısına dayanacaklardı. Silahlar Charlotte’ın pelerininin ceplerinde duracaktı, çok iyi bir saklama yöntemi değildi ama kapının önünde, ellerinde silahlarla durursa içeri alınacaklarından şüpheliydi.

West Sussex’taki evlerinden kaçmış olan kardeşlerinin peşine düşen ağabey ve kız kardeşi oynayacaklardı, arabasının izi sürülmüş ve en son Londra’daki Beyaz Taverna’nın önünde durmuştu. Yaramaz Marianne Wilcox iki gün önce yanında anaç bir kadınla bir handan çıkarken görülmüştü. Rafe, Lottie Lusty’nin yaşlı ve tatlı bir kadın kılığına girip şapkacı dükkânında çalışarak genç taşralı kızları aramaya çıktığını duymuştu. Daha sonra yaptıkları araştırma sonucunda bu adrese ulaşmışlar gibi davra-

nacaklardı, Marianne'i kanatları altına alan bu kadına teşekkür borçlulardı ve bu yaramaz kızı artık çıldırmak üzere olan dul annelerinin yanına götürmek istiyorlardı.

İçeri girdikleri anda Rafe tabancalarını Charlotte'tan alacak ve rol yapmaya bir son vereceklerdi. Nicole'ü hemen kendilerine getirmelerini isteyeceklerdi.

"Kapüşonunu kafana geçir ve yüzünü ört, Charlie," dedi Rafe araba geneleve yakın bir yerde dururken. Genelevin perdelerinin arasından bakan birisinin arabanın kenarlarında bulunan düklük armasını görmesi onlar için iyi olmazdı. "Ve Tanrı'ya şükür ki bugün Grosvenor Meydanı'ndan ayrılırken hava serindi ve yanına pelerinini aldın. Yoksa silahları başlığının altına saklayamazdık."

Charlotte kendine söyleneni yaptı, Rafe onun arabadan inmesine yardım ederken ellerinin buz gibi olduğunu fark etti. Yoldan geçenleri süzdükten sonra pis, taş döşeli kaldırımda ilerleyerek köşeyi döndüler.

Rafe tecrübeli bir asker gözüyle önlerinde uzanan loş ve dar sokağı inceledi. Güneş yere ulaşmıyordu, hatta sokağın iki yanını kaplayan ve viran halde olan çok katlı binalar sokağın sonuna doğru birleşiyormuş gibi görünüyor ve güneşin daha az katlı binalara ulaşmasını engelliyordu.

Gözleri bu loşluğa alıştıktan sonra yolun karşısındaki evin su borusuna lakayt bir tavırla dayanmış ve baştan ayağa siyahlar giymiş olan uzun boylu, zayıf adamı incelemeye başladı.

Adam Rafe'i gördüğü anda dayandığı yerden doğruldu, başını yerden kaldırmadan hızla sokağı geçip geneleve giden aralığa koştu.

"Birisi bu," dedi Rafe kısık sesle, bu arada kaldırımdan geçenleri izliyor ve zararsızları eliyordu. "Sokakta dövüşen iki adam gördüğüne göre, bir tane daha olmalı. Evet, Charlie bak orada,

eşiğe saklandı. Ne yapmaya çalıştıklarını anladım. Birisi önümüzde diğeri de içeri girmeye çalıştığımız anda arkamızda belirecek. Ya Hobart? Onun nerede olduğunu düşünmek bile istemiyorum, gerçi kardeşime dokunmayacağını da biliyorum. Onun için çok değerli.”

“Gerçekten onu satmayı planladığını mı düşünüyorsun? Ben... ben onu kendine istediğini düşünmüştüm.”

Üzerinde hiçbir işaret bulunmayan, koyu renkli bir araba Charlie'nin bu sorusuna cevap verir gibi sokağa girdi, gölgesini pencerelere düşürerek ilerledi ve genelevin önünde durdu.

Arabanın kapısı hızla açıldı, siyah palto giymiş ve şapkası burnuna kadar indirilmiş iri bir adam kaldırıma atladı, sağına soluna bakmadan genelevin merdiveninden ikişer ikişer tırmandı. O hızla yukarı çıkarken kapı onun için açılmıştı bile. “Nerede o?” diye bağırdı Rafe'in ve Charlotte'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Hâlâ dokunulmamış olsa çok iyi olur!”

“Sapık pislik. Charlie burada kal,” diye emretti Rafe ama Charlotte çoktan ellerini silahların patlamasını engellemek için ceplerinin üzerine bastırarak koşmaya başlamıştı bile.

Kapıyı gözetleyen serseri de yolun karşısından koşmaya başladı, daha önce arkasında saklamakta olduğu kalın sopayı sallayarak geliyordu. Ama Rafe onu unutmamıştı. Bir eliyle genelevin merdiven tırabzanına tutunarak döndü ve adamın çenesine çizmesinin tersiyle tüm gücünü kullanarak bir tekme geçirdi.

“Al!” Charlotte tabancalardan birini cebinden çıkarmayı başarmış ona uzatırken diğerini de çıkarmaya uğraşıyordu. “Rafe! Arkanda!”

Endişeli alıcıya kapıyı açmış olan iri yarı adam ne olduğuna bakmak için dışarı çıkmıştı. Ellerini Rafe'in omzuna koymak üzereyken Charlotte'ın uyarısını duyan Rafe eğilmiş ve hızla dönerek

adamın karnına kafa atmıştı. Aynı anda adamı uyluklarından yakalayarak kaldırıp üzerinden sokağa fırlatmıştı.

“Aman Tanrım,” dedi Charlotte, gözleri irileşmişti. “Bu... çok temiz bir işti.”

“Fitz’den öğrenmiştim,” dedi Rafe Charlotte’ın elini yakalayarak. “Haydi, Charlie. Kapı açık, içeri girme zamanı. Diğer tabancayı da ver.”

“Boş ver. Bende kalsın.”

Tartışacak vakit yoktu. Küçük antreye önce Rafe girdi, tabancası hazırды, Charlotte onu takip etti.

İçeride kır saçlı, kibar görünümlü bir kadın duruyordu, üzerindeki mütevazı giysiler onu yardımsever bir büyükanne gibi gösteriyordu.

“Nerede o?” diye sordu Rafe, yol boyunca yaptıkları plandan vazgeçmişti ve çok öfkeliydi. “Hobart’ın bugün buraya getirdiği kız nerede? Cevap ver!”

“Burada neler oluyor?” diye bağırdı arabadan biraz önce inen çopur suratlı adam, patlak gözleri Rafe’in silahına takılınca duvarın dibine büzüldü. “Sen de kimsin? Önce ben geldim, lanet olası! Notu alır almaz kulüpten çıkıp buraya geldim. O lanet olası Hobart hem hırsız hem de yalancı. Bir bakireyi iki kez satamazsın!”

“Öyle mi? Ben de sadece bir kez ölünebileceğini duydum. Bu teoriyi test etmek ister misin? Sen insanlığın yüz karasisin ve bu işi yaparak dünyaya büyük bir hizmette bulunmuş olurum,” dedi Rafe tabancasını umutlu alıcıya çevirerek.

Adam bu deliyle arasına mesafe koyabilmek için neredeyse Charlotte’ı deviriyordu.

“Charlie,” dedi Rafe tabancayı Lottie Lusty’ye doğrultarak. “Kapıyı kilitle, sevgilim. Başka ziyaretçi istediğimizi sanmıyorum.”

Patroniçe tembel hareketlerle ellerini yukarı kaldırdı, olan bitenden etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Yukarıda kızla birlikte,” dedikten sonra içini çekti. “Ona baktığım anda sorun çıkacağını anlamıştım zaten. Çok iyi giyimliydi, anlarsın işte. Çiçekleri dikkatli seçmelisin der Lottie, yani ben. Dostum Hughie ise çoğu zaman körlemesine pazarlıklara girer ve başı beladan kurtulmaz. Ama onu atmama da gerek yok. Bazı faydaları oluyor.”

“Sana kız nerede dedim.”

“Evet, evet, kız nerede... Hughie nerede demek istiyorsun yani. Üst katta soldan üçüncü kapı, beyzadem. Evdeki en iyi odadır. Balayı odası derim oraya. Silaha gerek yok, o kadar inatçı olacağını sanmam. Yukarıda kimse yok. Daha vakit çok erken. Sadece kızlarımdan birkaç tanesi uyuyor o kadar.”

Rafe silahını indirdi. “Charlie tekrar söylüyorum, burada kal.”

“Evet, öyle yap hayatım,” dedi Lottie. “Ve sen de o silahı indir artık. Beyleri beklerken seninle misafir odamda çay içeriz. Kız güvende. Hughie beş para etmezsin tekidir ama aptal değildir. Ah, kızmazsanız bir sorum var. Dük sen misin?”

Rafe bir ayağını basamağa koymuşken durdu. “Anlayamadım?”

Lottie Lusty omuz silkti. “Hughie’den af dilemelisin, en azından o öyle düşünüyor.” Kafasını eğerek Rafe’i baştan ayağa inceledi. “Hayır, pek bir benzerlik gördüğümü söyleyemeyeceğim...”

“Bırak onunla ben konuşayım,” dedi Charlotte elindeki silahı Rafe’e uzatarak. “Bunu da al.”

“Hayır, sende kalsın Charlie. Onunla birisini incitmene imkân yok, kazayla olmadığı sürece tabii, ama sende kalmasını tercih ediyorum. Tanner’ı kolla ve geldiğinde içeri al ama seninle aşağıda kalsın. Birazdan burada olur.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı onu anlamsız bir şekilde, çünkü dikkatli olmak zaten onun fikriydi. Kardeşi yukarıda Hugh Hobart ile beraberdi ve adam muhtemelen aşağıdaki kargaşanın farkındaydı. Ve yine muhtemelen, Nicole’ün başına bir silah dayayarak sırtını duvara vermiş bir şekilde bekleyip Rafe’in onun boynunu koparmasını konuşarak engellemeye çalışacaktı.

Nefesini son duasına saklaması daha faydalı olurdu.

Rafe kapıları saymaya başladı, bu arada hepsini açıyordu, Lottie Lusty’nin sözüne güvenmiyordu ve her an arkasından bir adamın belirmesini istemiordu.

Soldaki iki oda boştu ama sağdaki üç küçük odada genç kızlar vardı, Lydia ya da Nicole’dan daha büyük değillerdi. Bu kadar boş ve ilgisiz gözlerle hayatında hiç karşılaşmamıştı.

“Olduğun yerde kal,” dedi karşılaştığı her kıza usulca. “Yatağına gir ve dışarı çıkma.”

Sonunda açılmadık tek kapıyla karşı karşıya kaldı, soldan üçüncü kapı.

Derin bir nefes aldıktan sonra silahını doğrulttu ve kapıyı tekmeleyerek açtı, kapı hızla duvara çarptıktan sonra yeniden kapandı ama Rafe o sırada içeri süzölmüşü.

Durarak gözlerini kırptırdı ve başını iki yana sallayarak silahını indirdi. “Nicole, sen ne halt...”

Nicole kırmızı kadife perdeli, korkunç oymaları olan geniş yatağın üstünde ayak bileklerini çaprazlayarak oturmuş, yere ulaşmayan ayaklarını ileri geri sallamakla meşguldü.

Çok *normal* görünüyordu. Ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu şömine demiri sayılmazsa normaldi.

Hugh Hobart sağ şakağında güvercin yumurtası büyüklüğünde bir şişle kirli halının üzerinde sırtüstü yatıyordu. Rafe’i görünce inleyerek dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

“Bunu sakın yapmayın, Bay Hobart,” diye tatlılıkla uyardı Nicole. “Size tekrar vurmamı istemezsiniz, değil mi? O küçük beyniniz patlayıp kulaklarınızdan dışarı fırlayabilir. Keşke kendimi koruyamayacağıma karar vermeden önce beni biraz tanımaya uğraşsaydınız. Aferin, akıllı adam,” dedi Hobart gözlerini kapayarak tekrar yere yığıldığında.

“Çok haklı, Hobart. Olduğun yerde kal.” Rafe kardeşine baktı, ona sarılmakla kulaklarını çekmek arasında gidip geliyordu, onun bahar kadar masum olmadığını anlamaya başlamıştı. “Burada neler olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Nicole’ün cesaret gösterisi bir iç çekişle sona erdi. “Her şeyin benim hatam olduğunu bildiğim için anlatmamayı tercih ederim. Ona inandım, bana seni öldürmek isteyen adamı bulmama yardımcı edeceğini söyleyince ona inandım.”

Rafe şoka uğramıştı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Nicole gözlerini devirdi. “Ah, yapma Rafe. Birilerinin ben-den sır saklamasının mümkün olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? O gün Charlotte’la yaptıkları bütün konuşmayı kapının önünden dinledim. Ve o günden sonra her gün Bay Hobart’la buluştum. Bunlara pek buluşma da denemezdi, o bankların altına ya da taşların arasına benim için bazı notlar bırakıyordu, ben de sabah yürüyüşlerimde onları alıp ertesi gün cevabımın yazılı olduğu notu bırakıyordum. Çok heyecan vericiydi...”

Rafe yerde yatan adama baktı. “Sen öldün, Hobart.”

“Hiçbir şey olmadı, Rafe,” diye itiraz etti Nicole. “Yani beni buraya getirip bağlayana kadar. Şimdi sana soruyorum, hangi akıllı insan bir diğer insanın ellerini önünden bağlar? Özellikle

de benim gibi güçlü dişleri olan birisini. Bana öyle bakmayı kes, Rafe. Üzgünüm. Yardım ettiğimi düşünüyordum ama yanıltım. Komutan Fitzgerald öldü. Seni de kaybedemezdik. Bay Hobart seni öldürmeye çalışanın kim olduğunu bildiğini söyledi. Ben de onunla hemen konuşmam gerektiğini düşündüm. Bugün nereye gideceğimizi öğrendikten sonra ona bir not gönderdim ve... devam etmek zorunda mıyım? Çok üzgünüm, Rafe.”

“Evet, bundan eminim. Ama kendini kurtarmayı başarmışsın. Kendimi çok gereksiz hissetmeye başladım.”

“Ah, hayır Rafe, sana hâlâ ihtiyacım var. Seni bekliyordum. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok, çirkin, kirli ve pis kokulu bir yerde olduğumu biliyorum sadece. Lydia iyi mi? Kaybolduğumu fark edince çok korkmuş olmalı.”

“Lydia iyi,” dedi Rafe, birbirini bu kadar çok seven kardeşlere sahip olmanın düşmana sahip olmaktan beter olduğunu düşünerek. “Şunu bana ver,” dedi demiri işaret ederek. “Onu öldürmek istemeyiz.”

“Ben istiyorum,” dedi Nicole. “Tek yaptığım şey dükkândan çıkıp onu aramaktı ve o iğrenç, pis kokulu çuvalı kafamdan aşağı geçiriverdiler. Yüzüme ve burnuma bastırılan iğrenç bir kokuyu kokladım –çok fazla koku, Rafe– sonra kendimi bu korkunç yatakta yatarken buldum, ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Önce histeri krizi geçirmeyi düşündüm ama bunun bana bir faydası olmayacağına karar verdim ve iplerimi çözüp elime demiri alarak odaya girecek ilk kişiyi beklemeye başladım.”

“Ve o Hobart oldu.”

Hızla başını salladı. “Ona kapının arkasından rahatlıkla ulaşabileceğim yerde duracak kadar nazikti, ben de kafasına tüm gücümle demiri vurdum. Çünkü,” Nicole hafifçe sırttı, “ben hiç de nazik değilim.”

“Evet. Sanırım değilsin.” Rafe demiri ona geri verdi. “Al, her ihtimale karşı elinde dursun. İnip Charlie’yi çağıracağım.”

“Charlotte burada mı? Ah, bu harika! Parti verir gibiyiz.”

“Şımarık kaltak,” dedi Hobart, yattığı yerde yeniden gözlerini kaparken, yarasının etkisiyle kendinden geçmiş gibiydi.

“Gerçekten de şımarık,” dedi Rafe ve Charlotte’ı çağırmadan önce kardeşine sarıldı.

Çağrısına Tanner’ın sesi cevap verdi, aşağıda her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi ve ardından Charlotte koşarak yukarı çıkıp Rafe’in önünden geçerek “balayı” odasına girdi.

“Ah, Rafe ne yaptın?” diye sordu dehşet içinde. “Ölmedi değil mi?”

“Yeterince hızlı vuramadım,” diye bilgilendirdi onu Nicole, isteksiz bir tavırla demiri Rafe’e uzatırken. “Şimdi biriniz lütfedip de söyler misiniz, bu adam bana niye yalan söyledi? Bu adam beni niye kaçırdı?”

Rafe panikle Charlotte’a baktı. Charlotte gözlerini devirdi, bu kadar nazik konudaki bir açıklamayı şu an yapmak gibi bir niyeti yoktu, Nicole’ü çok iyi tanıyordu ve bu açıklama onun düzinelerce soru sormasına yol açacaktı. “Söyleyeceğim Nicole ama önce seni sağ salim eve götürmemiz gerekiyor. Rafe?”

“Birazdan sevgilim,” dedi, Hugh Hobart’ı ayağa kaldırmaya çalışırken. Adamı en yakın iskemleye fırlattı. “Bay Hobart bana aşağıdaki sefilin adını verir vermez gideceğiz. Ona küçük bir ziyaret yapacağım. Buradan koşarak kaçtı ama bu geçici bir durum çünkü yakında koşacak bacakları olmayacak.”

Hobart başını ellerinin arasına alarak ensesini ovmaya başladı. “Bunun ne önemi var ki? Sana onun adını veririm. Sana bir

sürü ad veririm,” dedi ve inledi. “Onu al ve git. Salak kaltak beni öldürebilirdi.”

“Bunu hâlâ yapabilirim, seni aşağılık, rezil adam!” diye uyardı onu Nicole üzerine yürüyerek, zafer sarhoşluğu yaşıyordu.

İşte o anda yenilgiyi kabul etmiş gibi görünen Hobart iskemlesinden fırladı ve Nicole’ü yakalayarak önüne çekti, küçük hançerini gizlediği yerden çıkarıp kızın boğazına dayamıştı.

Bir kumarbazın hilesi, Rafe bunun farkına varmakta gecikmişti. Hobart’ın arkasında saklı deri bir kın vardı, oyunda hile yapan birisi başına neler geleceğini bilemezdi sonuçta.

“Bırak onu, Hobart,” diye uyardı onu Rafe onunla kapının arasında durarak. “Malvern Dükü yarım düzine adamıyla aşağıda. Hiçbir yere gidemezsin. Bana ne istediğini söyle ve kardeşimi bırak.”

“Gidip onu çağırayım,” dedi Charlotte.

“Hayır, yapma. Hobart’ı üzmemek istemeyiz,” dedi Rafe sükûnetle ve tekrar Hobart’a döndü. “Haydi ama söylediğimi yap, bırak onu.”

“Onu bırakırsam beni öldürürsün.”

Rafe omuz silkti. “Mümkündür. Ama ona zarar verirken öleceğin kesin. Bahis oynamaktan anlarsın değil mi Hobart?”

“Bilmiyorum. Hiçbir şey yolunda gitmiyor. En başından beri hem de,” dedi Hobart, Rafe adamın gözlerinde yaşlar olduğuna dair iddiaya bile girebilirdi. “Yeterince iyi olduğumu düşünüyordum ama değilmişim. Ben sadece Hugh Hobart’ım ve kimse beni umursamıyor. Elde ettiğim her şey için... her şey için ayrı bir savaş vermem gerekiyor. Ama siz bunun nasıl bir şey olduğunu tabii ki bilmezsiniz Ekselansları, yanılıyor muyum?”

“Bilebilirim,” dedi Rafe, Charlotte elini kolunun üzerine koyarken, muhtemelen onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu hareke-

tini takdir ediyordu. Aslında onun aşağı inmesini istiyordu ama oradan ayrılmaya kalktığı anda Hobart Nicole'ü incitebilirdi, hatta bunu yapacağından emindi.

“Çok kolay olacaktı. Sabırlı bir adam için çok kolay. Elba'dan döndüğünde bile hâlâ şansım vardı.” Hobart yaşlardan kurtulmaya çalıştı, bıçağın ucu Nicole'e daha sert batmaya başladı, küçük bir damla kan çıktı. “Ve ben sabırlı bir adamım. Sabırlı bir adam olmak zorundaydım. Ama istediğinin olmadığını görünce oradan yürüyüp gitmek lazım. Sizde lanet olasıca bir şans vardı, Ekselansları ve ben de hep o kadının söylediği gibi beceriksizin tekiydim. Bir annenin çocuğuna söylememesi gereken bir şey, değil mi? Ama haklıydı. İyice rezil olmadan bu işe bir son vermem gerekirdi. Bir sürü borç ve benden para bekleyen onca insandan kurtulurdum. Amerika olabilirdi. Amerika'da kimin kim olduğu kimsenin umurunda değildi nasıl olsa.”

“Bayan Lusty bana bu konuyu aşağıda anlattı,” diye fısıldadı Charlotte. “Sana sonra anlatırım. Düklüğü istiyor, bunun hakkı olduğunu düşünüyor. Nicole'ün boynu kanıyor, Rafe. Bir şey yapmalısın.”

“Şişşt,” diyerek uyardı onu Rafe. “Elba mı dedin, Hobart? İmparator'a nöbetçilik yaptığımı nereden biliyordun?”

Hobart'ın gözleri sağa sola kaydı ve odanın yegâne camına doğru Nicole'le birlikte geri çekilmeye başladı. Adamın koluna iki eliyle yapışmıştı ama ona karşı koymuyordu. Hatta onun kendisini tutmasına yardım eder gibi görünüyordu fakat tek derdi kendini korumaktı. Hançerin ucu debelenme riskini göze alamayacağı kadar keskindi.

“Nasıl mı? Para her kapıyı açar. Bunu herkes bilir. Ama onu da yüzüme gözüme bulaştırdım. Yine de aptal gibi uğraşmaya devam ettim. Senden bir şey almalıyım. Bunca şey çektikten sonra

bunu yapmalıyım. On bin sterlin. On bin sterlin! Onu bu fiyata satacaktım, ederinin yarısına. Biraz daha zamanım olsaydı artırma yapardım. Onu gördüğüm anda değerini fark ettim. Onu soyup ortaya çıkaracaktım, aptallar onu ilk dürtükleyen olmak için fiyatı artırıp duracaklardı. Bana istediğimi verdikleri anda onların olmasının hiçbir sakıncası yoktu.”

“Kes sesini, Hobart,” diye uyardı onu Rafe, Nicole sesini çıkarmadan ağlamaya başlamıştı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

“Ama bu doğru. Üç katını hatta beş katını alacaktım. Bir türlü unvanı alamadım yani hakkımı, sense çok daha çabuk ölebilirdin ve ben bunları yapmak zorunda kalmazdım. Onu kendime saklayabilirdim. Ama bunun olmayacağını da bilmem gerekirdi. Bana hiçbir şey kalmaz.”

“O deli, Rafe,” diye fısıldadı Charlie. “Ashurst Dükü olması gerektiğine inanıyor. Bayan Lusty kanıt olduğunu da söyledi. Biraz huyuna gitsen?”

“Bunu yapmamı benden nasıl istersin?” diye öfkeyle sordu Rafe, ödünç aldığı silah hâlâ elindeydi. “Hobart, o gece Elba’daki sen miydin? Hobart! Kıpırdama lanet olsun. O bıçağa da dikkat et.”

“Onları halletmek çok kolay oldu, biliyor musun? *Ailemi*. Onlar bana katlanıyordu çünkü onlara kadın götürüyordum. Onları halletmeyi kolaylaştıran buydu. Sarhoşlardı... ve *meşgul*. İlaçlı şaraplar ve onlara götürdüğüm fahişelerle. Onları kaybetmek kötü oldu ama gerekliydi. En zengin üç adamım. Bir tanesini tekne batarken vurmak zorunda kaldım.” Gözlerini kısarak bakarken irkildi. “Kadınların yüzebildiğini bilmiyordum...”

“Rafe,” diye fısıldadı Nicole, boğazından aşağı ince çizgi halinde kan akarken.

“Sakin ol, hayatım,” dedi Rafe gözlerini Hobart’tan ayırmadan.

"Bunun da ölmesi gerekiyor tabii. Yazık olacak ama konuşmamalı, değil mi? Belki de Manş'ın öte yanındaki genelevlerden birine götürülmeli. Hayır," diye geveledi başını sallayarak, "bu işe yaramaz. Zaten birçoğu ilk gece ölüyor..."

"Onu öldüreceğim, Charlie," diye fısıldadı Rafe, Hobart ağza alınmayacak şeyler söylemeye devam ederken. "Nicole'ü sana vereceğim ve onu Tanner'a götüreceksin. Ama o piç kurusu burada ölecek, deli olması da umurumda bile değil. Galler Prensi olduğunu düşünse bile umurumda değil."

Charlotte onu uyarmak için yeniden omzunu sıktı, bir planı vardı sanki. "Bay Hobart bu saçmalığa son vermenin zamanı geldi artık. Yaralısınız. Bir doktora ihtiyacımız var ve Dük'e kim olduğunuzu söylememiz gerekiyor yani Hugh Hobart Daughtry olduğunuzu. Ona bunu söylerseniz anlayacaktır. Şimdi Leydi Nicole'ü bırakın ve size yardım edelim. Söz veriyorum."

Hobart gülümsedi ve pencereye doğru bir adım daha geriledi. Açık pencereye. Rafe sokaktan gelen sesleri duyabiliyordu. "Tabii. beni darağacına götürmek için, değil mi? Annem bana bunları hiç söylemeseydi çok daha iyi olurdu. Bilmeseydim. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracığımı biliyor olmalıydı. Onca yıl hiçbir şeyi doğru düzgün yapamadıktan sonra..."

Rafe adım adım ilerliyordu, yavaşça.

Hobart onu fark etti ve iki adım daha geri gitti. Açık pencereye bir ya da iki adım kalmıştı ve aşağıda iki kat vardı.

"Aileme kin duyduğun çok açık. Amcam ve kuzenlerimden bahsediyordun, yanlış mıyım? Üzgümün seni daha önce anlayamadım, Hugh," dedi Rafe, sakın olmaya çalışıyordu. Charlotte onun bilmediği bir şey biliyordu ve bu bilgimin yollarına yarayabileceğine inanıyordu. "Bana geldin ama ben seni dinlemek istemedim. Bu benim hatam. Özür dilerim."

“Dilemelisin tabii,” dedi Hobart gülümseyerek. “Ölmemeniz hiç centilmenliğe sığmadı, Ekselansları. Onlar kolaydı, hatta çok kolaydı. Ama siz...”

“Ama buna rağmen hayatımı kurtardın. Bunu neden yaptın, Hugh?”

“Hâlâ anlamadın, değil mi? Hayatını kurtarmaya çalışmıyordum. Seni taşın *altına* ittiğimi düşünüyordum. Ne aptallık değil mi? Sonra kaybettiğimi anladım. Seni öldürmeyi asla başaramayacaktım. Sonra bu parçayı gördüm ve en azından durumdan ne kurtarabileceğimi hesapladım, anladın mı?”

“Hayır anlamadım. Anlat şunu bana,” dedi Rafe Nicole’ün boynunda ikinci bir hat görünce iyice sinirlenmeye başlamıştı.

“Çok basit. Düklüğü ele geçiremeyeceksem en azından ondan biraz kar etmeliydim. Bir saat daha bekleyseydin bu küçük şey Hampshire’daki istekli bir beyefendiye gidecekti, ben de limana doğru yola çıkmış olacaktım. Yeni bir hayata.”

Hobart iki adım daha geri gidince Nicole onunla savaşmaya başladı.

“Nicole kıpırdama!” diye sertçe uyardı Rafe.

“Bay Hobart,” dedi Charlotte usulca. “Hâlâ limana gidebilirsiniz. Onu bırakın ve gitmenize izin verelim, söyle ona Rafe.”

Hobart hızla arkasına baktıktan sonra Nicole’ü iyice kendine çekti, kız artık parmak uçlarında duruyordu, aksi takdirde boğazı delinecekti. “Hayır, Sen buna izin verebilirsin ama o vermez. Ona baksana. Beni öldürecek. Her şey bitti ve ben her şeyi rezil ettim, bunu kimse onaramaz. Ama buradan yalnız gidemiyorsam en azından tek kaybeden de olmayacağım. Bu kez değil. Birlikte gidiyoruz. Kimbilir, Ekselansları belki birimiz kurtuluruz ama ben işi şansa bırakmayı sevmem.”

“Bunu yapma,” diye yalvardı Rafe, ne olursa olsun Nicole yaşamalıydı. “Sana her şeyi veririm. Güvenli bir gidiş. Para. Ne istersen.”

Hobart güldü. “Ne kadar güzel, Ekselansları. Söyle bana onu seviyorsun, değil mi?”

Nicole inledi ve bıçak daha fazla batınca yüzünü buruşturdu.

“Evet, evet, onu seviyorum.”

“Güzel. O zaman kazandım. Elveda...”

Hobart, Nicole’le birlikte kendini arkaya atarken Rafe ileri atıldı. Nicole çığlık attı ve Hobart’ın kollarını bırakarak bıçağın ucundan uzaklaştı.

Hobart onu hâlâ göğsünden sımsıkı tutuyordu.

Rafe Nicole’ü baldırlarından yakalamayı başardı ve Hobart ile Nicole’ün vücutlarını yarı içerde yarı dışarıda tuttu. Hançer yere düştü. Hobart artık Nicole’ü iki eliyle birden sımsıkı tutuyordu.

Charlotte hızla Rafe’in yanından geçti, Rafe silahın onun elinde olduğunu görebiliyordu. Onu kaldırışını izledi.

“Onu hemen bırak, Hobart,” diye emretti Charlotte, bu ses tonunu Rafe daha önce hiç duymamıştı.

“Charlie!” Tanrım. Bu kadın ateş edemezdi. Ateş ederse Nicole’ü vurabilirdi. Ya da sokaktaki bir binayı. O bir kadındı. Bunu yapamazdı. Birisini vuramazdı. Hobart da bunu biliyor ve kazanan olduğuna kesinlikle inanıyor olmalıydı. Nicole’ün gitmesine izin vermeyecekti, işi şansa bırakamazdı.

Charlotte yeniden konuştu.

“Sen onlardan da kötüsün. Onlar hayvandı ama sen onları besledin. Onları ve onlara benzeyen diğerlerini. Tabancayı kafana tutuyorum, Hobart ve ateş edeceğim. Sana yemin ederim bunu yaparım. Bırak onu...”

Nicole hıçkırarak ağlıyordu, ölmek üzere olduğunu farkındaydı, vücudunun yarısı binanın dışındaydı ve pencerenin çerçevesi çürüktü; Rafe çatırtıları duyabiliyordu.

Yere boylu boyunca uzanmış olan Rafe, kız kardeşinin ellerinin arasından kaydığını hissediyordu, etekleri ve iç etekleri onu sımsıkı tutmasını engelliyordu, Hobart ağırlığıyla onu aşağı doğru çekiyordu. Ayağa kalkmaya çalışırsa onu tümüyle kaybedebilirdi. “Charlie onu bırak... Nicole’ü yakala, kayıyor!”

Gürültüyle patlayan silah sesini duyunca irkildi, o ve Nicole odanın içine yuvarlandılar. Güvendeydi. Rafe onu kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı, başını göğsüne yaslayarak boş pence-reye baktı. Ve Charlotte’a.

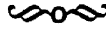
Tabanca hâlâ elindeydi ve üzerinde mavi bir duman tütüyordu. Hugh Hobart gitmişti.

“Charlie...” dedi usulca. Charlotte ona doğru dönüp silahı yere atarken merdivenden gelen ayak seslerini duydu. Tanner Blake kılıcıyla odaya daldı.

“Ne oldu?” siye bağırды Rafe’in başında durarak.

“Bay Hobart seçimini yaptı, Ekselansları,” dedi Charlotte sükûnetle. Sesi *Bay Hobart çay istiyor*, dermiş gibi sakindi. “Fakat bu kez benim de bir seçim şansım vardı.”

SON BÖLÜM

İkizler birbirlerinden ayrılmıyorlar, günlerini el ele bahçelerde yürüyerek ya da kafa kafaya verip bulmaca çözerek veya Emaline halaları için topladıkları yaprakları kurutup bir defter hazırlayarak geçiriyorlardı.

Yaz günleri uzun, sakin ve iyileştiriciydi. Charlotte artık ikizler için endişelenmiyordu. On yedi yaşında olabiliyorlardı ama hayat onları erken olgunlaştırmıştı, aralık ayında on sekizinci yaş günlerini kutladıktan sonra martta yeniden Mayfair'e gideceklerdi, ikisinin de balo dönemine hazır oldukları ortadaydı.

Charlotte onları sosyeteye tanıtmaktan gurur duyacaktı, bazen hâlâ geride kalacak diye Lydia için üzülmüyordu, Nicole'ün en az bir düzine kalp kırma konusunda elinden geleni yapacağını biliyordu.

Ashurst Dükü ve Düşesi olarak o ve Rafe, balo ve kahvaltılara ev sahipliği yapacaklardı ve son derece sorumlu refakatçiler olacaklardı ama gece odalarına çekildiklerinde sadece Rafe ve Charlie'ydiler... Dost, sevgili, âşık, karı koca.

Günü geldiğinde Lydia ile Nicole'ün de hak ettikleri dost ve âşıklara kavuşacaklarını umuyordu.

Charlotte dalgın bir şekilde salonda otururken mektupları getiren uşağa teşekkür ettikten sonra onları tembel tembel karıştırırken Emmaline'in el yazısını ve mektubun üzerindeki Warrington Dükü mührünü görünce hızla doğruldu.

Ayağa kalkarak kocasını bulmak üzere aşağıdaki çalışma odasına koştu ve onu masanın arkasında, elinde kalemiyle büyük bir kâğıt yığınının arkasına gömülmüş bir halde buldu.

"Charlie, iyi ki geldin," dedi başını kaldırmadan, onu ayak seslerinden tanımış gibiydi. "Alçak kelimesi yerine kullanabileceğim bir kelime söyle hemen. Sanırım bu kahrolası kitapta Napoléon'a verebileceğim her adı verdim. Fitz burada olsaydı bana çok gülerdi, ona bu kitabı yazacağımı söylediğimde de çok gülmüştü."

"Fitz seninle gurur duyardı Rafe ama şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım. Emmaline'den bir mektup aldım."

"Gerçekten mi? Bebek doğmuş mu?"

"Henüz bilmiyorum. Birlikte açıp okumayı tercih ettim." Parmağıyla mührü kaldırdı ve kâğıdı açtı. "Ah," dedi birkaç saniye sonra. "Görünüşe göre Dük bir başka vâris için çalışmaya devam edecekmiş, onun ve Emmaline'in bu konuda zorlanacaklarını pek sanmıyorum zaten."

Rafe omzunun arkasından mektubu okurken sırttı. "Bu zor. Adı belli mi?"

"Evet, yazıyor işte. Leydi Anne Emmaline Lucas üç gün önce doğmuş. Çok güzelmış. Emmaline yemin ediyor." Mektubu kucağına koyarak kocasına döndü. "Yakında Warrington Konağı'na gider miyiz? Ne dersin? John Cummings işlerle ilgilenme konusunda oldukça başarılı, ikizler de yeni kuzenlerini görmekten keyif alacaklardır."

“Hayır dersem beni ikna etmek için bir şeyler yapacağına söz verir misin?”

“Hayır. Ama evet dersen sana teşekkür etmek için bir şeyler yapacağıma dair söz verebilirim,” dedi Charlotte, Rafe bebeğin ismini yazmak üzere aile kütüğünü almaya giderken. “Anne’i mi ekleyeceksin?”

Rafe kalın kayıt defterini alarak masasına döndü. “Evet. Ve doğru işleyeceğimden emin olabilirsiniz.” Kalemmini mürekkebe batırdı ve yazdı: *Anne Emmaline Lucas, kız*. “Geri kalanı sonra yazarım.”

Charlotte kaşlarını çatarak farklı el yazılarıyla dolu diğer sayfalara baktı. “Marion Daughtry,” dedi parmağını soluk yazının üzerinde gezdirerek. “Emmaline bile onun kız olduğunu sanmıştı. İsmi, Dük öldüğünde akrabalarına haber vermek için yazılan kâğıtlardan hatırlıyorum, ayrıca Nicole’ün Londra’ya gitmek için hazırladığı uygun refakatçiler listesinde de adı yazılıydı. Hiçbirimiz hatanın farkına varmadık.”

“Marion Daughtry ailenin yüz karasıydı,” dedi Rafe kütüğü kapatırken. “Mirastan mahrum edilen, şaibeli birisi ve bir dönem tedavi ettiği Grayson’ın kardeşiyle evlenmiş, yoksa neler olduğunu hiçbirimiz öğrenemezdik. Haydi gel,” dedi kolunu Charlotte’ın beline dolayarak. “Gidip ikizlere iyi haberi verelim.”

“Rafe, dur,” dedi Charlotte olduğu yerde durarak. “Öldüğünü biliyorum –bunu benden iyi kimse bilemez– ama Daughtry aile ağacının tam olmasını istiyorsan Hugh Hobart Daughtry’yi oraya eklemelisin. Lottie Lusty’nin... işletmesindeki odada sakladığı evlilik belgelerini gördük. Ailesi reddetmiş olsun olmasın Marion, Hugh’un annesiyle evlenmiş. Sen... sen savaşta ölseydin, Hugh bir sonraki Ashurst Dükü’ydü.”

“Ve o, amcamla kuzenlerimi öldürmemiş olsaydı ben dük olamayacaktım. Söylemeye korkuyorum ama Hugh pek çok açıdan amcam ve kuzenlerime benziyordu. Charlie, Hugh’un adı küttükte yazılı olsaydı ailenin başı olarak onu silmek de benim görevim olurdu. Eğer bu konuda suçluluk duyuyorsan...”

Charlotte hızla başını salladı. “Duymuyorum. Bu doğru Rafe, yaptığım şey hakkında bu kadar sakın davranmam bazen beni korkutuyor olsa da pişman değilim. Yine yapardım.”

Rafe eğilerek onu yanağından öptü. “Sana inanıyorum. Sen tanıdığım en cesur kadınsın. Fitz seni omuzlarına alıp savaş alanında gezdirirdi ve onun en iyi adamı olurdun. Durum böyleyken ben de rezil bir kuzenden kurtularak durumdan çıkar sağlamış oldum, sen ve Nicole kesinlikle birer kahramansınız.”

“Nicole bunu duymaktan hoşlanabilir,” dedi kol kola koridorda yürürlerken. “Sanırım batı bahçesindeler. Lydia, Higbee’den Fitz adına dikmek için bazı bitkiler isteyecekti.”

Rafe batı bahçesine, arkadaşının anısına bir anıt yaptırmıştı –üzerinde *Komutan Swain McNulty Fitzgerald, Asker, Dost, Kardeş* yazılı abanoz renkli mermerden bir dikilitaş– ama Lydia onun çevresini bir bahçe haline getirmiş ve tüm ciddiyetini bozmuştu. Gerçi Fitz bunu görse çok severdi.

“Rafe? Salondan geçerse çok daha çabuk gideriz,” dedi Charlotte, Rafe onu diğer tarafa döndürdüğünde.

“Biliyorum,” dedi kulağına eğilip fısıldayarak. “Ama haberi biraz geciktirebileceğimizi düşündüm. Küçük Anne’in doğumu bana dük olarak kendi aile ağacını kurmam gerektiğini hatırlattı. Bir vârisim olmadan önce bana kaç tane küçük Anne verebileceğini kim bilebilir ki? Benim de bir sorumluluğum var. Sanırım bu konuda biraz çalışma yapmalıyız.”

Merdivene dönerken onun poposuna hafifçe vurunca arkada duran uşak gülümsemesini saklamak için ağzını kapadı.

“Rafael Daughtry kendinden utanmalısın!” diye azarladı onu Charlotte. Gözlerindeki bakışı görünce, dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve küçük bir çığlık attıktan sonra eteklerini toplayarak merdivenden yukarı koşmaya başladı.

Rafe uşağa göz kırptıktan sonra ağır ağır arkasından ilerledi...